KELYJE Į EMAUSĄ

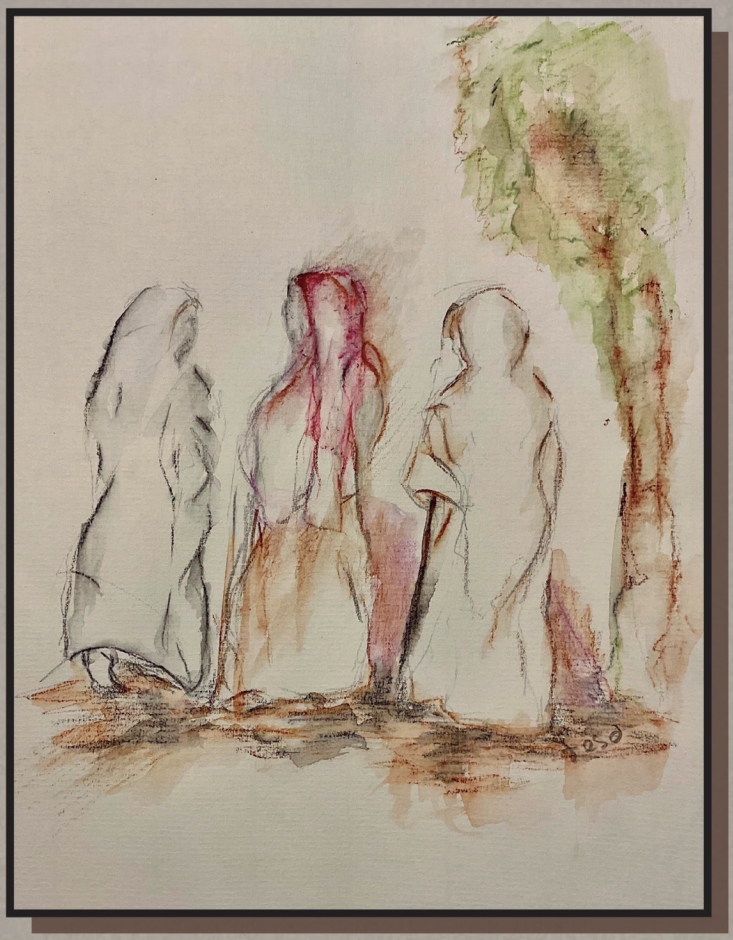

Dievo Motinos komandų
metų tema 2024–2025

Dievo Motinos komandos

KELYJE Į EMAUSĄ

Dievo Motinos komandų metų tema 2024–2025

ERI
2024 BALANDIS

Pristatymas

Brangūs Dievo Motinos komandų nariai, kai ši studijų tema pateks į jūsų rankas ir pradėsite ją skaityti – greičiausiai rugsėjį – jau bus pasibaigęs XIII tarptautinis mūsų Judėjimo susitikimas ir atsakomybė už Tarptautinę atsakingąją komandą bei Tarptautinę atsakingąją porą bus perduota mus pakeisiantiems, brangiems draugams Mercedes Gómez–Ferrer ir Albertui Pérez Bueno.

Studijų temos rengimas, keičiantis tarptautinėms atsakingosioms komandoms, yra sudėtinga užduotis, nes kai pradedame ją rašyti, naujos gyvenimo gairės, kurios bus perduotos Judėjimui Turino susirinkimo pabaigoje, dar nėra nustatytos, o nauja tarptautinė atsakingoji komanda dar nesuformuota, todėl temą būtina rengti už ją atsakingai kadenciją baigiančiai ERI.

Kalbant apie šios studijų temos rengimą, turime pasakyti, kad, nors prie darbo prisidėjo visa ERI, kuri dalyvavo ją pakartotinai peržiūrint, koordinuoti darbą, padedant temos rengimo grupei, ėmėsi Mercedes ir Albertas. Redakcija šiuo atveju buvo patikėta Libano Regionui, ypač Georginai ir Youssefui Elias BOUTROS, kurie buvo nuolatiniai temos rengimo grupės ir ERI tarpininkai šiame iššūkyje. Norėtume išreikšti padėką už darbą, kurį jie atliko tokiomis sudėtingomis aplinkybėmis.

Čia turime stabtelti ir su jumis, kaip šeima, pasidalyti dideliu sunkumu, su kuriuo susidūrėme įgyvendindami šią temą – darbą, deja, paveikė ir sulėtino tėvo Josepho Abdulio Satero O.A.M., vadovavusio temos rengimo grupei ir parašiusio temos

įvadą bei pirmųjų skyrių darbinius projektus, mirtis. Sielų bendrystėje norime išreikšti savo liūdesį dėl ankstyvo jo išėjimo, kartu būdami tikri, kad iš amžinybės jis ir toliau šioje kelionėje, kuriai su tokia meile ir atsidavimu padėjo tiesti kelią, užtars ir lydės DMK, ypač Libano Regionui.

2018–2019 m. studijų tema buvo pavadinta „Susitaikinimas, meilės ženklas" – taip pat kaip ir tarptautinio susitikimo Fatimoje šūkis, kurio sprendimus ji atliepė. Šįkart ERI nusprendė 2024–2025 m. studijų temą pavadinti „Kelyje į Emausą", suvokiant ją kaip pratęsimą ir aidą to, kas patirta tarptautiniame susitikime Turine. Mokinių kelionės į Emausą fone patyrėme susitikimą ir apmąstėme gilią Eucharistijos – kaip krikščioniško gyvenimo centro ir viršūnės – prasmę.

Nuo pat savo viešojo gyvenimo pradžios Jėzus rūpinosi sukurti bendruomenės jausmą tarp tų, kurie priėmė Jo mokymą, ir bendrystės dvasią su visais, kurie nusprendė besąlygiškai Juo sekti. Emauso mokinių istorijoje Kleopas ir jo kelionės palydovas tam tikra prasme simbolizuoja mūsų – žmonos ir mano – gyvenimą, kurie degančiomis širdimis patiria susitikimą su kita gailestingumo kupina širdimi, norinčia ištirpti apstulbusių mokinių širdyje. Tai paties prisikėlusio Jėzaus Kristaus širdis.

„Deganti" Emauso mokinių širdis pasikeičia susitikus su prisikėlusiu Jėzumi Kristumi. Iš pradžių šiose „žarijose" dega nerimas, susirūpinimas, sutrikimas, tačiau, tęsiantis susitikimui su vienišu keliautoju, norėjusiu prisijungti prie mokinių kelionės, mūsų pačių kelio, ir atsiskleidžiant tikrajam Jo buvimui, įsiliepsnoja užsidegimas, viltis, vidinė ugnis. Apėmęs jausmas ragina neprarasti bendrystės su mokinių bendruomene, priešingai – ją puoselėti skelbiant, kad Jėzus Kristus yra mirties nugalėtojas ir kad visos

mūsų viltys bei troškimai įgyja galutinę prasmę. Juk, kaip sakė apaštalas Paulius, „jei Kristus nebuvo prikeltas, tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias jūsų tikėjimas“ (1 Kor 15, 14).

Mums, dalyvavusiems neseniai Turine vykusiame tarptautiniame susitikime, ir tiems, kurie lydėjo mus savo maldomis iš namų, šios temos skaitymas leis išgyventi susitikimo patirtį, suteikiančią prasmę mūsų tikėjimui, nevengiant skausmo širdyse, sužeistose žiaurios tikrovės, taip pat apimtose džiaugsmų, kurie irgi lydi mūsų gyvenimus, ir kurios gali pagyti pažvelgus į įvykius kitu kampu, jei tik susivienysime su šventu Prisikėlusio Viešpaties buvimu.

Knygos pabaigoje įtraukėme gražių ir gilių kasdienių apmąstymų, kuriuos profesorė Marina Marcolini skaitė kiekvienos Turino tarptautinio susitikimo dienos pradžioje, tekstus. Neabejojame, kad jie bus vertingas temos papildymas ir dovana, padėsianti iš naujo pažadinti ir pakurstyti vidinę ugnį, kurią sužadina ši susitikimo bei dėkingumo patirtis.

Remdamiesi Turino susitikimo šūkiu bei siuntimu, tikimės, kad šios temos skaitymas ir jos studijavimas, kaip ir jūsų – sutuoktinių, porų, komandos ir viso Judėjimo bendrystė, leis jūsų širdims degti ta pačia meile tam, kuris yra aukščiausia meilės išraiška – mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui.

Prašykime mūsų dangiškąją Motiną būti mums pavyzdžiu ir vadove, kad vestų mus prie savo Sūnaus, lydėtų ir apšviestų šiame naujame kelionės etape, į kurį ketiname leistis 2024–2025 metais. Jūsų broliai ir seserys Kristuje,

Clarita ir Edgardo Bernal
Tarptautinė atsakingoji pora 2018–2024.

Ižanga

Brangūs Dievo Motinos komandų nariai,

su dideliu džiaugsmu kviečiu jus kartu nagrinėti ypač įkvepiančią Emauso mokinių temą. Šis biblinis pasakojimas iš Naujojo Testamento (Lk 24, 13–35) suteikia mums platų žvilgsnį į perkeičiantį susitikimą su Prisikėlusiuoju Kristumi, kuris apverčia mūsų gyvenimą aukštyn kojomis ir yra neįkainojamas apmąstymų bei mokymo šaltinis, galingai susiliejantis su dvasiniais ir santuokiniais siekiais, gaivinančiais mūsų kelionę Dievo Motinos komandose.

Nagrinėdami šią temą, esame kviečiami apmąstyti susitikimo kelyje į Emausą reikšmę ir ieškoti paralelių tarp Emauso mokinių kelionės bei mūsų pačių kelionės Dievo Motinos komandose.

Kaip mokiniai kelyje į Emausą atpažino prisikėlusį Kristų aiškindamiesi Dievo žodį ir laužydami duoną? Ar mes, kaip tie mokiniai, galime atverti savo širdis Kristaus buvimui mūsų gyvenime ir ypač santuokiniuose santykiuose? Kaip galime atpažinti Kristų savo abejonių ir sumaišties akimirkomis? Kaip atpažinti Jo buvimą dalijimosi, maldos bei bendrystės akimirkų metu mūsų komandose ir porose? Kaip galime leisti sau vadovautis tikėjimo šviesa net tada, kai tamsa ir kančia grasina mus apgaubti ir uždusinti?

Šis mokinių susitikimas su prisikėlusiu Kristumi kviečia mus susimąstyti, kaip mes suvokiame dieviškumo buvimą savo gyvenime ir santuokiniuose santykiuose.

Kartu pasinerkime į šios biblinės istorijos gelmes ir leiskimės įkvepiami to, kaip Emauso mokiniai patyrė perkeičiantį susitikimą su Kristumi – tikruoju mūsų gyvenimo kelionės palydovu.

Emauso mokiniai, neabejotinai sutrikdyti Jėzaus nukryžiavimo ir pasinėrę į sumaištį, išsiruošė į kelionę, kuri taps viena labiausiai pamokančių Evangelijos istorijų. Mokinius, jiems nežinant, lydi pats prisikėlęs Kristus. Ši kelionė simbolizuoja mūsų pačių dvasinę kelionę, dažnai nusėtą neaiškumų, abejonių ir klausimų.

Nors jų istorija sena, ji stebėtinai aktuali mūsų gyvenimui ir mūsų poroms. Emauso mokinių kelionė, persmelkta gilių prasmės paieškų, kupina klausimų ir baimių, yra galinga mūsų pačių dvasinės kelionės metafora.

Dievo Motinos komandose mes esame bendrakeleiviai, piligrimai, keliaujantys tikėjimo ir meilės keliu, siekiantys atpažinti Prisikėlusio Kristaus buvimą savo gyvenime ir santykiuose.

Emauso mokiniai mus moko, kad net ir tada, kai galime jaustis pasimetę ar nusivylę, Prisikėlusio Kristaus artumas išlieka ir keičia mūsų gyvenimą.

Dievo Motinos komandų pagrindas – troškimas stiprinti ryšius su Kristumi ir sutuoktiniais, kartu keliauti link gilesnio tikėjimo supratimo ir didesnės bendrystės su Kristumi bei vienas su kitu, taip stiprinant šventąją mūsų misiją.

Šis apmąstymas apie Emauso mokinius įkvepia mus priimti Prisikėlusį Kristų į savo kasdienį gyvenimą ir dalytis Jo šviesa

su sutuoktiniais komandose. Jis moko mus su pasitikėjimu eiti keliu, kurį nutiesė Prisikėlęs Kristus – mūsų vadovas ir ištikimas palydovas.

Tegul Prisikėlęs Kristus lydi mus šioje dvasinėje kelionėje, nušviesdamas kelią ir stiprindamas brolišku ryšius Dievo Motinos komandose, kad geriau supratę pagrindinį tikėjimo vaidmenį santuokiniame ir šeimos gyvenime, visus susitikimus, pasidalijimus ir maldas paverstume gyvenimą keičiančiomis akimirkomis, kurios pažadintų širdis ir atnaujintų atsidavimą vertybėms, kurios gaivina Dievo Motinos komandas bei stiprina mūsų šeimų pamatus.

Tegul mes, kaip Emauso mokiniai, klaidžiojantys gyvenimo keliu, prismaigstytu nusivylimo, abejonių ir sumišimo akimirkų, būsime šio nepaprasto susitikimo, kuris mūsų sumišimą paverčia gilaus artumo su Prisikėlusiuoju Kristumi patirtimi, liudytojai ir eidami kartu jausime Jo artumo šilumą.

Galiausiai meldžiame Viešpatį, kad mūsų narystė DMK šeimoje, ypač šiais metais, keliaujant su Emauso mokiniais, vestų mus į galutinį mūsų bendros kelionės tikslą, kuris baigiasi kolektyvine transformacija į „išeinančią Bažnyčią" – Bažnyčią, kurioje pašvęstieji asmenys ir pasauliečiai atsiduria dėmesio centre, veiksmo centre, ir kuri atsiliepia į popiežiaus Pranciškaus kvietimą visiems krikščionims siekti naujo misionieriško postūmio, kad būtų nustatytos naujos egzistencinės periferijos siekiant evangelizacijos.

Tėvas Josephas Abdulis Sateras

Skyriai ir tikslai

1 skyrius (Lk 24, 13–14)

Pavadinimas: Sudaužytos širdys

Tikslas: pirmame skyriuje nagrinėsime nusivylimo reikšmę mūsų, kaip krikščionių, tikėjimo kelionėje, nagrinėsime perėjimą prie vilties ir suvoksime, kaip svarbu keliauti kartu, kad vieni kitiems padėtume.

2 skyrius (Lk 24, 15–16)

Pavadinimas: Istorijos šerdis

Tikslas: šiame skyriuje atrandame Dievą, kuris negyvena danguje, Dievą, kuris tapo kūnu, kuris eina mūsų keliais, kuris įžengia į mūsų istoriją, neprimesdamas savęs, bet subtiliai atskleisdamas mums savo mylintį veidą, savo tėvišką veidą.

3 skyrius (Lk 24, 17–19)

Pavadinimas: Širdys, kurioms mestas iššūkis

Tikslas: šiame skyriuje atrandame švelnumą Dievo, kuris pasilenkia mesti mums iššūkį ir aistringai mūsų klausosi. Mūsų pralaimėjimo ir kančios patirtys Jam tokios brangios, kad Jis pasirengęs ištuštinti save, kad jas priimtų, pripildytų ir paverstų gyvenimo patirtimi.

4 skyrius (Lk 24, 19–24)

Pavadinimas: Sutrikusios širdys

Tikslas: šiame skyriuje tyrinėjame netikrumą ir sumaištį savo tikėjimo kelionėje, maldoje, santykiuose su Dievu ir atrandame atvirumo kelią Jo paslaptingam buvimui mūsų gyvenimo širdyje.

5 skyrius (Lk 24, 25 27)

Pavadinimas: Širdys, atviros Dievo žodžiui

Tikslas: šiame skyriuje atrandame Dievą, kuris apreiškia save per Raštus. Esame skatinami įsipareigoti klausytis Jo žodžio, kuris padeda mums pažinti Jį tiesoje ir pažinti Jo esmę, kuri yra Meilė.

6 skyrius (Lk 24, 28 –29)

Pavadinimas: Liepsnojančios širdys

Tikslas: šiame skyriuje kartu keliaujame susitikti su Dievu, kuris laukia mūsų kvietimo įžengti ir pasilikti su mumis per naktį neprilygstamame artume.

7 skyrius (Lk 24, 30–31)

Pavadinimas: Priimti laužomą duoną

Tikslas: šiame skyriuje atrandame, kad mūsų, kaip individų ir kaip poros, dvasinės kelionės kulminacija yra susitikimas su Dievu ir susivienijimas su Juo Eucharistijos slėpinyje.

8 skyrius (Lk 24, 32–35)

Pavadinimas: Mūsų komandų širdyje, Bažnyčios širdyje

Tikslas: šiame skyriuje atrandame džiaugsmą keliauti kartu savo komandose, kaip mokiniai, ir matyti, kaip virstame Meilės misionieriais mūsų Bažnyčios širdyje.

Dievo žodis
Lk 24, 13–35

Ir štai tą pačią dieną du [mokiniai] keliavo į kaimą už šešiasdešimties stadijų nuo Jeruzalės, vadinamą Emausu. Jie kalbėjosi apie visus tuos įvykius. Jiems taip besikalbant ir besiginčijant, prisiartino pats Jėzus ir ėjo kartu. Jų akys buvo lyg migla aptrauktos, ir jie nepažino jo. O Jėzus paklausė: „Apie ką kalbate eidami keliu?“ Tie nuliūdę sustojo.
Vienas iš jų, vardu Kleopas, atsakė jam: „Nejaugi tu būsi vienintelis ateivis Jeruzalėje, nežinantis, kas joje šiomis dienomis atsitiko!“ Jėzus paklausė: „O kas gi?“ Jie tarė jam: „Su Jėzumi Nazarėnu, kuris buvo pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyse. Aukštieji kunigai ir mūsų vadovai pareikalavo jam mirties bausmės ir atidavė jį nukryžiuoti. O mes tikėjomės, kad jis atpirksiąs Izraelį. Dabar po viso to jau trečia diena, kaip tai atsitiko. Be to, kai kurios mūsiškės moterys mums uždavė naujų rūpesčių. Anksti rytą jos buvo nuėjusios pažiūrėti kapo ir nerado jo kūno. Jos sugrįžo ir papasakojo regėjusios pasirodžiusius angelus, kurie sakę Jėzų esant gyvą. Kai kurie iš mūsiškių buvo nuėję pas kapą ir rado viską, kaip moterys sakė, bet jo paties nematė“.
Jėzus jiems tarė: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbę pranašai! Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir žengti į savo garbę?!“ Ir, pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakyta.

Jie prisiartino prie kaimo, į kurį keliavo, o Jėzus dėjosi einąs toliau. Bet jie privertė Jėzų pasilikti, prašydami: „Pasilik su mumis! Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti [...]“. Tuomet jis užsuko pas mokinius. Vakarieniaudamas su jais prie stalo, paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė jiems. Tada mokinių akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių. O jie kalbėjo: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“

Mokiniai tuoj pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę. Ten rado susirinkusius Vienuolika su savo draugais, kurie sakė: „Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui“. O jie papasakojo, kas jiems atsitiko kelyje ir kaip pažino Jėzų, kai jis laužė duoną.

Pirmas skyrius

Sudaužytos širdys

Pirmame skyriuje nagrinėsime nusivylimo reikšmę mūsų, kaip krikščionių, tikėjimo kelionėje, nagrinėsime perėjimą prie vilties ir suvoksime, kaip svarbu keliauti kartu, kad vieni kitiems padėtume.

„Ir štai tą pačią dieną du [mokiniai] keliavo į kaimą už šešiasdešimties stadijų nuo Jeruzalės, vadinamą Emausu. Jie kalbėjosi apie visus tuos įvykius.“ (Lk 24, 13–14)

Matome du mokinius, kartu einančius keliu. Žinome, kad vienas iš jų vadinamas Kleopu, o kitas neįvardijamas. Taigi jis gali būti bet kuris iš mūsų.

Norėdami pasimėgauti visais šių dviejų Luko eilučių dvasiniais turtais, kviečiame jus leistis į tą pačią kelionę kartu su šiais dviem mokiniais.

Pirmiausia trumpai prisiminkime šios Evangelijos ištraukos kontekstą:

Ankstesniame skyriuje aprašytas Jėzaus teismas, Piloto pasmerkimas, Kančia, mirtis ir palaidojimas. 24 skyrius užbaigia Luko evangeliją ir pradeda Apaštalų darbų knygą. Tas skyrius pradedamas pasakojimu, kad „pirmąją savaitės dieną,

rytui brėkštant, moterys atėjo prie kapo, nešdamosi paruoštus tepalus. Jos rado nuo kapo nuritintą akmenį, o įėjusios vidun neberado Viešpaties Jėzaus kūno."

Matome visus mirties, istorijos pabaigos ženklus. Nebėra ko tikėtis. Tada įvyksta moterų (Marijos Magdalietės, Joanos ir Marijos, Jokūbo motinos) susitikimas su dviem angelais. Pagal žydų tradiciją jos turėjo eiti prie kapo patepti mirusio kūno, kurį savo akimis matė ant kryžiaus. Tačiau jos nesitikėjo, kad bus paklaustos: „Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Nėra jo čia, jis prisikėlė!"

Jos papasakojo apaštalams, ką matė ir girdėjo (tiksliau, ko nematė). Tačiau jų žodžiai atrodė kaip kliedesys, iliuzija. Niekas jomis netikėjo. Petras pats nuėjo prie kapo; jis pamatė vien drobules ir tuščią kapą; grįžo namo nustebęs dėl to, kas įvyko.

Taigi dabar siūlome sustoti, sulėtinti savo kasdienio gyvenimo tempą ir skirti šiek tiek laiko šiems dviems mokiniams. Kelias į Emausą pirmiausia yra geografinis, nors sunku pasakyti, kur buvo Emauso kaimas. Tačiau taip pat ir visų pirma šis kelias kiekvienam iš mūsų yra dvasinis. Nuo mūsų Viešpaties prisikėlimo visi mūsų gyvenimo keliai gali tapti keliais į Emausą, kur Prisikėlęs Viešpats nori mus sutikti. Eikime kartu su Emauso mokiniais, palaikykime draugiją šiems dviems piligrimais jų kelionėje, kuri per tikėjimą tampa mūsų pačių kelione. Pasistenkime dalyvauti šiame įvykyje ir paverskime šią vietą sava. Keliaukime keliu iš Jeruzalės į Emausą. Prisijunkime prie mokinių mintimis ir net emocijomis.

Ką mums reiškia ši pirmoji čia minima savaitės diena?

Tai aštuntoji diena, Prisikėlimo diena. Mes įžengėme į naują laiką, kuris nutraukia viską, kas buvo iki tol. Nauja pradžia, nauja istorija, naujas gyvenimas.

Kas šie du mokiniai?

Ne naujokai. Jie jau seniai sekė Viešpačiu. Daugelį mėnesių matė Jo stebuklus, girdėjo Jo žodžius ir galiausiai įtikėjo Juo. Jie buvo tarp vienuolikos, kai moterys atėjo pranešti apie tai, ką patyrė. Jas išklausė. Tačiau dabar viskas baigta. Jie grįžta į savo ankstesnį gyvenimą. Nuliūdę, nusivylę ir rezignavę, jie paliko mokinių bendruomenę. Jiems buvo sunku suprasti, tikėti, vis dar turėti vilties. Lengviau pasirodė pasukti atgal ir kuo labiau atsitolinti nuo Jeruzalės. Jie net buvo pasirengę neklausyti savo giliausių troškimų.

Ką jiems reiškia Jeruzalė?

Tai Dievo artumo miestas, kur stovi Šventykla, kurioje yra „Šventų švenčiausioji", tačiau Jeruzalė taip pat yra galios ir sėkmės centras. Kokio Dievo šiame mieste tikėtasi? Kokie buvo jų lūkesčiai, svajonės? Dievo nugalėtojo, viešpataujančio per galią. Išlaisvinančio Dievo, kuris ateina išvaduoti savo tautos iš romėnų valdžios ir grąžinti jai laisvę. Niekas nesitikėjo tokios žeminančios mirties. Koks nusivylimas! Koks pralaimėjimas! Kokia gėda!

O kaip mes šiandien?

Kaip ir šie du mokiniai, kartais nutolstame nuo Kristaus. Nors vis dar teigiame, kad esame tikintieji, tačiau atsiskiriame

nuo tikėjimo ir vilties. Jėzus lieka kape. Tampame drungni. Mūsų užsidegimas, entuziazmas ir aistra lieka tolimas prisiminimas.

Jei patyrinėtume savo Dievo sampratą, nustebtume pamatytę, kad susikūrėme klaidingus Dievo įvaizdžius:

– Kai kurie tiki visagalį Dievą, paversdami Jį visur besikišančiu, nuolat stebinčiu įvykius, audžiančius mūsų istoriją, kad mūsų gyvenimas būtų džiaugsmingas ir lengvas. Dievas, kuris saugo mus nuo visų kančių.

– Kiti maištauja prieš Dievo žiūrovo, kuris palieka žmones likimo valiai, vangiai reaguodamas į savo tautos šauksmus pažaboti blogio galią, įvaizdį. Dievo, kuris tyli kančios akivaizdoje ir net visiškai atsitolina.

– Treti galbūt ieško Dievo stebukladario, kuris atsiliepia į savo vaikų troškimus, nes yra geras, švelnus ir mylintis Dievas.

– Arba dar kiti baiminasi Dievo, kuris persekioja mus, kad įvertintų mūsų veiksmus ar net mintis, o paskui mus nubaustų.

Visi šie klaidingi įvaizdžiai ir daugybė kitų yra iš anksto susiformavę mūsų sąmonėje ir kyla iš kiekvieno žmogaus asmeninės istorijos. Jie gali sutrukdyti mums susitikti su Viešpačiu ir prašyti Jo malonės atskleisti mums savo tikrąjį veidą. Tik asmeninio susitikimo artumoje mūsų Dievas parodys mums savo Veidą ir savo veikimo būdą mūsų gyvenime. Jei Kristus pats nebūtų atėjęs susitikti su mokiniais, jie, be abejonės, būtų toliau ėję savo keliu ir pradingę istorijoje. Tačiau Kristus iš meilės degančia širdimi prisiartino prie jų, ir šis asmeninis susitikimas su Juo pakeitė jų gyvenimą. Didysis jėzuitų teologas Fransua Varijonas rašė: „Dievas nėra visagalis, visagalė yra Jo Meilė. Jo

Meilę atrasime per visas žaizdas, kurias Jam padarome ir dėl kurių Jis nenustoja atleisti.“

O mūsų poros gyvenimas?

Kažkuriuo gyvenimo etapu pradėjome gyventi kaip pora, turėdami išankstinį įsivaizdavimą, koks galėtų būti mūsų bendras gyvenimas. Turėjome lūkesčių, siekių, svajonių... Ir tada tam tikru momentu sustojame, nes susiduriame su netikėtais įvykiais, dažnai nepageidaujamais, patiriamomis nesėkmėmis, sunkumais santykiuose, su vaikais, netektimis, gedulu, nusivylimais net santykiuose. Kitas žmogus nebeatitinka mano lūkesčių, koks nors įvykis ar tikrovė toli gražu ne tokia, kokios norėjau. Tai gali nustebinti bet kuriuo mūsų bendro gyvenimo metu. Laisvo kritimo akimirkos, skausmingi laikai. Vienas iš mūsų, o kartais abu, pasijuntame silpni, trapūs, nusivylę, praradę drąsą. Horizonte nebematyti šviesos. Norime viską paleisti, pasiduoti, nuleisti rankas ir liūdėti dėl kadaise mus vienijusios meilės mirties. Tai krizės ir pralaimėjimo metas. Kartais net galime pradėti svaidyti akmenimis: „tai jo ar jos kaltė“, „ne tokio gyvenimo norėjau“...

Daugybė iššūkių gali pakirsti mūsų poros tapatybę (įvaizdis, kurį susikūriau apie kitą žmogų, mūsų bendro poros gyvenimo, kuris turi tenkinti mano poreikius, partnerio–herojaus, partnerio – idealo, tobulo gyvenimo įvaizdžiai ir t. t.).

Kai kurios patirtys gali mus dvasiškai sukrėsti. Tuomet suabejojame savo Dievo vizija ir savo misija. Mes nebesame tikri dėl savo pašaukimo, dėl mums skirto kvietimo, gauto per Santuokos sakramentą.

Savo „Jeruzalėje“, tam tikrose gyvenimo situacijose esame gundomi nukryžiuoti Dievą, pašalinti Jį iš savo gyvenimo, iš savo miestų, iš svarbių sprendimų. Apie Jį pagalvojame tik ištikti didelės nelaimės arba norėdami pagražinti šeimos šventes. Tokia drama ką tik atsiskleidė kelyje į Emausą. Apie tai ir kalbasi Emauso mokiniai, bėgantys iš Jeruzalės, kur prieš aštuonias dienas manė, kad visos jų viltys išsipildys.

Lukas taip išsamiai pasakoja apie šį pokalbį ir susitikimą kelyje galbūt tam, kad pajėgtume suprasti mokinių neviltį. Toks aklumas dažnai aplanko ir mus, palieka kartų nesėkmės ir niūrumo skonį. Tuomet susidaro įspūdis, kad net jei tikėjimas ir neišnyksta, iš jo nebėra jokios naudos.

Tačiau atkreipkime dėmesį į vieną dalyką, vieną detalę: nepaisant pralaimėjimo, nusivylimo ir ilgo ėjimo, abu mokiniai liko kartu. Jie ir toliau ėjo pralaimėję, pavargę, apimti nevilties, bet liko kartu. Ar savo gyvenime kaip pora, kaip šeima, sutinkame eiti kartu bet kokiomis aplinkybėmis? Jei vienas iš mūsų atsiduria didesniame išbandyme, ar kitas galėtų būti jam gera atrama? Eiti jo tempu, būti kantrus, lydėti, tikėtis..?

O pasaulis, kuriame gyvename?

Pasaulis, kuris vis giliau ir giliau grimzta į visokias tamsybes: klimato kaita ir stichinės nelaimės, smurtas ir karas, abejingumas ir neteisybė, piktnaudžiavimas valdžia ir išnaudojimas... kančia ir mirtis, ginklai ir naikinimas... nesibaigiantis sąrašas, kuris sukelia tik nerimą, baimę ir nusivylimą. Kokia būtų mūsų pozicija šių skaudžių realijų akivaizdoje? Abejingumas ar užuojauta? Pasyvumas ar prisidėjimas? Nelaimės akivaizdoje esame šaukiami įsikišti. Kontempliuokime pavyzdžius žmogiš-

kųjų asmenybių, kurios tikėjo meilės galia, ne tos meilės, kuri kyla iš mūsų pastangų, bet Meilės, kurios semiamės iš visos Meilės šaltinio (šventasis Vincentas Paulietis, Motina Teresė, sesuo Emanuelė, tėvas Pedro Madagaskaro lūšnynuose, Raoulis Follereau... ir daugelis kitų nežinomų žmonių, kurie diskretiškai darbuojasi mūsų Žmonijos keliuose). Siela, kuri kyla aukštyn, kelia aukštyn ir pasaulį. Su meile ir švelnumu atliktas veiksmas prisideda prie naujos kūrinijos. Tokia yra mūsų viltis. Visi esame susiję. Vandens lašų, kurie kartu sudaro vandenyną, vaizdinys... Šis vaizdinys tekelia mums klausimų.

Vilties spindesys: ištrauka iš popiežiaus Pranciškaus homilijos (šaltinis: Šventojo Sosto spaudos tarnyba, 2022 m. liepos 28 d.).

„Šventojo Luko evangelijos pabaigoje aprašyta mokinių kelionė į Emausą yra mūsų asmeninės ir Bažnyčios kelionės įvaizdis. Gyvenimo ir tikėjimo gyvenimo kelyje, įgyvendindami širdyje gyvenančias svajones, sumanymus, lūkesčius ir viltis, mes taip pat susiduriame su savo trapumu bei silpnumu, patiriame pralaimėjimą ir nusivylimą, o kartais liekame mus paralyžiuojančio nesėkmės jausmo kaliniais. Evangelija mums sako, kad būtent tokiomis akimirkomis nesame vieni: Viešpats ateina mūsų pasitikti, prisijungia prie mūsų, eina tuo pačiu keliu kaip ir mes, neįkyriai, kaip geranoriškas keliautojas, norintis vėl atverti mūsų akis ir pripildyti mūsų širdis. Kai nesėkmė užleidžia vietą susitikimui su Viešpačiu, gyvenimas atgimsta su viltimi ir mes galime susitaikyti: su savimi, su broliais ir seserimis, su Dievu.

Tad sekime šios kelionės, kurią galėtume pavadinti: nuo nesėkmės iki vilties, etapais...

Ši patirtis taip pat susijusi su mūsų gyvenimu ir dvasine kelione, kai esame priversti keisti savo lūkesčius ir susidurti su tikrovės dviprasmybėmis, gyvenimo tamsa ir savo silpnybėmis. Taip atsitinka kiekvieną kartą, kai mūsų idealai atsitrenkia į gyvenimo realybę, o mūsų ketinimai ignoruojami dėl mūsų silpnumo; kai puoselėjame gerus planus, bet stokojame gebėjimų juos įgyvendinti (plg. Rom 7, 18); kai savo veikloje ar santykiuose anksčiau ar vėliau patiriame pralaimėjimą, klaidą, nesėkmę ar nuopuolį, kai matome, kaip žlunga tai, kuo tikėjome ar kam buvome įsipareigoję, kai jaučiamės sugniuždyti savo nuodėmės ir kaltės...

Tačiau čia turime žinoti apie pagundą bėgti, kuri buvo būdinga abiem Evangelijos mokiniams: pasisukti atgal, bėgti iš įvykių vietos, ieškoti „ramios vietos", tokios kaip Emausas, kad nereikėtų daugiau apie tai galvoti. Gyvenimo nesėkmių akivaizdoje nieko nėra blogiau, kaip bėgti, vengiant su jomis susidurti. Tai priešo, kuris kelia grėsmę mūsų dvasinei kelionei ir Bažnyčios pažangai, pagunda: jis nori, kad patikėtume, jog ši nesėkmė jau galutinė, nori mus paralyžiuoti kartėliu ir liūdesiu, įtikinti, kad nieko daugiau nebepadarysi, todėl neverta svarstyti, kaip pradėti iš naujo.

Priešingai, Evangelija mums atskleidžia, kad būtent nusivylimo ir skausmo situacijose, būtent tada, kai su nuostaba patiriame blogio smurtą bei savo kaltės gėdą, kai mūsų gyvenimo upė išdžiūsta dėl nuodėmės ir nesėkmės, kai netekę visko, atrodo, nebeturime nieko, Viešpats ateina mūsų pasitikti ir keliauja su mumis [...]".

Vilties žinia iš tėvo Kafarelio laiško visoms vienybę praradusioms poroms

„Vienybę praradusioms poroms noriu pasakyti vieną dalyką: niekada nesusitaikykite su susiskaldymu. Iš tikrųjų neturime pamiršti, kad Santuokos sudarymas yra įsipareigojimas niekada nenustoti norėti ir siekti visiškos vienybės. Šį įsipareigojimą prisiima du žmonės, tačiau vėliau vienas iš jų nėra nuo jo atleidžiamas dėl to, kad kitas jį apleidžia ar neigia. Didelė daugelio susituokusių krikščionių kaltė yra ta, kad jie liaujasi siekti vienybės ir sutinka su išsiskyrimu. Tie, kurie stengiasi dėl šios sąjungos netikėdami ja, iš tikrųjų jos nenorėdami, ne mažiau pažeidžia savo įsipareigojimus... Santuokinė harmonija nėra prabangos ar komforto dalykas, todėl sutuoktiniai neturi teisės jos atsisakyti. Ji būtina jiems patiems ir daugeliui kitų žmonių. Sutuoktinių nesutarimas tiems kitiems pakenktų ne mažiau nei jiems patiems. Užuot buvusi didžiule vyro ir moters tobulėjimo priemone, pora, kurioje įsivyrauja nesantaika, tampa visų mirtinų nuodėmių terpe ir dažnai veda prie vieno ar abiejų sutuoktinių moralinio žlugimo. Ir nors meilės atmosfera yra pagrindinė sąlyga fiziniam ir moraliniam vaikų vystymuisi, tėvų nesantaika drasko pačią jų būties šerdį. Nuo tokio poros žlugimo kenčia ir pati visuomenė, nes tokia pora nebėra gyva ląstelė, skleidžianti šilumą ir šviesą, bet augantis ir visuomenės kūnui kenkiantis auglys. Galiausiai pridursime, kad nevieninga pora, užuot šlovinusi dieviškosios Meilės šlovę, yra neharmoninga nata kūrinijos koncerte."[1]

---

[1] Henri Caffarel, Lettre aux Foyers désunis, *Révue de l'Anneau d'Or*, ypatingas numeris « amour et souffrance », nr. 15-16, 1947 gegužė–rugpjūtis.

Liudijimas

Mes esame Berta Horta ir Edgaras Laura, Pembos Dievo Motinos komandų nariai. Pemba yra Kabo Delgado – šiauriausios Mozambiko provincijos – sostinė. Ketiname papasakoti, kaip patyrėme teroristinius išpuolius Kabo Delgado mieste, Mocimboa da Praia rajone.

2020 m. kovo 23 d. 4 val. ryto prasidėjo antroji ataka. Šį kartą daug agresyvesnė ir baisesnė: daugybei žmonių buvo nukirstos galvos. Per naujus išpuolius žuvo labai daug žmonių. Daugelis jų buvo mūsų draugai. Patyrėme baimę ir sumišimą, nežinodami, ką daryti. Nuolat buvome kupini baimės, panikos ir nerimo, kad mūsų namai bus sudeginti. Rimtai bijojome dėl savo gyvybių. Per visas šias žudynes ir norėdami apsisaugoti buvome priversti palikti savo namus ir slėptis augmenijoje, krūmuose ir brūzgynuose, kurie supo mūsų namus. Mūsų rajoną, esantį prie įvažiavimo į miestą, supo daugybė augmenijos bei krūmų. Pastebėjome, kad daug žmonių bėga ir iš kitų rajonų. Kartu su mumis taip pat bėgo ir gelbėjosi mūsų kaimynai. Vyrai, moterys, vaikai, senjorai – įvairaus amžiaus žmonės bėgo bijodami būti nužudyti.

Kitą dieną, vis dar slapstydamiesi ir suvokdami, kad mums gresia didžiulis pavojus, turėjome priimti svarbiausią sprendimą savo gyvenime: neturėjome kito pasirinkimo, kaip tik bandyti pabėgti iš kaimo ir nusigauti į saugią vietą. Per visą šį vargą, baimę ir siaubą dėkojome Dievui, kad, nepaisant baimės, išgąsčio ir visko, ką išgyvenome, mūsų šeimai ar su mumis buvusiems žmonėms nieko rimto neatsitiko. Kiekvieną dieną visą laiką dėkojame savo gerajam Viešpačiui. Turėjome viską palikti, viską, ką buvome įgiję po kelerių metų darbo šiaurėje. Galėjome išvykti tik su asmeniniais dokumentais ir drabužiais,

nes keliuose esamuose automobiliuose net neužteko vietos vežti ką nors daugiau, išskyrus bėglius. Taigi teko palikti visus savo daiktus.

Kai atvykome į Pembą, Dievo ir brangių brolių bei seserų iš Dievo Motinos komandų dėka pamažu galėjome pradėti gyventi toliau ir įveikti visą patirtą siaubą. Pemboje mus šiltai priėmė ir apgyvendino mano žmonos Bertos tėvai. Gyvenome labai mažoje erdvėje, bet visiškai saugiai. Dėl neįkainojamos mūsų brangių brolių ir seserų iš Dievo Motinos komandų pagalbos mums pamažu pavyko įveikti patirtus sunkumus bei traumas. Jų parama mums buvo besąlygiška ir esminė. Mus priėmusioje komandoje gauti patarimai, dalijimasis, brolybė ir draugystė buvo didžiulė jėga, padėjusi mums įveikti iškilusius sunkumus, tad po truputį galėjome atkurti ir susigrąžinti savo gyvenimą. Viską praradę, turėjome viską pradėti iš naujo nuo nulio. Tai buvo tikrai nelengva.

Dėkojame gerajam Viešpačiui, nes jau pavyko pasiekti, kad mano darbas būtų perkeltas į Pembą, tad dabar oficialiai ir galutinai esu šiame mieste. Stengdamiesi po truputį judėti į priekį, šiuo metu tvarkome savo naująjį namelį, kad galėtume apsigyventi ir turėti savo erdvę. Nuo tada, kai atvykome į Pembą, dar nebuvome grįžę į Kabo Delgado. Prisipažįstame, kad bijome ir net nežinome, ar kada nors grįšime. Nenorime nė įsivaizduoti, kaip atrodo mūsų daiktai, kuriuos teko palikti, kokios būklės jie dabar ir ar išvis jų dar yra... Pamažu, su Dievo malone, padedami šeimos ir brolių iš Dievo Motinos komandų, žygiuojame pirmyn ir įveikiame patirtas traumas, po truputį atkuriame savo gyvenimą.

Berta ir Edgaras

Melskimės

Viešpatie, ir šiandien Tu prisijungi prie mūsų žmogiškose kelionėse, kurios dažnai primena kelią į Emausą.
Mums irgi atrodo, kad klaidžiojame tamsiais keliais, kuriuose nežinome, ko griebtis. Kaip ir mokiniai, ne visada jaučiame Tavo buvimą savo gyvenime, savo kančiose, nusivylimuose ir drąsos praradimuose.
Dieve, mūsų Tėve, mums dažnai sunku įžvelgti Tavo buvimo ženklus pasaulyje ir savo gyvenimuose. Atverk mūsų širdis savo Žodžiui. Tegul Tavo buvimas padaro mus stipresnius abejonių ir nusivylimo akivaizdoje. Padėk mums suprasti, kad Tavo Sūnus eina su mumis mūsų gyvenimo keliais. Jis gyvena su Tavimi ir Šventąja Dvasia dabar ir per amžius. Amen.

Klausimai aptarimui poroje

1. Kokie yra mūsų santykiai su Dievu sunkiomis akimirkomis, kurios gali iškilti mūsų, kaip poros, gyvenime? Ar, kaip mokiniai kelyje į Emausą, mes nusigręžiame nuo Jo ir žengiame žingsnį atgal savo tikėjime? Ar išdrįstame išreikšti savo nusivylimus ir nesėkmes pasitikėdami? Kokios yra kliūtys, galinčios nuslopinti šį pasitikėjimą?

2. Ar keliaudami kartu paliekame vietos savo emocijoms išreikšti ir giliai dalytis asmenine patirtimi? Su savo vaikais? Kiek mūsų priėmimas ir klausymasis pasižymi gilia pagarba kito, kuris yra šventa būtybė, sukurta pagal Dievo paveikslą ir verta pagarbos bei pripažinimo, būčiai?

Klausimai aptarimui per komandos susitikimą:

1. Kokie gali būti mūsų pačių klaidingi Dievo įvaizdžiai ar suvokimas? Kaip jie gali būti kliūtis tikram asmeniniam susitikimui su gyvuoju Kristumi, veikiančiu mūsų gyvenimo keliuose?

2. Poroms ir šeimoms keliauti kartu ne visada lengva. „Tango reikia dviejų". (Tango šokėjai nardo tarp elegancijos ir jausmingumo). Kokie gali būti mūsų vidiniai judesiai, požiūris vienas į kitą, ypač sunkiomis santykių akimirkomis, atspindint mūsų giliausią bendrystę ir neišskiriamą sąjungą?

Antras skyrius

Istorijos širdyje

Šiame skyriuje atrandame Dievą, kuris negyvena danguje, Dievą, kuris tapo kūnu, kuris eina mūsų keliais, kuris įžengia į mūsų istoriją, neprimesdamas savęs, bet subtiliai atskleisdamas mums savo mylintį veidą, savo tėvišką veidą.

„Jiems taip besikalbant ir besiginčijant, prisiartino pats Jėzus ir ėjo kartu. Jų akys buvo lyg migla aptrauktos, ir jie nepažino jo.“ (Lk 24, 15–16)

Esame Dievo kūrinys, amžinosios Jo Meilės vaisius. Esame raginami nešvaistyti savo gyvenimo žemėje, pasilikdami paviršutiniškume, vidutinybėse, įsikalinti baimės, žemiškų turtų, valdžios siekimo... Kita vertus, pripažįstame, kad taip pat esame kūriniai, kuriuos riboja laikas, erdvė, pojūčiai... Tuo tarpu mūsų Dievas yra Begalinis, Nemirtingasis, Jis yra už laiko ir erdvės ribų.

Amžinasis Dievas pasidaro mažas, kad sutiktų mus

Ir dabar, didžiulei mūsų nuostabai, mūsų Dievas nusprendžia pasidaryti mažas, Jis priima mūsų žmogiškumą ir tampa žmogumi. Jis nenustoja artintis prie mūsų ir vaikščioti mūsų

keliais. Jo vienintelis tikslas – atskleisti mums savo Paveikslą, savo Veidą, savo Meilę.

Grįžkime prie dviejų mokinių, keliaujančių namo. Mes tiksliai nežinome, kas jie. Jie nepriklausė Dvylikai. Ar jie buvo iš septyniasdešimt dviejų, kuriuos Jėzus buvo pasiuntęs į misiją? Tai įmanoma, bet Evangelija to nepatvirtina. Bet kuriuo atveju tai žmonės, kurie buvo dėmesingi mūsų Viešpaties žiniai, bet ją suvokė savaip. Pirmame skyriuje sužinojome, kad jie manė, jog Jėzus yra didis pranašas, kurio jie laukė, tas, kuris išgelbės Izraelį. O dabar Prisikėlęs Jėzus mokiniams pasirodė taip, kad jiems buvo sunku Jį atpažinti. Ar tai buvo išorinė kliūtis, Jo fizinė išvaizda? Tačiau Evangelija mums sako, kad jiems buvo „sutrukdyta" Jį atpažinti. Taigi tai galėjo būti vidinis ir tikriausiai dieviškas veiksmas, abiejų derinys. Bet kuriuo atveju Dievas nenorėjo, kad mokiniai atpažintų Jį būtent dėl to, kad jiems trūko tikėjimo arba bent jau dėl to, kad jų Mesijo suvokimas nebuvo teisingas.

Tikėjimas atveria mūsų akis

Atpažinti prisikėlusį Jėzų visų pirma yra tikėjimo aktas. Kaip galime atpažinti Jį ne kaip žmogų, koks Jis buvo anksčiau, savo kūne, bet kaip Viešpatį, išaukštintą Tėvo dešinėje ir Gyvybės davėją? Kas padeda atverti akis?

Daugumoje po prisikėlimo sekančių tekstų pasakojama, kad mokiniai atpažįsta mūsų Viešpatį atsiliepdami į jiems skirtą žodį, kuris leidžia jiems atpažinti, kas yra Jėzus.

Jauna afrikietė vienuolė pasakoja apie rekolekcijas su savo bendruomene: „Rekolekcijoms vadovavęs misionierius ant stalo pastatė puokštę gėlių, labai paplitusių mūsų regione. „Ką

manote?“ – paklausė kunigas. Mes jam atsakėme, kad panašių gėlių galima rasti beveik visur. Tada jis mums parodė, kokios gražios tos gėlės. Jis išmokė mus jas pamatyti. Galiausiai pamatėme šias gėles, pripažinome jų grožį.“

Galbūt tas pats pasakytina ir apie tikėjimą Prisikėlusiu Kristumi. (Šį aspektą nuodugniau panagrinėsime 5 skyriuje).

O kaip šiandien yra su kiekvienu iš mūsų?

Išbandymų laikais, susidūrus su gyvenimo dramomis, nusivylus įvykiais, kurie prieštarauja mūsų lūkesčiams, mūsų siekiams. Ir mūsų, kaip šių dviejų mokinių, akys gali būti aptrauktos, neatpažinti Jo, priartėjusio prie mūsų, dar daugiau – einančio su mumis. Prarandame bet kokį pasitikėjimą. Ši didi prisikėlimo diena pakeitė istoriją, tačiau mums sunku suvokti, kaip ji gali pakeisti mūsų istoriją.

Kaip galime giliai tikėti Apvaizda prisikėlimo šviesoje? Dievas duoda mums pakankamai šviesos, kad galėtume tikėti, ir palieka pakankamai šešėlio, kad tikėjimas išliktų laisvas veiksmas, kurį reikia atlikti, pasirinkimas, kuriuo reikia gyventi. Sakoma, kad tikėjimo aktas yra įveiksminto tikėjimo sąlyga. Vieniems tikėjimas atrodo spontaniškas, smagus, spinduliuojantis polėkis... kitiems jis labiau primena sunkią, skausmingą diskusiją, kurią reikia nuolat atnaujinti. Klaidinga manyti, kad pirmieji turi daugiau tikėjimo. Tamsos patirtis taip pat yra tikėjimo slėpinio dalis. Biblijoje vakaro ašaros kaitaliojasi su ryto džiaugsmo šūksniais (Ps 30, 6). Tą matome ir Jėzaus gyvenime: Taboro šlovė ir Getsemanės prislėgtumas. Jį randame ir mistikų, kurie patiria didžiausius nušvitimus ir labiausiai prieblokiančius nuopuolius, liudijimuose.

Tikėjimas yra dovana ir atsakas

Tikėjimo grožis, tikėjimo stebuklas yra tai, kad jis yra Dievo, kuris duoda tikėjimą, malonės ir žmogaus, kuris dovanoja savo tikėjimą, laisvės susitikimas. Žemiškas ir nepilnas susitikimas dabar, vėliau dangiškas susitikimas, kuris vėliau užleis vietą Tėvo regėjimui. Tai visiškai mums duota Jėzuje: per savo įsikūnijimą Jis ateina mums padėti žemėje, o per savo prisikėlimą atveria mums dangų.

O mūsų poros gyvenimas?

Du mokiniai kelyje į Emausą kalbėjosi ir uždavinėjo klausimus: norint įveikti išbandymą dažnai pirmiausia reiškia šaukti, verkti ir maištauti.

Pirmasis žingsnis yra pripažinti pralaimėjimą. Eiti per išbandymą reiškia pirmiausia šaukti, verkti ir maištauti, o ne iš karto atsitokėti. Psalmėse pilna tokių šauksmų ir ašarų: „Iš gelmių šaukiuosi tavęs“. Ir Biblija leidžia mums tokį maištą patirti, pabrėžia Olivier Belleilas (susituokęs pasaulietis, kuris, iš naujo atradęs Kristų, aistringai dalijasi jį palaikančiu tikėjimu). Reikia ne piktžodžiauti, bet pasakyti, kad tai nepakeliama. Jobas netgi klausia Dievo: „Kodėl Tu esi prieš mane?“

Atlaikyti mus užgriuvusį išbandymą, įvardyti jį, įžvelgti jo nepakeliamumą – tai blaivaus požiūrio įrodymas. „Jūs turite išeiti iš išbandymo, bet, norėdami jį įveikti, turite pradėti jį pripažinti. Neišsisuksime nuo tikrovės smūgio ją neigdami“ (Martinas Steffensas, krikščionių filosofas, Krikščionių humanistų premijos ir Religinės literatūros premijos laureatas).

Kokį požiūrį turėtume pasirinkti? Rezignacija ar sutikimas?

Sutikimas jokiu būdu nereiškia liguistos rezignacijos ar atsainumo. Iššūkis – atsiverti visam gyvenimui, išmokti improvizuoti savo laimės melodiją iš disonanso, o ne nepaisant jo. Susitaikyti su vaiko negalia, susitaikyti su tuo, kad reikia gyventi su dygliu kūne, gali užtrukti visą gyvenimą, su pakilimais ir nuosmukiais. Kelias nėra tiesus. Tam reikia vidinių pokyčių.

Išmėginimo metu nuo jūsų priklauso tik tai, kaip jį priimsite ir kaip su juo susidorosite. Bus naudinga suvokti, kad, norėdami susitaikyti, turime atsisakyti tam tikro elgesio, atsisakyti „kodėl" dėl vyro mirties, atsisakyti „jeigu", „jeigu mano sūnus / mano vyras dar būtų čia...", visų niekur nevedančių frazių, kurios yra tikri nuodai, neleidžiantys mums judėti į priekį. Kai patiriate išmėginimą, nuo jūsų priklauso tik tai, kaip su tuo susidorosite. Dažniausiai nesuprantant. Dievas pirmiausia mūsų prašo būtent to, kad atiduotume Jam visą savo pasitikėjimą, patikėtume, jog šis išbandymas turi prasmę, priimtume, kad tos prasmės neužčiuopiame, ir visiškai atsiduotume į Tėvo rankas. Tai malonė, maldos, ypač kitų maldos, vaisius.

Priėmimas nereiškia, kad esate pagijęs. Turite skirti laiko pasveikti, ištverti pilkas dienas, kol žaizda užgis. Liaudies išmintis sako: laikas viską gydo. Tam reikia daug kantrybės ir vilties veiksmų, atvirumo egzistencijai, darbui, kurį atliks pats gyvenimas. Atgimti – tai ne viską ištrinti ir pradėti nuo nulio, tai patirti naują pradžią su randais, kurie lieka kaip Jėzaus stigmos. Kai kurių žaizdų neįmanoma užgydyti.

Mūsų santuoka – tai kelionė dviese. Sunkiais momentais mes kalbamės vienas su kitu ir užduodame vienas kitam

klausimus... kartais mūsų diskusijos tampa abipusiais kaltinimais. Kitas kaltinamas, net jei nėra visiškai kalta(s). Tampame svetimi vienas kitam. Kartais skausmas būna toks aštrus, kad kiekvieną iš mūsų nubloškia atgal į savo burbulą, į šaltą izoliaciją, dusinančią vienatvę.

Pats Jėzus priėjo prie dviejų mokinių ne staiga, ne braudamasis, ne prievarta. Jis priartėjo prie jų gerbdamas jų norus. Jis buvo pasirengęs pakeisti savo planus, kad su jais susitiktų; Jis sekė jų pėdomis, paklusdamas jų valiai. Toks yra mūsų Dievas, visada pasirengęs nusižeminti. Vienintelis Jo atskaitos taškas yra Meilė. Meilė, kuri nusileidžia, kad atsidurtų viename lygyje su mumis, Meilė, kuri atsitraukia ir užleidžia mums vietą. Meilė, kuri pasitiki mumis, kuri mus iškelia taip aukštai, kad kartu su Juo tampame kūrėjai. Jo akyse esame tokie gražūs, kad Jis negali sulaukti, kol taps su mumis viena, susijungs su mumis ir suvienys mus su savimi gilioje bendrystėje.

Mūsų Dievo paveikslas moko mus, kaip keliauti kartu

Kontempliuokime tokio Dievo paveikslą. Gal mes, kaip partneriai, turėsime tokį pat žvilgsnį, tokį pat požiūrį vienas į kitą savo bendroje kelionėje?

Ar galėtume taip pat atjausti vienas kitą?

Ar tuo metu, kai esame apakinti įvykių žiaurumo, baimės ir kančios, galėtume kartu įžiebti tikėjimo ugnį? Ar galėtume padėti vieni kitiems, kad mūsų tikėjimas taptų sprendimu? Tikėjimu, kuris šauktų: Viešpatie, Tu esi su mumis, net jei mūsų akys negali Tavęs atpažinti, atpažinti Tavo veido, Tavo valios, suvokti to, kas vyksta mūsų gyvenime, prasmės... esame tikri, kad Tu mus lydi ir vedi mūsų žingsnius. Dar daugiau, Tu gerbi

kryptį, kuria einame, Tu keiti savo planus dėl mūsų ir sugebi viską pakeisti, kad nuvestum mus į mūsų sielų išganymą. Net jei mūsų akys nepajėgia Tavęs atpažinti, tikime, kad Tu neši mus ant rankų. Būtent šiomis trapumo akimirkomis ypač spindi Tavosios Meilės stiprybė.

O kaip pasaulis, kuriame gyvename?

Visur aplink girdime kalbas apie neviltį dėl pasaulio, kuriame gyvename. Vienu ar kitu metu patys pradedame šaukti pranašo Habakuko žodžiais: „Kaip ilgai šauksiu, VIEŠPATIE, ir tu manęs neišgirsi? Arba rėksiu: „Smurtas!" – ir tu manęs negelbėsi? Kodėl rodai man nusikaltimus ir žiūri į vargą?" Ir tada mūsų Viešpaties atsakymas ateina kaip pažadas: „Pasižiūrėk į puikuolį! Jo dvasia nėra dora; o teisus žmogus gyvena savo tikėjimu." Tai raginimas mums eiti toliau tikint.

Po šauksmo su pranašu esame kviečiami atverti savo širdis. Gerai suvokdami savo silpnumą, prašome Kristaus Gelbėtojo: „Viešpatie, sustiprink mūsų tikėjimą". Padėk mums nenusiminti, matyti toliau ir aukščiau nei regimybė, žengti pirmyn į šviesą. Kristus mūsų prašo ne milžiniško tikėjimo, bet paprasto ir kuklaus tikėjimo, tarsi mažos sėklos. To užtenka kaip atsako į mūsų ir pasaulio nerimą. Taip, to pakanka, kad išjudintų ir perkeistų mūsų žmogiškumą, kuris pernelyg dažnai dreifuoja. Tarsi maža švieselė, kurios pakanka išsklaidyti tamsą ir sugrąžinti viltį. Būtent tai popiežius pabrėžė savo enciklikoje „Tikėjimo šviesa", kuri yra nuostabus, kupinas vilties tekstas. Tikėjimas, kaip moko šis Bažnyčios dokumentas, sutelkia mus į Kristų, kuris yra pasaulio šviesa, mūsų šviesa: „Jėzaus šviesa krikščionio veide suspindi kaip veidrodyje ir taip atsklinda iki mūsų, pasiekia mus, kad ir

mes galėtume dalyvauti tame regėjime ir kitiems atspindėti Jo šviesą, lygiai kaip per Velykų liturgiją Velykų žvakės liepsna uždega daug kitų žvakių. Tikėjimas perduodamas asmens asmeniui, taip sakant, per kontaktą, kaip ugnis, įsižiebianti nuo kitos liepsnos. Krikščionys savo neturtu sėja tokią vaisingą sėklą, kad ji virsta didžiuliu medžiu, pripildančiu pasaulį savo vaisių."[2]

Ištrauka iš tėvo Kafarelio pasakojimo apie pašaukimą

„Būtent todėl, kad 1923 m. kovo mėnesį, lygiai prieš penkiasdešimt metų, vieną dieną suvokiau Kristaus egzistavimą, Kristaus gyvenimą, Kristaus meilę, Kristaus ir žmogaus meilės ryšį, iš kurio susideda krikščioniškasis gyvenimas, manyje įvyko lūžis.

Yra prieš 1923 m. kovo mėnesį ir po 1923 m. kovo mėnesio. Tai man paliko neišdildomą įspūdį ir nuo tos dienos turiu tik vieną troškimą: dar giliau įžengti į šį artumą su Kristumi, ir dar vieną troškimą – atvesti į šį tašką kitus, nes tai buvo lemiamas mano gyvenimo posūkis, suteikė man gyvenimo džiaugsmą, gyvenimo malonę, paskatą gyventi.

Tad negaliu nenorėti ir kitiems šio susitikimo su gyvuoju Kristumi, šio atradimo, kad Dievas yra meilė."

Ištrauka iš pirmosios popiežiaus Pranciškaus enciklikos „Tikėjimo šviesa"

Tikėjimas ir šeima

52. Galvoje pirmiausia turiu tvarų santuokinį vyro ir moters ryšį. Jis gimsta iš jų meilės, kuri yra Dievo meilės ženklas bei artumas, iš pripažinimo bei priėmimo lytinio skirtingumo gėrio,

[2] Vertimas iš: https://eis.katalikai.lt/vb/popieziai/pranciskus/enciklikos/lumen-fidei

leidžiančio sutuoktiniams susijungti į vieną kūną (plg. Pr 2, 24) ir duoti pradžią naujai gyvybei, kuri yra Kūrėjo gerumo, išminties ir meilės plano apraiška. Remdamiesi šia meile, vyras ir moteris gali pažadėti vienas kitam meilę aktu, aprėpiančiu visą jų gyvenimą ir daugeliu bruožų primenančiu tikėjimą. Pažadėti meilę visam laikui įmanoma tik atradus už kitus planus didesnį planą, kuris mus remtų ir leistų mylimam asmeniui dovanoti visą ateitį…

53. Šeimoje tikėjimas lydi visus amžiaus tarpsnius, pradedant nuo vaikystės: vaikai mokosi pasitikėti tėvų meile. Todėl svarbu, kad tėvai šeimoje puoselėtų bendras tikėjimo praktikas, padedančias brėsti vaikų tikėjimui. Ypač jaunuoliai, išgyvenantys tokį sudėtingą, turtingą ir tikėjimui svarbų gyvenimo tarpsnį, tikėjimo brendimo kelyje turi pajusti šeimos ir bažnytinės bendruomenės artumą bei dėmesingumą. Visi regėjome, kaip Pasaulio jaunimo dienose jauni žmonės džiaugiasi bei stengiasi gyventi vis tvirtesniu ir dosnesniu tikėjimu. Jaunimas gyvenime trokšta didžių dalykų. Susitikimas su Kristumi, leidimasis būti pagautam ir vedamam jo meilės išplečia gyvenimo horizontą ir suteikia jam tvirtą, žlugti neleidžiančią viltį. Tikėjimas nėra nedrąsių žmonių priebėga, priešingai – jis gyvenimą išplečia, įgalina atrasti didį pašaukimą, pašaukimą mylėti, ir laiduoja, kad ta meilė patikima, verta, kad jai save patikėtum, nes jos pagrindas – Dievo ištikimybė, tvirtesnė už visas mūsų silpnybes.

Paguodos galia kančioje

56. Kalbėti apie tikėjimą dažnai reiškia kalbėti ir apie skausmingus išbandymus, tačiau kaip tik čia šventasis Paulius regi galimybę įtikinamai skelbti Evangeliją, nes būtent silpnume ir kančioje aikštėn iškyla ir atrandama Dievo jėga, nugalinti mūsų

silpnumą ir kančią.[...] Išbandymų valandą mums šviečia tikėjimas, ir būtent kančioje bei silpnume paaiškėja: „Mes ne save pačius skelbiame, bet Kristų Jėzų kaip Viešpatį“ (2 Kor 4, 5). [...] Krikščionis žino, kad kančios neįmanoma panaikinti, bet jai galima suteikti prasmę, žino, kad ji gali virsti meilės ir savęs patikėjimo niekada mūsų neapleidžiančiam Dievui aktu ir per tai tikėjimo bei meilės augimo pakopa. Kontempliuodamas Kristaus ir Tėvo vienybę net didžiausios kančios ant kryžiaus akimirką (plg. Mk 15, 34), krikščionis mokosi regėti paties Jėzaus akimis. Net mirtis tampa šviesi ir gali būti išgyvenama kaip tikėjimo šūksnis, kaip Tėvo tariamas galutinis: „Eik iš savojo gimtojo krašto“ (Pr 12, 1), galutinis „Ateik.“ Jam save atiduodame kupini pasitikėjimo, kad jis mus palaikys ir mums žengiant galutinį žingsnį.

Liudijimas

Buvo eilinė 2022 m. rugpjūčio diena, ir mes, kaip įprasta, su savo komanda dalyvavome susitikime, kuriame paprastai meldėmės rožinį, dalijomės maistu su komandos draugais ir įsitraukėme į lengvą pokalbį, kuris pripildė mūsų protus žinių apie tai, kaip mūsų draugams sekėsi (o kartais ir nelabai) per pastarąjį mėnesį.

Vakare grįžome namo ir perėjome prie nakties rutinos. Kai įėjome į anūkės (kuri gyveno su mumis nuo pat gimimo) miegamąjį, supratome, kad jos kūnas be gyvybės žymių. Ji buvo mūsų mažoji princesė, ir penkerius metus nušvietė mūsų gyvenimą tokia didele šviesa, kaip gali padaryti tik antgamtinė meilė.

Prieš metus...

Pietų Amerikos superregiono atsakingoji pora pakvietė mus tarnauti pietinio Ekvatoriaus regiono atsakingąja pora. To nesitikėdami ir nesijausdami nusipelnę, buvome pakviesti į tarnystę, kuriai nebuvome pasirengę. Po greito apsisprendimo poroje pasakėme TAIP, viską palikdami Dievo rankose ir tikėdamiesi, kad Jis vadovaus mūsų keliui šiame naujame kvietime tarnauti.

Nesupratome, kodėl buvome pasirinkti. Nežinojome, ką Dievas mums yra paruošęs.

Ši nauja atsakomybė pasibeldė į mūsų duris po 12 metų Judėjime ir jau po kai kurių atsakomybių prisiėmimo. Judėjimui pavyko pagerinti mūsų, kaip poros, santykius ir padaryti Dievą trečiąja mūsų sąjungos dalimi; „neįmanoma nutraukti virvės iš trijų gijų".

Netrukus po to, kai į mūsų gyvenimą atėjo Judėjimas, kiekvieną sekmadienį ėjome į Mišias, sekmadieninė Eucharistija maitino mus visą savaitę, kasdien meldėmės po vieną ir dviese, dalyvavome kasmetinėse rekolekcijose, visada aktyviai dalyvavome Judėjimo tarnystėse ir apaštalavime. Mums pavyko perteikti savo šeimai ir draugams, kaip gera priartėti prie Dievo, jautėme, kad mums pavyksta, kad pasiekiame tokią vienybę su Dievu, kurios iki tol nebuvome nusipelnę.

Tačiau tą naktį, naktį, kai mūsų mažoji princesė netikėtai paliko šį žemiškąjį gyvenimą, paklausėme savęs:

Kas atsitiko, ką padarėme ne taip, kur susimovėme?

Nieko nesupratome, turėjome daug klausimų ir labai mažai atsakymų.

Kaip tie du Emauso keleiviai, mes kaip pora buvome be galo liūdni ir sutrikę. Jautėmės pažeidžiami ir trapūs.

Valandos po mūsų mažosios princesės netekties buvo viena atvira žaizda, kuri kraujavo. Mums reikėjo šeimos ir draugų meilės, rūpesčio ir užuojautos, bet labiausiai reikėjo Dievo meilės, rūpesčio ir užuojautos.

Per kelias ateinančias dienas, apimti sumišimo ir vilties, tęsėme įprastą veiklą. Ėjome susikibę už rankų, laukdami taip lauktos paguodos.

Ir ji atėjo...

Jei nebūtume Judėjime, šis skausmas būtų mus tiesiog sugraužęs. Būtų sunaikinęs mus kaip asmenybes, kaip porą ir kaip šeimą.

Šis skausmas, lydimas Dievo, buvo pakeliamas ir padarė mus stipresnius kaip asmenybes, kaip porą ir kaip šeimą.

Ar gali būti, kad neginčijamuose Dievo planuose trumpa mūsų mažosios princesės viešnagė žemėje buvo vienas iš numatytų įvykių? O jei taip, galbūt Dievas mus tam ruošė 12 metų (tiek laiko mes praleidome komandose)?

Šiandien mes kaip pora manome, kad taip....

Tikime, kad Jis mus paruošė tokiam sunkiam įvykiui, lygiai taip pat, kaip paruošė mūsų brolius 22-oje komandoje, kad jie suteiktų mums fizinę ir dvasinę paguodą.

Baigdami norėtume tiesiog pasakyti, kad Dievas paslaptingais savo būdais leido mums sužinoti, jog šiandien mūsų mažoji princesė džiaugiasi Jo artumu, taip pat norėjo, kad mes parašytume šį skausmo ir liūdesio liudijimą. Skausmo ir liūdesio, kurie paties Dievo buvo paversti užuojauta ir paguoda.

Lorena ir Pepe Luna
Pietinio Ekvatoriaus regionas

Melskimės drauge su popiežiumi Pranciškumi, kad augtume „Tikėjimo šviesoje“

„Padėk, o Motina, mūsų tikėjimui!
Atverk mūsų klausą Žodžiui, kad atpažintume mus šaukiantį Dievo balsą.
Sužadink mūsų norą sekti jo pėdomis ir palikti gimtąjį kraštą atsiliepiant į jo pažadą.
Padėk mums leisti save palytėti jo meilei, kad jį galėtume palytėti tikėjimu.
Padėk mums visą save jam patikėti, tikėti jo meile, ypač išbandymų ir kryžiaus akimirkomis, kai mūsų tikėjimas pašauktas bręsti.
Pasėk mūsų tikėjime Prisikėlusiojo džiaugsmą.
Primink mums: kas tiki, niekada nėra vienas.
Pamokyk mus regėti Jėzaus akimis, kad jis būtų šviesa mūsų kelyje ir ta tikėjimo šviesa mumyse nuolatos augtų, kol ateis diena be pabaigos, pats Jėzus Kristus, tavo Sūnus, mūsų Viešpats!“

(Popiežiaus Pranciškaus malda Marijai šios enciklikos pabaigoje, kreipianti mus į Švenčiausiąją Mergelę Mariją, Bažnyčios Motiną ir mūsų tikėjimo Motiną).

Klausimai pasidalijimui poroje:

1. Kaip leidžiuosi įkvepiamas Prisikėlusio Viešpaties pavyzdžio, kad žinočiau, kaip švelniai prieiti prie savo partnerio „slaptojo sodo"? Priimti jo(s) giliausią būtį su pagarba ir užuojauta. Ar galiu suvokti, kad jo ar jos buvimas mano gyvenime yra dangaus dovana, kurią reikia nuolat tyrinėti?

2. Ar padarome vietos priimti tikėjimą kaip malonę? Kaip tai darome? Kokiais praktiniais būdais galime padėti vienas kitam augti pasitikėjime?

Klausimai pasidalijimui per komandos susitikimą:

1. Kokios gali būti kliūtys, trukdančios ar lėtinančios mūsų tikėjimo kelionę? Ar galime jas identifikuoti ir įvardyti? Kaip galime padėti vieni kitiems geriau suprasti šį mūsų žmogiškumo aspektą, neleisdami jam dominuoti ar vadovauti mūsų gyvenimui?

2. Kaip liudijame savo tikėjimą šeimoje, santykiuose, kasdieniame gyvenime, bažnyčioje? Ar tai darome žodžiais? Ar gyvenimo būdu ar gyvensena, kuri gali priversti kitus susimąstyti? Ar galime pasidalyti konkrečiais gyvenimo pavyzdžiais šiuo klausimu?

Trečias skyrius

Širdys, kurioms metamas iššūkis

Šiame skyriuje atrandame švelnumą Dievo, kuris pasilenkia mesti mums iššūkį ir aistringai mūsų klausosi. Mūsų pralaimėjimo ir kančios patirtys Jam tokios brangios, kad Jis pasirengęs ištuštinti save, kad jas priimtų, pripildytų ir paverstų gyvenimo patirtimi.

> *„Jėzus paklausė: „Apie ką kalbate eidami keliu?“ Tie nuliūdę sustojo.*
> *Vienas iš jų, vardu Kleopas, atsakė jam: „Nejaugi tu būsi vienintelis ateivis Jeruzalėje, nežinantis, kas joje šiomis dienomis atsitiko!“ Jėzus paklausė: „O kas gi?“ (Lk 24, 17–19)*

Apie Jį sukosi visi įvykiai. Jis keliavo po visą Galilėją su savo mokiniais, mokydamas ir skelbdamas Gerąją naujieną apie Karalystę. Per trejus savo tarnystės metus Jėzus nenuilsdamas rodė gailestingojo Dievo veidą. Jį atmetė fariziejai ir Įstatymo aiškintojai. Žmonės nepajėgė suprasti Jo žinios, todėl galiausiai Jis buvo nukryžiuotas. Taigi apie jį sukosi visi įvykiai. Jėzus pažįsta žmonių širdis, žino skausmo ir nusivylimo prasmę. Jis

prieina prie dviejų mokinių ir klausia jų: „Apie ką kalbate eidami keliu? Apie kokius įvykius?“

Jėzus įsikiša švelniai, pasilenkia prie jų. Savo klausimais Jis skatina juos susimąstyti, galbūt žengti toliau, pažvelgti toliau už įvykių. Ir kai Jis prieina prie jų, kai įsikiša, tai įvyksta Jo laiku, Jo būdu. Jis žino tinkamą momentą, žino, kaip.

Jis priartėja, bet neprimeta savęs. Jis nori juos išklausyti, įžengti į jų vidinį pasaulį, pamatyti, kaip jie suvokia dalykus. Jis yra kantrus, sulėtina tempą, eina jų ritmu.

Šis tekstas su visomis detalėmis kviečia mus prisijungti prie mokinių kelionės, kad apmąstytume Jėzaus veikimo būdą. Mūsų, kaip individų ir kaip porų, gyvenimas yra savotiška kelionė. Mes einame gyvenimo keliais ir tikėjimo akimis stengiamės įžvelgti Jėzų, kuris mus lydi kelyje. Būtent Jis imasi iniciatyvos ir ištiesia mums ranką net skaudžiausiomis akimirkomis; Jis yra mūsų gyvenimo šerdyje, kad mus paguostų.

Santykių Dievas

Kai mūsų širdys nusilpusios, prislėgtos ir sumišusios, mūsų Dievas tikisi, kad kalbėsimės su Juo apie kasdienius įvykius, apie tai, kas mums kelia rūpestį, kas slegia mūsų širdis, kas neramina asmeniškai, šeimose, aplink mus, pasaulyje. Dažnai sau sakome: bet juk Dievas viską žino, kam su Juo kalbėtis? Ir patys to nežinodami atsiskiriame nuo Jo. Nesuvokiame, kad mūsų Dievas nori su mumis palaikyti dinamiškus santykius. Mūsų Dievas yra santykių Dievas. Jis užmezga dialogą (Jis ateina į sodą su troškimu pasikalbėti su Adomu ir Ieva; pasakojimai apie Abraomą mums pateikia susitikimus kaip santykį, kuris nuolat atnaujinamas per daugybę dialogų). Santykio Dievas, kuris kalbasi su mumis kaip draugas.

Jis visai kitoks nei Visagalis ar amžinai rūstusis, kurio pyktį reikia malšinti. Jis yra tas, kuris neužgesina dar rūkstančio dagčio, tas, kuris išeina ieškoti paklydusios avies, kuris prieina prie samarietės ir užmezga su ja pokalbį.

Ir santykiai su mūsų Dievu apima ir mums skirtą erdvę. Jis siūlo mums erdvę be kliūčių išreikšti save, kreiptis į Jį. Mes egzistuojame dėl Jo. Mūsų žodžiai, mūsų šauksmai... Jis nori juos išgirsti. Jo akyse esame brangūs.

Kleopas atsakė: „Tu esi vienintelis svetimšalis...“ Tai vienas iš požiūrių, kurį galime turėti į Dievo įsikišimą į mūsų gyvenimą. Jis mums yra „svetimšalis“, kuris nepažįsta, kuris nežino mūsų gyvenimo įvykių. Mes atstumiame Jį nuo savęs, apsiribojame savo pačių mus supančio pasaulio suvokimu. Mums sunku į įvykius pažvelgti Jo akimis (šį mūsų santykio su Dievu aspektą nagrinėsime 5 skyriuje).

Pasitikėjimo keliu

Mūsų gyvenimas – tai kelionė pasitikėjimo pilnatvės link. Ir sakyti, kad pasitikėti lengva, reiškia skrajoti padebesiais. Mes visi gyvename nuolatinėje dvasinėje kovoje, kad išsaugotume savo tikėjimą ir pasitikėjimą. Mūsų dvasinis gyvenimas visada buvo ir bus kova, nes blogis mus supa, tyko, kartais net užkariauja iš vidaus. Tačiau tai neturėtų mūsų gąsdinti, nes niekada nesame palikti patys sau, nesame našlaičiai. Mes šiame gyvenime neatsidūrėme atsitiktinai, pasiklydę nežinioje. Esame kūrinys, mylimas, geidžiamas ir išgelbėtas Avinėlio krauju. Dievo Avinėlio, kuris iš meilės atidavė save, kad pakeltų mus į šventumą. Tad nebijokime kiekvienos dienos dvasinės kovos, kuri galiausiai taps augimo šaltiniu ir keliu į atsivertimą.

Ištvermė, kasdienė kova

„Jei Dievas už mus, tai kas gi prieš mus?“ (Rom 8, 31). Kad ir su kokiais išbandymais susidurtume, jei savo širdį ir gyvenimą atiduodame Jėzui, galime būti tikri, kad blogis galiausiai išseks. Mūsų tikėjimas visų pirma yra susitikimas su Gyvuoju Jėzumi, kuris eina su mumis ne Judėjos keliu prieš 2024 metus, bet čia ir dabar, šiandien. Kai pasitikėsime šia Meile, kuri jau veikia mūsų širdyse ir gyvenimuose, būsime išgydyti.

Viešpats mane gano, man nieko nestinga

Garsiausioje iš psalmių, vadinamoje Dovydo psalmėje (23 psalmė), pateikiamas gražus ganytojo, kuris prižiūri savo avis ir leidžia joms ilsėtis žaliose ganyklose, įvaizdis... Skirtingai nei kiti gyvūnai, avys yra trapios, jos negali apsiginti dantimis ar nagais... jos nebėga, nemoka slėptis ar lipti į medžius, kad apsisaugotų nuo plėšrūno. Jos negali susirasti maisto be piemens, kuris jas prižiūri. Mūsų Ganytojas pažįsta mūsų žmogiškąjį trapumą; Jis žino kiekvienos savo avies vardą. Šios psalmės grožį paryškina maža detalė. Joje nesakoma, kad Viešpats yra tiesiog ganytojas, bet „mano ganytojas“, Jis veda „mane“ prie ramių vandenų, Jis gaivina „mano sielą“, veda „mane“ teisaus gyvenimo keliais dėl savo vardo... Ši psalmė aktuali ir šiandien – skirta man, jums, kiekvienam iš mūsų.

Ir kiekvienas iš mūsų šiandien... kviečiamas į nuolankumą

Patirkime Jo artumą, leiskimės paliečiami Jo meilės. Mokykimės Jį pažinti, mylėti ir vis labiau Juo sekti. Mus gali įkvėpti daugelio vyrų ir moterų, kurie vieną dieną savo kelyje sutiko Kristų, patirtis. Jis praėjo per jų gyvenimus. Juos apšvietė ir per-

keitė. Juos užkariavo ir nunešė į neregėtas aukštumas. Jie tapo gyvais meilės žibintais, nes sutiko į juos nukreiptą begalinės Meilės žvilgsnį. Tūkstančiai ir tūkstančiai šventųjų bei kankinių, žinomų ir nežinomų, kurie Jam paaukojo viską: pinigus, valdžią, žmogiškąją meilę... Ir ši meilė toliau auga ir užkariauja žmoniją per amžius.

Būti krikščionimi jokiu būdu nereiškia laikytis eilės įstatymų ir draudimų. Priešingai, būti krikščionimi reiškia susitikti su Jėzaus asmeniu, kuris maitina mane savo gyvuoju žodžiu. Šiandien mūsų tragedija ta, kad mums trūksta šio asmeninio susitikimo su Jėzumi. Mes Jo nepažįstame, nes nesame Jo ilgai ir su meile kontempliavę. Sekime apaštalų pavyzdžiu. Jie kontempliavo Kristų, kad supanašėtų su Juo. Jie nelankė kursų, nelaikė egzaminų. Jo pašaukti, jie sekė paskui Jį, gyveno su Juo nuolatiniame artume.

Dievas yra prieinamas susitikimams, ir Jis turi savų būdų susitikti su kiekvienu žmogumi: malda, kontempliacija, vidinė malda, Dievo žodžio skaitymas, sakramentai, Mišios, gamta, meno kūriniai, ikonos. Ir mūsų komandos susitikimuose, per „prisėdimą"... ar esame pasirengę susitikti su Juo?

Šventoji Teresė Lizjietė rašė savo seseriai, kuriai sunkiai sekėsi dvasinis gyvenimas: „Tu bandai kopti į šventumo kalną, bet Dievas nori tave sutikti apačioje, derlingame nuolankumo slėnyje." Esu kviečiamas suprasti, kad Viešpats nori mane sutikti ne ant įsivaizduojamo kalno, ne socialiniuose tinkluose, kur esu plačiai išsišiepęs, ar svajonėse, bet mano tikroje kasdienybėje (tikrąjį aš). Jo meilės negalima užsitarnauti, ją galima tik priimti. Jis myli mane ne todėl, kad esu geras, bet todėl, kad yra Geras ir Gailestingas. Kita vertus, galiu prarasti

tikėjimą, kai nustoju Jam skirti laiko. Mano asmeninį santykį, kaip bet kokį draugystės ryšį, reikia puoselėti skiriant laiko. Kartais suprantu, kad negaliu pasikliauti vien savo jėgomis, bet ir bendruomene, kuri mane padrąsina ir palaiko. Ir kiekvienas iš mūsų iš naujo atranda savo tikėjimą, susitikdamas su Dievu ir atverdamas Jam savo širdį.

O kaip mūsų poros gyvenimas?

Mūsų kaip poros santykius gali ardyti „tarša", kuri palaipsniui ir klastingai sukelia nesusipratimų, nusivylimų bei kančių. Galiausiai tai ima kelti grėsmę ir griauti mūsų santykių darną. Tyrinėjimas drauge ir apmąstymas gali nukreipti mus gijimo keliu.

– Liūdesio ar monotonijos atmosfera mūsų santykiuose.

– Abejingumas vienas kito problemoms, džiaugsmams, pomėgiams ar darbui.

– Reti komplimentai arba nuostabos kupinas žvilgsnis į kitą.

– Tyla tarp mūsų, izoliacija, „atšalimo" laikotarpiai santykiuose.

– Mažiau dėmesio, mielumo ir tarpusavio švelnumo.

– Pavydas, nesaugumo jausmas.

– Susierzinimas, kaltinimai, nuoskaudos kasdieniame gyvenime.

– Bendrų sumanymų ar veiklos trūkumas.

– Jausmas, kad jus geriau supranta kiti nei jūsų sutuoktinis(ė).

– Kritika, šiurkštumas, ironija, užuominos, įžeidinėjimai.

– Nuolatinis atsiribojimas vienam ar kartu, pavyzdžiui: ekranai, alkoholis, narkotikai, darboholizmas, intensyvus sportas, kiti įsipareigojimai ir pan.

Tačiau leiskimės įkvepiami artimo santykio su Dievu kurti mūsų, kaip poros, santykius. Mūsų santykiai, grindžiami gilia meile, yra audžiami ir puoselėjami per mažus kasdienio gyvenimo rūpesčius. Galime stabtelėti ir apmąstyti įvairias nuostatas, kurios gali auginti meilę mūsų poroje ir šeimoje. Padėkoti partneriui už padarytą paslaugą, net jei ji maža ir įprasta, atleisti ir paprašyti atleidimo, net jei tai nedidelis nusižengimas. Tai tik keli pavyzdžiai, tačiau mūsų gyvenime gausu kitų. Iš tikrųjų dėkingumas, atleidimas, malda poroje, dialogas apie mūsų sumanymus ir vienas kito poreikius – visa tai prisideda prie santykių maitinimo, daro juos švelnius ir gyvus.

„**Prašau**“: taip sakydami išreiškiame švelnumą ir mandagumą, išvengiame dominuojančio santykio.

„**Ačiū**“: padėka sušvelnina santykius, vertina partnerį ir kviečia įteikti dar vieną dovaną.

„**Atleisk**“: prašymas atleisti apsaugo santykius nuo senų nuoskaudų.

„**Viešpatie**“: bendra malda suartina, naikina kasdienius nesutarimus ir suderina troškimus.

„**Mes dviese**“: laikas, kurį skiriame pabūti kartu, yra būtinas norint atrasti save ir atsigauti.

„**Ko reikia**?“: nuolat kartu tyrinėti kiekvieno poreikius ir juos koreguoti, kad būtų rasta tinkama pusiausvyra.

„**Kokie sumanymai**?“: tai gali būti asmeniniai arba bendri sumanymai. Galimybė kartu aptarti ir planuoti ateitį yra abipusės laimės bei pasitenkinimo šaltinis.

Kuo su mumis dalijasi tėvas Kafarelis

„Kaip dažnai sutuoktinių meilė, tėvų meilė susilpnėja būtent dėl to, kad nesirūpiname jos puoselėjimu ir gilinimu. Mūsų žmogiškajai meilei reikalingi susitikimai, mainai, akimirkos iš širdies į širdį. Tai gyvybiškai svarbu. Tas pats pasakytina ir apie Dievo meilę, kuri nyksta krikščionio, kasdien neskiriančio laiko susitikimams su Viešpačiu, mainams, artumui, kitaip tariant, maldai, sieloje. Tai ne mažiau gyvybiškai svarbu. Ir tas, kuris man atšauna: „Bet iš kur man paimti laiko melstis?" mane suglumina.... Jei yra gyvybiškai svarbu valgyti, taip pat gyvybiškai svarbu melstis."

Galime pasiklausyti, ką Henris Nouwenas rašo knygoje „Au coeur de ma vie". L'Eucharistie. Méditation – apie Jėzaus buvimą, kuris meta mums iššūkį:

„Kelyje į Emausą Jėzus tapo esantis per savo žodį, ir būtent šis buvimas liūdesį pavertė džiaugsmu, gedulą – šokiu. Būtent tai vyksta per kiekvieną Eucharistiją. Skaitomi ir skelbiami žodžiai turi mus vesti į dieviškąjį buvimą ir perkeisti mūsų širdis bei protus. Dažnai galvojame, kad šie žodžiai yra raginimas keisti gyvenimą. Tačiau pagrindinė jų galia slypi ne tame, kaip juos išklausę įgyvendiname, bet dieviškoje perkeitimo galioje, kuri pasireiškia jų klausantis."[3]

[3] Henri Nouwen, *Au coeur de ma vie. L'Eucharistie. Méditation*, Novalis, 1995, p. 49.

Liudijimas

Tėvas: Praėjus penkeriems metams po santuokos, mums gimė antrasis vaikas, berniukas, kurį pavadinome Džalalu. Kai jis sulaukė šešių mėnesių, pastebėjome, kad jis lėtai vystosi. Pediatras per eilinę apžiūrą mus įspėjo, kad berniuko raida sulėtėjusi ir kad, regis, yra normalus vaikas, tačiau jo elgesys ir raida yra lėtesni nei šešių mėnesių vaiko, ir kad turėtume palaukti, kol jam sukaks 12 mėnesių, tada atlikti magnetinio rezonanso tyrimą.

Motina: Gydytojas patarė mums pradėti ypatingą terapiją, kurios jam reikės visą gyvenimą, įskaitant psichomotorinę terapiją, fizioterapiją, ergoterapiją ir logopediją...

Kai Džalalui buvo devyni mėnesiai, pradėjome psichomotorinės terapijos užsiėmimus. Kai jam sukako vieneri metai, kaip ir planuota, atlikome smegenų magnetinio rezonanso tyrimą.

Gavę rentgeno nuotraukos rezultatus abu likome šokiruoti, jausmai buvo mišrūs: nuo liūdesio iki pykčio, pykčio ant Dievo, nuo nerimo iki abejonių... Turėjau daug klausimų ir asmeninių priekaištų: ką padariau ne taip, kad vaikas yra tokios būklės? Ilgai buvau nusivylusi, neigimo būsenoje, ir viskas, ką galėjau padaryti Džalalui, tai lydėti jį pas gydytojus ir į gydymo centrus. Gydytojas mums sakė, kad nėra kito kelio, kaip tik taikyti jam šias procedūras. Be to, buvo sunku rasti kompetentingų gydytojų ir specializuotų centrų netoli namų. Laikui bėgant pradėjau nerimauti dėl augančios vyresniosios dukters Sofi. Turėjau dalyvauti jos gyvenime, mokykloje, visuomeninėje veikloje ir visuose jos pomėgiuose. Kartais būdavau, bet mintys klaidžiodavo, vis tiek stengiausi kiek įmanoma daugiau būti su ja, bent jau mintyse.

Šiuo gyvenimo etapu man taip pat padėjo mūsų įsipareigojimas Dievo Motinos komandose. Tuo laikotarpiu, kai sužinojome apie Džalalo būklę, man buvo sunku pažvelgti pasauliui į akis. Niekam nesakiau, net komandos nariams. Man buvo sunku susitaikyti vien todėl, kad bijojau gailesčio kupinų žvilgsnių, ir jaučiau, kad tas gailestis mane sunaikins. Per vieną iš mūsų komandos susitikimų nenorėjau kalbėti šia tema, bet staiga pasijutau laisvai, atveriau grupei savo širdį ir papasakojau apie Džalalą ir jo būklę.

Mūsų komandos narių reakcija buvo neapsakoma. Jie nešė mus savo maldose ir toliau visada meldėsi už mus, lydėjo, kol atgavome ramybės būseną ir patyrėme kelias dienas ramybės. Tai nuostabus jausmas, ir norėčiau paliudyti, kad visi žinotų, kokia neatsiejama mūsų gyvenimo dalis buvo ir tebėra Dievo Motinos komandos.

Tėvas: Kai sužinojome apie Džalalo būklę, mums, kaip porai ir šeimai, buvo labai sunku. Asmeniškai aš, kaip tėvas, neslėpsiu, išgyvenau tuos pačius klausimus ir jausmus kaip ir mano žmona: liūdesį, sutrikimą, nusivylimą ir nerimą... Klausiau savęs: kur mes suklydome, kad taip atsitiko? Kaip galime pasirūpinti Džalalu? Ar ateityje jis bus kaip visi berniukai? Kokios priežiūros jam reikia? Kas mums padės? Ar sugebėsime padėti jam augti visą gyvenimą? Juolab kad gydytojai mums sakė, jog tokios būklės jis bus ilgai. Supratau, kad gyvenimas nėra teisingas, ir nežinojome, iš kur semsimės jėgų gyventi toliau, todėl visada sakiau žmonai: darykime, ką turime daryti, vežkime jį į procedūras, rūpinkimės, mylėkime jį, kiek tik galime, sukurkime pusiausvyrą tarp rūpinimosi juo ir rūpinimosi dukra, o dėl viso

kito pasikliaukime Dievu. Dievas tikrai mums padės. Pasitikime Viešpačiu, nes Jis visada yra šalia mūsų.

Turėjau padėti žmonai įveikti krizę; norėjome susilaukti trečio vaiko, tačiau dėl sudėtingos situacijos nei žmona negalėjo apie tai galvoti, nei aš pradėti apie tai kalbėti. Vėliau supratome, kad Viešpats iš tikrųjų buvo šalia ir vaikščiojo su mumis, tik mes nejautėme Jo buvimo. Jis veikė nepaprastu būdu, suteikdamas mums pakankamai paramos ir jėgų priimti Džalalo sveikatos būklę ir medicininę priežiūrą. Nepamirškime šią būklę lydėjusių finansinių sunkumų. Gydymo išlaidos buvo didelės, tačiau viskas buvo išspręsta stebuklingu būdu.

Taip pat pastebėjome, kad kai vienas iš mūsų išgyveno sunkią emocinę ar dvasinę būseną, mūsų partneris, padedamas Viešpaties, ėjo toliau, todėl visada išlaikėme ramybę bei drąsą. Taigi kartu galėjome toliau būti su Džalalu vakar, šiandien ir rytoj, iki begalybės. Visa šeima patyrė išbandymą, tačiau šis išbandymas išmokė mus geriau reikšti meilę šeimoje ir padėjo suprasti, kad besąlygiška meilė yra svarbesnė už pačią problemą. Kiekvieną kartą, kai mylime labiau, dovana ir džiaugsmas amžinai spindi mūsų širdyse.

Melskimės su psalme (23 psalmė, Dovydo giesmė)

VIEŠPATS yra mano Ganytojas, –
man nieko netrūksta.
Žaliose pievose mane paguldo,
prie ramių tvenkinių gano.
Jis atgaivina mano gyvastį,
veda teisumo takais, kaip dera jo vardui.
Nors einu per tamsiausią slėnį,
nebijau jokio pavojaus, nes tu su manimi.
Tavo ganytojo lazda ir vėzdas – jie mane apgins.
Tu padengi man stalą
mano priešų matomoje vietoje,
patepi dosniai mano galvą aliejumi –
sklidina mano taurė!
Tik gerumas ir ištikima meilė lydės mane
per visas mano gyvenimo dienas,
ir aš visados gyvensiu VIEŠPATIES Namuose.

Klausimai pasidalijimui poroje:

1. Ar suvokiame, kaip svarbu palaikyti ir rūpintis savo, kaip poros, santykių kokybe? Kokių konkrečių žingsnių norime imtis didesnės darnos labui?

2. Kaip galime padėti vienas kitam pagilinti santykius su Dievu ir suteikti Jam daugiau vietos savo gyvenime, sprendimuose ir gyvenimo kryptyse?

Klausimai pasidalijimui per komandos susitikimą:

1. Pateikite asmeninį arba poros liudijimą apie asmeninį susitikimą su Viešpačiu gyvenimo kelyje. Ar esame dėmesingi Jo buvimo ir Jo apsilankymo ženklams?

2. Kokiam (-iems) pokyčiui (-iams) esame pašaukti po susitikimo su Juo? Kokiais savo atsivertimo vaisiais esame pasirengę pasidalyti su kitais?

4 skyrius

Sutrikusios širdys

Šiame skyriuje tyrinėjame netikrumą ir sumaištį savo tikėjimo kelionėje, maldoje, santykiuose su Dievu ir atrandame, kaip atverti kelią Jo paslaptingam buvimui mūsų gyvenimo širdyje.

> *„Jie tarė jam: „Su Jėzumi Nazarėnu, kuris buvo pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyse. Aukštieji kunigai ir mūsų vadovai [...] Dabar po viso to jau trečia diena, kaip tai atsitiko. [...] rado viską, bet jo paties nematė“. (Lk 24, 19–24***)***

Vėl grįžtame į Emauso kelią ir prisijungiame prie dviejų mokinių. Žinoma, mūsų tikslas – dvasinė patirtis, kuri padėtų mums asmeniškai ir poroje auginti tikėjimą. Mes einame savo gyvenimo keliais ir kartais susidaro įspūdis, kad aplink tvyro chaosas ar bent jau nežinomybė. Viskas, ką nešiojamės širdyse, šeimose, santykiuose... kartais sunku iš tiesų suprasti, kas lemia mūsų ir viso pasaulio gyvenimą.

Pažvelkime į Jėzaus mokymo būdą, kurio Jis anaiptol neprimeta. Skyręs laiko susitikti su mokiniais, pasidalyti jų kasdienybe – ėjimu, dabar Jis nori įvykius išdėstyti istorijoje. Jis vėl pradeda dialogą ir užduoda tokį klausimą: o kas atsitiko?

Jis kviečia juos papasakoti tai, kas įvyko. Atrodo, kad viena yra patirti, o visai kas kita – papasakoti. Jėzus tarsi ragina juos surinkti mintis, žodžius, juos sudėlioti... Būtent taip jie ir padaro. Pradeda jam atsakinėti. Ką jie sako? Ką kalba apie Jėzų? Kaip jie įsitraukia į pasakojamą istoriją? Galime išskirti keletą žodžių:

Jėzus Nazarėnas: tai konkretus, atpažįstamas ir gerai žinomas, asmuo. Asmuo, su kuriuo jie tikriausiai gyveno daugelį metų.

Pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akivaizdoje: taigi Jis nebuvo suvokiamas kaip paprastas žmogus. Jie girdėjo Jo mokymą, matė Jo darbus, kurie teikė paguodą ir vidinį išgydymą sieloms ir kūnams, nusilpusiems nuo negalių ir įvairių ligų.

Aukštieji kunigai ir mūsų vadovai... Čia į istoriją įtraukiami tautos vadovai... Jie pasakoja visą kančios ir mirties istoriją, be detalių, bet perteikdami visą siaubą. Jie tikėjosi, kad Jėzus bus Išlaisvintojas, tas, kuris sulaužys okupacijos jungą ir sugrąžins Izraeliui pirmumą. Visiškai žmogiškai suprantamas Mesijas. Nusivylimas toks didelis, kokia didelė buvo viltis.

Jau trečia diena... Trys dienos – tai laikas, per kurį mirtis įsigali. Tik po trijų dienų žmonės buvo laikomi iš tiesų mirusiais. Ši nuoroda – esminė, kad suprastume, jog prieš Velykų džiaugsmą eina pabaiga, kurią nurodo mirtis.

Du mokiniai pateikė savo pasakojimą. Patys to nesuvokdami, užmezgė ryšį su šiuo nepažįstamuoju, nes Jėzus uždavė jiems klausimą ir norėjo išklausyti. Jų žodžiai suteikė formą

emocinei patirčiai, nusivylimui, netikrumui, giliai baimei, paslėptai po dideliu nusivylimu. O Jėzui – Tam, kuris žino žmonių širdžių paslaptis (Ps 44, 21) – reikėjo įsiklausyti į jų žodžius, į jų dalykų suvokimą, kančią, kartėlį... Argi ne keista? Jėzus žino viską! Jis buvo visų šių įvykių centre, tad kokia prasmė buvo klausinėti apie praeities įvykius?

Dievas, kuris kelia klausimus

Tyrinėdami Šventąjį Raštą pastebime, kad pats Dievas dažnai kelia klausimus ir teiraujasi. Edeno sode Dievas klausia Adomo, kur jis yra ir ką padarė (Pr 3, 9–11). Dykumoje Dievas klausia Mozės, ką šis laiko rankoje (Iš 4, 2). Evangelijose taip pat matome Jėzų, nuolat bendraujantį su tokiais pat vyrais ir moterimis kaip mes, motinomis, tėvais, ligoniais, našlėmis, aklaisiais... Jis domisi tuo, kas mums kelia nerimą, ir prašo mus išsakyti savo nuomonę. Jo klausimai gali mus atvesti prie naujų atradimų, galbūt net prie mūsų giliausių troškimų išsipildymo, prie to, ko iš tikrųjų norime.

Dievas, kuris pasiaukoja

Jėzus užduoda mums klausimus, kad galėtume užmegzti meilės kupinus santykius su Juo. Jo tikslas nėra moralizuoti, pateikti mums įstatymą ar principus. Kalbėdamas su mumis, Jis pasako nedaug. Jėzus žino žodžių kainą ir taupiai juos vartoja. Svarbu ne ilgi išvedžiojimai, bet prasmingi ir gilūs žodžiai. Atidžiai klausydamasis Jis neabejotinai nori mus pažinti, tačiau Jo troškimas taip pat yra pakviesti mus įžengti į gilią bendrystę su Juo. Jis nori mus pažinti ir pats būti pažintas. Tai tikra dvipusė santykių dinamika.

Dievas, kuris išlaisvina

Užduodamas savo klausimą, Jėzus suteikia Emauso mokiniams laisvę papasakoti savo istoriją, paremtą jų pačių patirtimi ir tikrove. Taip mokinių istorija tampa jų vidinės būties, jausmų, troškimų, baimių, vilčių ir svajonių išraiška. Ir tai leis jiems atsiverti naujumui, anapusybei, Prisikėlimo horizontams. Kalbėjimas turi išlaisvinantį poveikį. Žodžiais įvardijant savo išgyvenimus, galima numalšinti nerimą, atkurti tvarką galvoje ir atverti naują erdvę naujai šviesai priimti.

Dievas, kuris kviečia

Jėzus užmezga dialogą, siekdamas užmegzti. Jis pripažįsta savo pašnekovo kaip santykio partnerio vertę, gerbdamas jo, kaip asmens, galinčio priimti vilties dovaną ir prisiimti bendrakeleivio vaidmenį, orumą. Tai kvietimas dalyvauti Prisikėlimo slėpinyje.

Taigi, žinoma, Jėzaus užduodami klausimai nėra skirti informacijai išgauti. Dievas yra Tėvas, kuris pasitelkia kalbą, kad mokytų santykių kontekste. Jis panašus į mokytoją, kuris klausinėja, kad sudomintų mokinius. Jėzus užduoda mums klausimus, kad paragintų susimąstyti ir nukreiptų tiesos link. Kai Jis klausia, tai ne todėl, kad nežino atsakymo, bet todėl, kad nori, jog mes sužinotume.

Ir kiekvienas iš mūsų šiandien... pašauktas bendrauti

Kartais jaučiuosi sutrikęs, žengiu neužtikrintai, nebežinau, kuo pasitikėti... Susidaro įspūdis, kad einu ratu, esu įstrigęs aklavietėje, nebesuprantu savo gyvenimo įvykių prasmės. Neapsisprendimas, netikrumas, nusivylimas ir ateities baimė –

tai nemalonūs jausmai, vidinė audra, išstumianti ramybę iš mano širdies. Kur galėčiau rasti prieglobstį? Kaip galiu iš naujo atrasti gyvenimo džiaugsmą?

Viešpats pažįsta mano sutrikusią širdį. Jis prieina prie manęs ir klausia, kas mane neramina. Kaip klausė mokinių kelyje į Emausą. Ar esu pasirengęs klausytis Jo, kai Jis užduoda man klausimą? Ar esu pasirengęs pradėti su Juo bendrauti, laisvai, savais žodžiais Jam išsakyti tai, kas man kelia nerimą? Šiandien man skirtas naujas kvietimas. Aš stoviu šalia šių dviejų mokinių ir pasakoju savo istoriją. Perduodu Jam savo naštą, tikėdamasis, kad Jis eis šalia manęs ir mane išklausys. Šiandien galiu kreiptis į Dievą Dovydo žodžiais iš 139 psalmės: „VIEŠPATIE, ištyrei mane ir pažįsti. [...] iš tolo supranti mano mintis. [...] Iš visų pusių apsiauti mane, lieti mane savo ranka. [...] Kurgi galėčiau pabėgti nuo tavo dvasios ar atsitolinti nuo tavo Artumo?“

Tie, kurie tiki Jėzų, gali būti ramūs, nepaisant gyvenime pasitaikančių neužtikrintumo etapų, nes yra tikri, kad Tėvas myli savo vaikus ir rūpinasi jų poreikiais (Mt 6, 25–34). Galime su dėkingumu atnešti Jam visus savo rūpesčius, žinodami, kad Jis patenkins mūsų poreikius ir suteiks ramybę (Fil 4, 6. 7). „Ir Dievo ramybė, pranokstanti visokią išmintį, sergės jūsų širdis ir mintis Kristuje Jėzuje“, – sako mums apaštalas Paulius (7 eil.). Pasakymas, kad Dievo ramybė pranoksta bet kokį supratimą, atskleidžia mūsų nesugebėjimą jos paaiškinti, bet kartu ir galimybę ją patirti, nes ši ramybė saugo mūsų širdis ir protus. Mūsų ramybė kyla iš užtikrintumo, kad Viešpats mus myli ir valdo mūsų gyvenimą. Tik Jis gali suteikti mums reikalingą paguodą, pripildyti mus vilties ir atpalaiduoti net permainų ir iššūkių sūkuryje. Ar esame pasirengę leistis į šį meilės nuotykį,

atsiverti širdžiai To, kuris mūsų laukė ir mylėjo nuo amžių? Ar esame pasirengę kasdien atnaujinti savo pasirengimą kreiptis į Jėzų kaip į draugą?

Ir mūsų poros gyvenimas

Mokymasis bendrauti su Dievu padeda mums geriau bendrauti su partneriu ir šeima. Tikras ir nuoširdus bendravimas yra esminis poros gyvenimo pagrindas. Tai menas, kuris įgyjamas su laiku. Sakyti, kad bendravimas yra lengva užduotis ir ateina natūraliai, be jokių pastangų, daugeliui iš mūsų atrodo utopija, nes kiekvienoje poroje esama įtampos. Bendravimas niekada neapsieina be iššūkių, tačiau jis nėra neįmanomas, nes tai mokymasis, kuris grindžiamas meile ir įsitikinimais. Jūsų abiejų laimė yra nuolatinis darbas, kuriamas tik valia ir tiesos sakymu. Bendravimas poroje – tai ne tik faktų aptarimas, bet ir tai, ką jaučiate vienoje ar kitoje situacijoje. Kai pora išsikalba, dialogas leidžia jiems atrasti save ir vienas kitą tokius, kokie yra iš tikrųjų. Tai stiprina santuokinę meilę. Dar daugiau, prisipažinimas apie savo silpnybes, baimes ir trūkumus ir žinojimas, kad nepaisant visko esi priimamas ir mylimas, suteikia daug džiaugsmo gyvenant kartu. Bendravimas padeda asmeniškai skleistis kiekvienam iš partnerių, taip pat ir porai, dėl kurios kelio šventumo link verta dėti pastangas. Mums visiems gyvybiškai svarbu gyventi darnoje ir visiškoje pilnatvėje, ir šis poreikis dar labiau aktualus porai ir šeimai.

Malda, kad vėl įsimylėtumėte

„Jis buvo mano draugas(ė), mano mylimasis(oji). Dabar jis (ji) yra tarsi didžiausias mano priešas. Tai ne visai karas, bet ir

ne taika. Jis (ji) visada yra šalia, svetainėje, prie stalo, lovoje. Jo(s) požiūris, veiksmai, žodžiai tūkstantąjį kartą atskleidžia, kaip stipriai jis (ji) mane erzina. Jis (ji) nesupranta, kad tai, kas jam (jai) atrodo nereikšminga, mane erzina. Kaip galiu jam (jai) tai pasakyti?

Tu gali, Viešpatie, Tu, kuris gyveni jo (jos) širdyje.

Nuramink ir manąją, nes negaliu laukti, kol situacija pasikeis. Parodyk man, kokia didelė atsakomybė man tenka už sunkumus, su kuriais susiduriu mylėdamas (-a) savo sutuoktinį (-ę). Jei žinočiau, kaip įveikti kartėlį savo širdyje, mano meilė jam (jai) galbūt augtų ir stiprėtų.

Žinoti savo partnerio lūkesčius būtina, jei norime išlikti suvienyti santuokos saitais.

Turiu žvelgti į jį (ją) su pasitikėjimu, o ne su nepasitikėjimu, su atleidimu, o ne su įtarumu, su tikėjimu, o ne su sumišimu.

Pakeisk mano ir mano sutuoktinio(ės) širdį, kad galėtume paragauti laimės, kurią mums pažadėjai.

Perkeisk mano širdį, kad galėčiau jį (ją) vėl priimti. Ateik ir palaimink mano sutuoktinį(ę). Amen." (Šaltinis: *Aleteïa*)

Pasaulis, kuriame gyvename

Rašant šią temą, žiniose nuolat kalbama apie blogį, kuris vis dar regimas įvairiomis formomis: smurtas, terorizmas, karai, žudynės, naikinimas, korupcija, žmogaus teisių pažeidimai ir panieka teisėtiems siekiams: Ukrainoje, Šventojoje Žemėje, Libane, Argentinoje, Sudane, Haityje, Mianmare... ir daugelyje kitų pasaulio kampelių, kurie patiria dviejų Emauso mokinių nusivylimą: nusivylimą matant, kaip viešpatauja blogio jėga, kaip mirties ranka naikina gyvenimą. Lengvai galime nusukti

akis, jei esame toli, pasakyti sau, kad tai ne mūsų reikalas, ir taip leistis įtraukiami į abejingumo spąstus. Arba, jei pastebime, kad mus veikia tai, kas vyksta aplinkui, leidžiame sau įklimpti į pesimizmą ir depresiją. Mūsų pasaulis šiandien visur šaukia iš skausmo. Kaip savo širdyse vėl įžiebti vilties spindulėlį, kuris kyla iš tikėjimo Gyvybės ir Prisikėlimo galia? Ar dar galime giliai tikėti slėpininga galia Meilės, kuri gali atnešti paguodą, švelnumą, empatiją? Gal mūsų rankos, akys, žodžiai, gestai, kad ir kokie kuklūs, taps naujomis gyvybės sėklomis, kurios dalyvaus kuriant naują pasaulį? Ar išdrįsime atsiverti Vilčiai?

Tėvas Kafarelis dalijasi mintimis apie krikščionių poros grožį

„Dievas sako: krikščionių pora, jūs esate mano pasididžiavimas ir mano viltis."

Dievas sako: krikščionių pora, jūs esate mano pasididžiavimas ir mano viltis. Kai sukūriau dangų ir žemę, o danguje – didžiuosius šviesulius, kūriniuose pamačiau savo tobulumo pėdsakus ir pamaniau, kad tai gera. Kai uždengiau žemę didžiuliu laukų ir miškų apsiaustu, pamačiau, kad tai gera. Kai sukūriau nesuskaičiuojamą daugybę rūšių gyvūnų, šiose gyvose ir knibždančiose būtybėse įžvelgiau savo perteklinio gyvenimo atspindį ir supratau, kad tai gera. Iš visos mano kūrinijos kilo didingas, iškilmingas ir džiugus himnas, šlovinantis mano šlovę ir tobulumą. Ir vis dėlto niekur nemačiau atvaizdo to, kas yra mano slapčiausias, aitringiausias gyvenimas. Taigi pajutau poreikį atskleisti geriausią savo dalį: ir tai buvo mano didžiausias išradimas. Taigi sukūriau jus, žmonių porą, „pagal savo paveikslą ir

panašumą“, ir pamačiau, kad tai labai gera. Vidury šios visatos, kurioje kiekvienas kūrinys skleidžia mano šlovę ir šlovina mano tobulumą, pagaliau atsirado meilė, kad atskleistų mano Meilę. Žmonių pora, mano mylima būtybe, mano privilegijuota liudytoja, ar supranti, kodėl esi man brangi tarp visų kūrinių, ar supranti, kokią didžiulę viltį į tave sudedu? Jūs esate mano reputacijos, mano šlovės nešėjai, jūs esate didžioji visatos vilties priežastis... nes jūs esate Meilė. Tebūnie.“[4]

Ištrauka iš H. Nouweno knygos

Jėzus, kuris mūsų klausosi:

„Kai abu keliautojai traukia namo, liūdėdami dėl netekties, Jėzus prieina prie jų ir keliauja kartu, bet jų akys negali Jo atpažinti. Staiga eina nebe du, o trys žmonės, ir viskas pasikeičia. Abu draugai nebeina nulenkę galvas, bet žiūri ką tik prie jų prisijungusiam nepažįstamajam tiesiai į akis, kuris klausia: „Apie ką kalbate eidami keliu?“ Jie nustemba, net susijaudina: „Nejaugi tu būsi vienintelis ateivis Jeruzalėje, nežinantis, kas joje šiomis dienomis atsitiko?“ Tuomet jie pradėjo dėstyti ilgą istoriją; netekties istoriją, paslaptingus pasakojimus apie tuščią kapą. Čia bent jau yra žmogus, pasirengęs klausytis jų pasakojimo apie nusivylimą, liūdesį ir visišką sumaištį. Atrodo, kad niekas neturi prasmės. Bet geriau papasakoti nepažįstamam žmogui nei nuolat kartoti sau tai, ką jau žinai.“[5]

---

[4] Père Caffarel, Extrait de la Conférence Les ëquipes Notre-Dame face à l’athéisme, Roma, 1970 m. gegužės 5.

[5] Henri Nouwen, *Au coeur de ma vie. L’Eucharistie. Méditation*, Novalis, 1995, p. 39

Liudijimas

Mūsų santykiai prasidėjo nuo stipraus tikėjimo Dievu ir noro sekti Jo valia. Kaip visada būna su naujais santykiais, susidūrėme su sunkumais ir daugybe iššūkių, ypač kai persikėlėme į naują šalį, toli nuo šeimos ir draugų. Stengėmės išlaikyti Dievą savo gyvenime kasdien melsdamiesi asmeniškai ir reguliariai dalyvaudami Mišiose kiekvieną savaitę, tačiau jautėme, kad Dievas yra toli ir tyli. Mums taip pat buvo sunku bendrauti tarpusavyje. Atviri pokalbiai vykdavo retai, nes buvome užsiėmę ir spaudžiami savo darbo ir kasdienių pareigų. Pajutome, kad tolstame vienas nuo kito ir prarandame buvusį ryšį. Jautėme, kad Dievo nebėra mūsų gyvenime. Laikui bėgant mes nutolome vienas nuo kito. Bandėme įvairiais būdais pagerinti savo bendravimą, tačiau uždarumas bei įsiklausymo stoka neleido to padaryti. Netikrumas ir sumaištis mūsų tikėjimo kelionėje padarė mūsų santykį su Dievu šaltą ir tolimą.

Mūsų susitikimas su DMK

Viešpats dėl savo gailestingumo ir apvaizdos parodė mus DMK. Prisijungėme prie šių komandų, tikėdamiesi rasti paramą ir gaires savo santuokai bei dvasiniam gyvenimui. Nesitikėjome tiek teigiamų pokyčių, kuriuos mums paruošė Dievas. Per šias komandas išmokome praktikuoti „prisėdimą“ – kas mėnesį skirti laiko, kai vienas su kitu dalijamės savo mintimis, jausmais, džiaugsmais, vargais ir problemomis. Taip pat išmokome kartu melstis, skaityti Dievo žodį ir ieškoti Jo valios. Prireikė šiek tiek laiko, kad galėtume atsiverti ir įsileisti partnerį į savo mintis. Iš pradžių dvejojome, bet kai tik prisiminėme, kad Jėzus yra su mumis, buvome labiau linkę klausytis, dalytis

ir geriau suprasti vienas kitą. Atlikdami „prisėdimo“ žingsnius, pastebėjome teigiamus pokyčius savo santykiuose. Dėmesingiau klausėmės, geriau supratome ir vertinome vienas kitą. Supratome, kad meilė yra ne tik jausmas, bet ir pasirinkimas bei elgesys. Atradome susitaikymo paslapties grožį ir galią, jos teikiamą malonę ir ramybę santykiuose. Negalėjome sulaukti, kada galėsime susėsti, pasikalbėti ir sužinoti daugiau. Meilė visada buvo, bet vien jos nepakako. Reikėjo „prisėdimo“, kad meilė iš jausmo virstų elgesiu.

Sustiprinome meilę **ir tikėjim**ą

Svarbiausia, kad iš tikrųjų pajutome nuolatinį Dievo buvimą mūsų gyvenime. Supratome, kad Jis visada laikė mus už rankos kelionėje, tačiau buvome taip užsiėmę daugeliu dalykų, kad negalėjome Jo išgirsti ar atpažinti. Buvome tokie išsiblaškę ir kurti, kad negirdėjome Jo balso ir neatpažinome, kaip mokiniai kelyje į Emausą. Dievas nuolat kalbėjo mums įvairiais būdais, bet mes Jo neatpažinome. Būtent Jis mums padėdavo ir vadovaudavo mūsų sprendimams bei kelionei per gyvenimą. Viešpats nuolat laukia mūsų prie durų, o mes turime jas atidaryti, kad Jis galėtų įeiti ir viešpatauti mūsų gyvenime.

Išmokome pasitikėti Dievu ir labiau Juo pasikliauti, atiduoti Jam savo problemas ir rūpesčius. Apčiuopiamai patyrėme Jo meilę ir malonę, pasijutome artimi Jam ir vienas kitam. Sužinojome, kaip atsiverti Jo paslaptingam buvimui mūsų gyvenimo širdyje. Dabar esame įsitikinę, kad Dievas visada yra su mumis ir kad Jis turi planą bei tikslą mūsų santuokai.

Melskimės drauge su šv. Karoliu de Fuko (Atsidavimo malda)

Tėve, atsiduodu į Tavo rankas,
Tėve, pavedu save Tau,
Tėve, pasielk su manimi kaip nori –
Kad ir kaip su manimi pasielgtum,
dėkoju Tau už viską, dėkoju Tau!
Esu viskam pasiryžęs,
viską priimu.
Tegul Tavo valia išsipildo manyje, mano Dieve.
Tegul Tavo valia išsipildo visuose Tavo kūriniuose,
visuose Tavo vaikuose ir visuose,
kuriuos myli Tavo širdis;
nieko daugiau netrokštu, mano Dieve.
Atiduodu savo dvasią į Tavo rankas.
Atiduodu ją Tau, Dieve,
su visa savo širdies meile,
nes myliu Tave,
ir mano meilė reikalauja
dovanoti save,
atiduoti save į Tavo rankas be išlygų,
su begaliniu pasitikėjimu.
Atsiduodu į tavo rankas, nes Tu mano Tėvas.

Klausimai pasidalijimui poroje

1. Kaip ugdome bendravimą kasdieniame gyvenime? Ar suvokiame jo naudą ir esame tam dėmesingi? Arba pasekmes, jei to nedarome?

2. Bendraudamas su partneriu atskleidžiu save ir leidžiu save pažinti. Ar galime pasidalyti patirtimi šioje srityje? Kokį vaidmenį **čia** vaidina dėmesingas klausymasis?

Klausimai pasidalijimui per komandos susitikimą

1. Kokia mūsų, kaip komandos narių, bendravimo kokybė? Ar pakankamai vietos skiriame įsiklausymui ir pagarbai vieni kitiems?

2. Kiekvienas iš mūsų savo gyvenime (individualiai ar poroje) gali išgyventi netikrumo patirtį. Kokiais būdais esame pasirengę palaikyti vienas kitą? Laikytis šeimos ir brolybės dvasios?

Penktas skyrius

Dievo žodžiui atviros širdys

Šiame skyriuje atrandame Dievą, apreiškiantį save per Raštus. Esame skatinami įsipareigoti klausytis Jo žodžio, kuris padeda mums pažinti Jį tiesoje ir pažinti Jo esmę, kuri yra Meilė.

„Jėzus jiems tarė: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbę pranašai! Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir žengti į savo garbę?!“ Ir, pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakyta.“ (Lk 24, 25–27).

Ilgus metus Jėzus bendravo su žmonėmis, kurie nesuprato, kas Jis toks yra. Tačiau tai Jo niekada neatbaidė. Jėzus ir toliau stengėsi, Jo širdis degė meile visiems, visų išgelbėjimui. Žodžiai, kuriais kalbėjo buvo ne sudėtinga teologija, bet paprasta kalba, kartais pasitelkiant vaizdus ir pavyzdžius, paimtus iš kasdienio gyvenimo. Jėzus norėjo, kad žinia taikytų tiesiai į širdį. Ir štai Jis vėl susiduria su dviem mokiniais, kurie, atrodo, nieko negirdėjo, nieko nesuprato iš viso to, kuo dalijosi, ką skelbė... įsikibę laikėsi tik skandalo apie Jo neišvengiamą kančią.

Jėzui viskas vyko taip pat, kaip ir Mozei, kai šis susidūrė su kietaširdžiais egiptiečiais. Pats Jėzus tai gerai išreiškė Mato evangelijos 13 skyriuje, 10–17: „Aš jiems kalbu palyginimais

todėl, kad jie žiūrėdami nemato, klausydami negirdi ir nesupranta. Jiems pildosi Izaijo pranašystės žodžiai: girdėti girdėsite, bet nesuprasite, žiūrėti žiūrėsite, bet nematysite. Šitos tautos širdis aptuko. Jie prastai girdėjo ausimis ir užmerkė akis, kad kartais nepamatytų akimis, neišgirstų ausimis, nesuprastų širdimi ir neatsiverstų, ir aš jų nepagydyčiau.

Todėl palaimintos jūsų akys, nes mato, ir jūsų ausys, nes girdi. Iš tiesų sakau jums: daugel pranašų ir teisiųjų troško išvysti, ką jūs matote, bet neišvydo, ir išgirsti, ką jūs girdite, bet neišgirdo."

Neišmanėliai: ar šie Jėzaus žodžiai – priekaištas, kritika..? Ar veikiau kvietimas pripažinti mūsų žmogiškąjį ribotumą, trumparegiškumą ir nesugebėjimą patiems suvokti bei suprasti Dievo planą, vadovaujantis vien žmogiškąja logika. Kvietimas pripažinti, kad ne savo mintimis ir samprotavimais suprasime savo Tėvo ir Kūrėjo Išmintį, bet širdimi atsiverdami Jėzaus paaiškinimams.

Jis aiškino jiems: tai Prisikėlęs Jėzus, įveikęs mirties tamsą, aiškina jiems Raštus. Ir šį kartą jie gaus supratimo dovaną...

Kiek vėliau, Luko evangelijoje, Jėzus pasirodo mokiniams, parodo jiems savo rankas ir kojas, nes jie vis dar negalėjo patikėti... Jis valgo jų akivaizdoje, paskui aiškina viską, kas apie Jį parašyta, ir atskleidžia Velykų slėpinio prasmę. Ir Lukas priduria: „Tuomet jis atvėrė jiems protą, kad jie suprastų Raštus." O Evangelija pagal Luką baigiasi pažadu mokiniams: „Jūs pasilikite mieste, kol būsite apgaubti jėga iš aukštybių."

Laikas priimti Šventosios Dvasios dovaną

Be Šventosios Dvasios dovanos mums beveik neįmanoma įsigilinti į Dievo logiką ir nuodugniai suprasti Šventąjį Raštą. Šią Dvasią mums suteikė mūsų Viešpats per savo Prisikėlimą, ir tik Ji viena gali mums atverti Žodžio lobius, kad galėtume būti šio neišsemiamo turto skelbėjai pasaulyje. „Kas gi gali suprasti visus vienintelio Tavo žodžio turtus, Viešpatie? Tai, ką suprantame, yra daug mažiau nei tai, kas lieka nesuprasta; mes kaip ištroškę žmonės, geriantys iš šaltinio. Tavo žodžio atspalvių daugybė, kaip ir jį studijuojančių pasirinkimai. Viešpats sudėjo į savo žodį apsčiai grožybių, kad kiekvienas jį tyrinėjantis galėtų kontempliuoti tai, ką myli. Ir savo žodyje Jis paslėpė visus turtus, kad kiekvienas iš mūsų rastų savo apmąstomo dalyko turtingumą." (šv. Efremas).

Šventosios Dvasios vaidmuo gilinantis į Žodį

Be Šventosios Dvasios veikimo kyla pavojus, kad liksime užsisklendę pačiame tekste. Esame pašaukti atrasti įkvėptą, dinamišką ir dvasinį kiekvieno šventojo teksto aspektą. Kaip primena apaštalas, „raidė užmuša, o Dvasia teikia gyvybę" (2 Kor 3, 6). Taigi Šventoji Dvasia paverčia Šventąjį Raštą gyvu Dievo žodžiu, gyvuojančiu ir perduodamu Jo šventosios tautos tikėjime.

Šventoji Dvasia veikia tuose, kurie klausosi Dievo žodžio. Juo labiau kad su Jėzumi Kristumi Dievo apreiškimas pasiekia savo išsipildymą ir pilnatvę, tačiau dar nuostabiau yra tai, kad Šventoji Dvasia tęsia savo veikimą kiekvieno iš mūsų gyvenime. Prieš tapdamas rašytiniu tekstu, Dievo žodis buvo perduodamas žodžiu ir palaikomas gyvas tikėjimu žmonių, kurie

pripažino jį kaip savo istoriją. Taigi mūsų tikėjimas remiasi gyvu Žodžiu, o ne paprasta istorija ar knyga.

Ir kiekvienas iš mūsų šiandien...

Dievo ir Jo tautos istorija tęsiasi. Kaip galiu būti šios istorijos, kuri tęsiasi nuo Senojo Testamento, pasakojančio apie Dievo tautos kelionę, iki Naujojo Testamento, atskleidžiančio Jėzaus kaip Brolio, vienintelio Tėvo Sūnaus ir Gelbėtojo asmenį, dalimi? Kaip asmeniškai priimti Dievo žodį į savo gyvenimą? Negalime pamiršti mokymo iš Apreiškimo knygos, kur sakoma, kad Viešpats stovi prie durų ir beldžiasi. Jei kas išgirs Jo balsą ir atidarys duris, tada Viešpats įeis ir vakarieniaus su juo (plg. 3, 20). Jėzus Kristus per Šventąjį Raštą beldžiasi į mūsų duris; jei klausysime ir atversime savo proto bei širdies duris, Jis įžengs į mūsų gyvenimą ir apsigyvens su mumis.

Šventasis Karolis de Fuko garsėjo savo aistra mylimajam Jėzui iš Nazareto. Jis valandų valandas praleisdavo skaitydamas Bibliją ir medituodamas. Viename iš savo laiškų draugui Louisui Massignonui jis rašė:

„Evangelijos skaitymas turi būti tarsi lašas, kuris diena iš dienos krenta ant plokštės ir galiausiai palieka ant jos savo žymę. Reguliarus ir pasikartojantis Evangelijos skaitymas paženklina mus Evangelijos dvasia.“

Žodis ateičiai, bet ir šiandienai

Kaip žinome, šventieji tekstai atlieka pranašišką funkciją. Jie kalba apie ateitį, pavyzdžiui, primindami Karalystę, kuri ateis laikų pilnatvėje, bet ne tik tai. Dievo žodis skirtas mums

dabar, dabartyje. Jis susijęs su šiandiena tų, kurie tuo žodžiu maitinasi.

Dievo žodis yra saldus: jis teikia mums vidinį džiaugsmą ir paguodą. Galime pajusti švelnumą ir meilę Tėvo-Dievo, kuris aistringai trokšta su mumis užmegzti nepakartojamą draugystę ir artimus santykius. Tai gilus džiaugsmo šaltinis. Ir išbandymų metu suvokti, kad esame ne apleisti, bet nešami, palaikomi, stiprinami... slėpiningai išgelbėti.

Dievo žodis taip pat yra kartus: kai suvokiame, kaip sunku mums nuosekliai gyventi pagal jį. O kartais net atsisakome jį priimti, kai nemanome, kad jis tinka mūsų gyvenimui, suteikia jam prasmę.

Dievo žodis yra iššūkis: jis mus provokuoja, ypač kalbant apie veikliąją meilę. Dievo žodis nuolat primena mums gailestingą meilę Tėvo, prašančio savo vaikų gyventi meilėje. Sekite Jėzaus gailestingumu, Jo meilės kupinu žvilgsniu, visu Jo gyvenimu, kuris yra visiška ir tobula dieviškosios meilės, be išlygų atsiduodančios VISIEMS, išraiška. Vienas iš didžiųjų iššūkių mūsų gyvenimui šiandien – įsiklausyti į Šventąjį Raštą ir leisti jam mus perkeisti, kad praktikuotume gailestingumą. Priimti šį Žodį kaip nuolatinį kvietimą kiekvienam pereiti nuo individualizmo (kuris veda į nevaisingumą) prie dalijimosi ir solidarumo.

Mūsų poros gyvenimas... nuo artumo tarp mudviejų iki artumo su Dievu

Geriau pažinti Jėzų – tai vaisius noro susipažinti su Jo žodžiu, vis iš naujo Jo klausytis. Tai tarsi noras pasipildyti iš begalinio ir gausaus šaltinio. Artimame santykyje su Juo, maldoje ir Šventojo Rašto apmąstyme Jėzus leidžia pažinti save ir atskleidžia savo Tėvo, mūsų Tėvo, veidą. Dievo žodžio skaitymas, gilinimasis į jį ir malda su juo, įkvėpimo sėmimasis iš dvasinių skaitinių ir šventųjų liudijimų, mokymasis meditacinės maldos, *Lectio Divina* – tai vis būdai, leidžiantys mums paragauti Žodžio saldumo ir semtis įkvėpimo. Skirkime šiek tiek laiko – kaip įsimylėjėlis mylimajam – ilsėdamiesi su Žodžiu, kad jį priimtume tokį, „kas jis iš tikro yra – kaip Dievo žodį" (1 Tes 2, 13).

Kaip poros suprantame, kaip svarbu skirti laiko pabūti kartu. Būtent tai mus suartina. Gyvenimas kartu skiriasi nuo buvimo kartu. Bendra veikla yra kas kita nei pareigų ir įsipareigojimų prisiėmimas atskirai. Daug dėmesio skiriame savo, kaip poros, intymumo puoselėjimui, seksualinio artumo palaikymui, žaidimams ir juokui kartu – dalykams, kurie yra nepaprastai gražūs ir teikia mums abiems džiaugsmo. Tačiau ar kada nors pagalvojome, kaip sutvirtinti savo dvasinį artumą? Mūsų įsipareigojimas Dievo Motinos komandoms kviečia mus laikytis siekio – „klausytis Dievo žodžio", t. y. kasdien ramybėje ir tyloje perskaityti ištrauką iš Biblijos, ypač iš Evangelijų, ir priimti šį žodį kaip ateinantį iš Dievo.

Biblijos skaitymas poroje yra puikus būdas skatinti dialogą, apmąstymus, praturtėti dvasiškai. Tai gali būti nuotykis, galimybė augti kartu ir dar labiau atnaujinti mūsų meilę vienas kitam ir meilę Dievui. Dvasinio artumo gilinimas suartina ir

turės nepaprastą poveikį poros vienybei bei pasitenkinimo jausmui santuokoje.

Bendras Dievo žodžio skaitymas gali net suteikti mums erdvės kalbėtis, apmąstyti ir mokytis melstis kartu. Galbūt net nustebsime atradę, kad Dievo žodžio šviesoje galime iš naujo atrasti save. Nuostabu, kaip Dievo žodis gali nuskambėti tinkamu momentu, net jei laikomės skaitymo plano. Šventoji Dvasia visada pasirūpina, kad tinkamu metu perskaitytume tinkamą ištrauką.

„Poroms Dievo žodžio skaitymas kartu yra būtinybė", – sako popiežius Pranciškus savo apaštališkajame paraginime Amoris Laetitia („Meilės džiaugsmas"). „Dievo žodis yra ne tik geroji naujiena privačiam asmens gyvenimui, bet ir sprendimo kriterijus bei šviesa, padedanti įžvelgti įvairius iššūkius sutuoktiniams ir šeimai" (Amoris Laetitia, 227).

Nepamirškime, kad Biblijos skaitymas drauge nėra lenktynės su laiku (galbūt skaitykime drauge kartą ar du kartus per savaitę, jei sunku tai daryti kasdien) ar varžybos (kas daugiau žino ar supranta vieną ar kitą ištrauką). Tai tiesiog dalijimasis savo mintimis / jausmais / klausimais, ir atsidūrimas kartu žvilgsnyje To, kuris palaimins mūsų pastangas ir atsilieps į mūsų sielų siekius.

Pasaulis, kuriame gyvename

Jei pažvelgsime į mus supantį pasaulį ir įsiklausysime į jo žodžius, ką pamatysime? Ką išgirsime? Be abejo, pasineriame į jo triukšmą, chaosą. Ką pasaulis mums sako šiandien?

– Tu turi būti didelė žvaigždė... kitaip į tave niekas nežiūrės.

– Turi kaupti turtus, pinigus banko sąskaitoje... kitaip nebūsi tikras, kad išgyvensi.

– Turi lipti per galvas, kad pasiektum aukštumų... arba tau perlips per galvą.

– Kaupk kiek tik gali atsargų... kitaip stokosi.

– Saugokis kitų... nes jie tave išduos.

Ir daugybė kitų žodžių, kurie mūsų širdyse sėja tik baimę, nerimą, neapykantą ir nepasitikėjimą. Žodžiai, kurie tyliai skverbiasi į mus ir mus trikdo. Žodžiai, kurie taip įsitvirtina mūsų pasąmonėje, kad atima vidinę ramybę, širdies džiaugsmą, proto ramybę ir palieka gilioje tuštumoje, chaose.

Šiems šiurkštiems pasaulio žodžiams prieštarauja švelnus Dievo žodis.

– Tu esi mano mylimasis (oji)... dėl tavęs paaukojau savo gyvybę.

– Tu esi mano sūnus, toks brangus man... Aš plačiai atveriu savo rankas, kad tave priimčiau.

– Pasitikiu tavimi... eik ir keisk pasaulį.

– Nieko nebijok... aš tave apsaugosiu.

– Aš tave myliu... ir viskas, ko noriu, tai priimti tavo meilę.

Kokio (-ių) žodžio (-ų) norite klausytis?

Ar tų iš pasaulio, ar iš Dievo?

Ką tėvas Kafarelis mums kalba apie Dievo žodžio klausymąsi?

„Dievo žodžio klausymasis yra antroji bendra kryptis, kurią jums siūlau. Askezė, suprantama kaip ėjimas šventumo link, reikalauja aktyvaus ir atkaklaus Dievo ieškojimo, ypač studijuojant Šventąjį Raštą. Vis dėlto šiam studijavimui skiriama per mažai vietos asmeniniame sutuoktinių gyvenime, poros gyvenime, komandos gyvenime. Nuo šiol turime pradėti jį studijuoti daug sąmoningiau. Tada pamatysime stebuklus, kuriuos daro Dievo žodis, nes jis yra kuriantis: suteikia gyvybės tiems, kurie yra atviri jo dorybei, jis atneša porai džiaugsmo.“ (Tėvas Kafarelis, iš knygos Les Équipes Notre-Dame. Essor et mission des couples chrétiens)

Savo laiškuose apie maldą tėvas Kafarelis labai pabrėžia Dievo žodžio klausymąsi:

„Taip, Dievas kalba. Taip pat reikia mokėti Jo klausytis... Dievas kalba žmonėms įvairiais būdais.“
Jis taip apibrėžia klausymąsi: „Klausymasis nėra vien intelekto dalykas. Visa mūsų esybė, siela ir širdis, intelektas ir širdis, vaizduotė, atmintis ir valia turi būti dėmesingi Kristaus žodžiui, būti atviri, pasiduoti jam, leisti, kad jis į mus įsiskverbtų, įsiveržtų, užvaldytų, ir be išlygų jam pritarti.“ (Cahiers sur l’oraison).

Toliau jis rašo: *„Norėdami išgirsti, turbūt turėtume pradėti nuo klausymosi.“*

Popiežius Pranciškus kalba apie Biblijos vietą mūsų gyvenime

(Ištraukos iš popiežiaus homilijos, sakytos 2024 m. sausio 21 d. Šventojo Petro bazilikoje per „Dievo žodžio sekmadienio" Mišias)

„Žodis mus traukia prie Dievo ir siunčia pas kitus. Jis traukia mus prie Dievo ir siunčia mus pas kitus – štai koks jo dinamiškumas! Jis nepalieka mūsų užsidariusių savyje, bet praplečia mūsų širdis, keičia tendencijas, apverčia įpročius, atveria naujus scenarijus, neįsivaizduojamus horizontus...

Negalime apsieiti be Dievo žodžio, be jo švelnios jėgos, kuri kaip per pokalbį paliečia širdį, įsispaudžia sieloje ir atnaujina ją Jėzaus ramybe, verčiančia mus rūpintis kitais. Pažvelgę į Dievo draugus, Evangelijos liudytojus istorijoje, šventuosius, pamatysime, kad kiekvienam iš jų Dievo žodis buvo lemiamas. Prisiminkime pirmąjį vienuolį šventąjį Antaną... šventąjį Augustiną... šventąją Kūdikėlio Jėzaus Teresę... šventąjį Pranciškų Asyžietį... Tai gyvenimai, kuriuos pakeitė Dievo Žodis, Viešpaties Žodis...

Tačiau klausiu savęs: kodėl taip neatsitinka daugeliui iš mūsų? Labai dažnai, kai klausomės Dievo žodžio, jis įeina į vieną ausį ir išeina pro kitą. Kodėl taip atsitinka? Galbūt todėl, kad, kaip mums rodo šie liudytojai, neturėtume būti „kurti" Dievo žodžiui. Čia mums kyla rizika: užlieti tūkstančių žodžių, leidžiame Dievo žodžiui praslysti pro mus. Mes jį girdime, bet jo nesiklausome; jei klausomės, tai nesilaikome; jei laikomės, tai nesileidžiame išprovokuojami keistis. Visų pirma jį skaitome, bet nesimeldžiame, nors „malda turi eiti

kartu“ su Šventojo Rašto skaitymu, kad tarp Dievo ir žmogaus užsimegztų dialogas...

Grįžkime prie šaltinio, kad pasiūlytume pasauliui gyvojo vandens, kurio jis neranda. Kai visuomenė ir socialiniai tinklai susitelkia į žodžių smurtą, imkimės Dievo žodžio švelnumo, kuris gelbsti, yra švelnus, nekelia triukšmo, įeina į širdį.

Galiausiai užduokime sau keletą klausimų. Kokią vietą Dievo žodžiui skiriu ten, kur gyvenu? Yra knygų, laikraščių, televizorių ir telefonų, bet kur Biblija? Ar savo miegamajame turiu po ranka Evangeliją? Ar kasdien ją skaitau, kad surasčiau gyvenimo kryptį? Ar rankinėje nešiojuosi mažą Evangelijos leidimą, kad galėčiau paskaityti? Labai dažnai patariu visada turėti Evangeliją su savimi – kišenėje, rankinėje, išmaniajame telefone. Jei Kristus man brangesnis už viską, kaip galiu palikti Jį namuose ir nesinešioti su savimi Jo žodžio? Ir paskutinis klausimas: ar esu perskaitęs bent vieną iš keturių Evangelijų visą? Evangelija yra gyvenimo knyga, ji paprasta ir trumpa, ir vis dėlto daugelis tikinčiųjų nėra perskaitę jos nuo pradžių iki galo.“

Liudijimas

„Eidamas pro šalį, Jėzus pamatė žmogų, aklą gimusį. Jo mokiniai paklausė: „Rabi, kas nusidėjo, – jis pats ar jo tėvai, – kad gimė neregys?“ Jėzus atsakė: „Nei jis nenusidėjo, nei jo tėvai, bet jame turi apsireikšti Dievo darbai.“ (Jn 9, 1–3)

Kai sulaukėme žinios apie mano netikėtą nėštumą būnant keturiasdešimt ketverių, kaip ir visų ankstesnių nėštumų atveju, labai apsidžiaugėme. Mūsų šeimą sudarė penki žmonės: aš

ir mano vyras, dvi jaunos aštuoniolikos ir septyniolikos metų dukros ir mielas aštuonerių metų berniukas. Mūsų, kaip poros, jau daugelį metų priklausančios Dievo Motinos komandoms, santuokinę maldą visų pirma sudarė mūsų šeimos paaukojimas Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai ir Nekaltajai Mergelės Širdžiai, prašant tik mūsų šeimos šventumo, kad vieną dieną būtume suvienyti mūsų amžinuosiuose dangiškuosiuose namuose.

Mano ultragarsinio tyrimo dieną, devintą amenorėjo savaitę, patyrėme pirmąjį šoką: buvo pranešta, kad vaisiaus kaklas gana stambus – paprastai tai galima diagnozuoti tik po dvylikos nėštumo savaičių, bet jau dabar buvo pakankamai akivaizdu. Būdama akušerė, supratau situacijos rimtumą: mūsų kūdikis tikriausiai turės Dauno sindromą.

Tai buvo konflikto pradžia. Apėmė nusivylimo ir kaltės jausmo mišinys, nes pastoti tokiame brandžiame amžiuje buvo rizikinga.

Konfliktas kilo dėl to, kad išsiskyrė mano ir vyro nuomonės. Man gyvybė yra Dievo dovana ir mano kūdikiui reikėjo, kad jį saugočiau. Kadangi jau buvau patyrusi penkis persileidimus, žinojau, kad šis nėštumas rizikingas, bet mano kūdikis stiprus ir išgyvens. Mano vyrui situacija rodėsi katastrofiška; jis buvo apimtas neigimo būsenos. Nenorėjo pažvelgti tiesai į akis, pripažinti nėštumo ir, svarbiausia, nenorėjo pasakyti savo šeimai ir socialinei aplinkai. Jis baiminosi pasekmių mūsų šeimai ir bijojo ateities.

Keturioliktą savaitę buvo atlikta trofoblasto biopsija kariotipui nustatyti ir patvirtinta diagnozė, kad mūsų kūdikis yra berniukas su trisomija 21. Ultragarso tyrimas taip pat parodė

gana didelę širdies ydą. Ginekologas mums pasakė, kad jo širdelėje yra labai didelė skylė. Mano atsakymas: mano Dievas yra didžiausias! Ir antrą kartą mūsų gana stiprus kūdikis susidūrė su šios punkcijos komplikacijomis, su nėštumo nutraukimo rizika ir gyveno toliau. Žoržas, mano vyras, ėmė konsultuotis su kunigais ir vyskupais, ieškodamas paramos, paaiškinimų ir ko nors, kas paremtų jo požiūrį, bet, aišku, niekas jo neparėmė. Juolab kad trys ginekologai, su kuriais konsultavomės, pasisakė už nėštumo nutraukimą. Šis vaikas negyvens, o jei ir gyvens, jis bus papildoma našta šeimai ir jam teks daug kentėti. Mano vyras liko neapsisprendęs, kol vieną dieną kategoriškai pasakiau jam, kad mes tik svečiai šiame pasaulyje ir šiuos kelerius metus, kuriuos gyvensime, nugyvensime pagal Dievo valią, pagal Dievo planus. Ir kaip šio vaiko motina, kol jis manyje, saugosiu jį iki paskutinės akimirkos, net jei jis gimęs gyvens tik kelias minutes.

Mano nėštumas nebuvo be komplikacijų, sirgau gana sunkiu gestaciniu diabetu, tačiau nėštumą galėjau išnešioti iki 36 savaičių. Charbelis, mūsų berniukas, gimė neišnešiotas, bet vėl pasirodė esąs stiprus kūdikis, kuris norėjo gyventi. Tačiau gimdymo metu, kai laukiau savo eilės atlikti cezario pjūvio operaciją, Charbelio širdies plakimas visiškai sustojo. Suskambo pavojaus skambutis ir buvau skubiai nugabenta į operacinę. Tuo tarpu pasitepiau palaimintu aliejumi iš mūsų didžiojo šventojo Charbelio – vadinamo dangaus gydytoju – vienuolyno (mano mažasis Charbelis pavadintas jo garbei). Šiuo stebuklingu aliejumi ant pilvo padariau didelį kryžių ir paprašiau šventojo Charbelio užtarimo, kad išgelbėtų mano vaiką. Kai mane skubiai vežė į cezario pjūvio operaciją, ginekologas

paprašė paskutinį kartą prieš pradedant operaciją paklausyti širdies tonų ir štai – stebuklas! Charbelis gyvas! Jo širdies plakimas atsinaujino.

Charbelis dvidešimt penkias dienas praleido naujagimių intensyviosios terapijos skyriuje. Jis sirgo gelta, turėjo kraujo krešėjimo problemų ir mitybos sutrikimų. Šeimos maldų ir Dievo Motinos komandos maldų dėka berniukui pavyko įveikti visas šias kliūtis.

Sulaukus keturių mėnesių, Charbeliui buvo atlikta atvira širdies operacija. Gydytojų teigimu, intensyviojoje terapijoje jis turėjo praleisti keturias–penkias dienas, tačiau ir vėl viskas vyko ne pagal planą, ir mūsų mažasis čempionas susidūrė su daugybe komplikacijų bei infekcijų, todėl intensyviojoje terapijoje jis išbuvo dvidešimt vieną dieną. Per visą jo gulėjimo ligoninėje laikotarpį rožinio grupės, kuriai priklausiau ir aš, moterys kasdien ateidavo į ligoninę melstis rožinio su sveikatos intencija tarp gyvybės ir mirties atsidūrusiam Charbeliui. Rezultatas: Charbelis išgyveno didelės rizikos operaciją.

Kaip galime nepastebėti, kad Charbelį atsiuntė mūsų Viešpats ir Dievas? Jis atėjo, kad gyventų. Jis išgyveno dėl maldos, atkaklumo ir meilės.

Dabar penkerių metų Charbelis yra mylimiausias tėvo vaikas, o jo meilė jam – begalinė. Tėvo gėda dėl neaiškios ateities su Dauno sindromą turinčiu vaiku virto pasididžiavimu Charbeliu – protingu, mielu, kupinu gyvybės ir džiaugsmo vaiku. Jis yra mūsų šeimos meilės šaltinis. Berniukas yra visų jos narių, susivienijusių rūpintis juo ir jam tarnauti, sąjungos ramstis, o

svarbiausia – būdas augti šventume. Jėzus turi savų būdų atsakyti į mūsų maldas. Charbelis yra mūsų gyvenimo stebuklas.

„Šiandien atvesk man romias, nuolankias bei vaikelių sielas ir panardink jas į mano gailestingumą. Šios sielos labiausiai panašios į mano širdį, jos stiprino mane skausmingoje mano agonijoje; mačiau jas kaip žemiškus angelus, budėsiančius prie mano altorių. Ant jų aš išlieju malonių sroves.Tik nuolanki siela pajėgia priimti mano malonę, šiomis sielomis aš pasitikiu." (Viešpaties Jėzaus žodžiai šventajai Faustinai)

Rita ir Georges Khalil

Melskimės drauge su šv. Jonu Auksaburniu

„Viešpatie Jėzau Kristau, atverk mano širdies akis, kad išgirsčiau Tavo žodį, suprasčiau ir vykdyčiau Tavo valią, nes esu svetimšalis žemėje. Neslėpk nuo manęs savo įsakymų, bet atverk mano akis, kad suvokčiau Tavo įstatymo stebuklus. Papasakok man paslėptus ir slaptus savo išminties dalykus.

Į Tave, mano Dieve, sudedu savo viltį, kad apšviestum mano protą ir supratimą savo pažinimo šviesa, kad ne tik branginčiau tai, kas parašyta, bet ir vykdyčiau; kad skaitydamas šventųjų gyvenimus ir žodžius ne nusidėčiau, bet dirbčiau savo atkūrimui, apšvietimui ir pašventinimui, savo sielos išgelbėjimui ir amžinojo gyvenimo paveldėjimui. Juk Tu apšvieti tuos, kurie yra tamsoje, ir iš Tavęs kyla kiekvienas geras darbas ir kiekviena dovana."

Klausimai pasidalijimui poroje

1. Kokią vietą savo kasdieniame gyvenime skiriame Dievo žodžiui? Ar yra kokių nors naujų sprendimų, kuriuos galėtume priimti kartu, kad įtvirtintume savo dvasinį artumą su Dievu?

2. Kokiems pokyčiams esame kviečiami savo poros santykiuose, kalbant apie Dievo žodžio klausymąsi?

Klausimai pasidalijimui per komandos susitikimą

1. Ar galime pasidalyti dvasine patirtimi, kai Dievo žodis palietė ar pakeitė mūsų širdį, mintis, požiūrį ar veiksmus?

2. Kokią įtaką mūsų gyvenimui daro „pasaulio" žodžiai? Kaip galime išlaikyti įsišaknijimą pasitikėjime Dievo žodžiu?

Šeštas skyrius

Užsidegusios širdys

Šiame skyriuje kartu keliaujame susitikti su Dievu, kuris laukia mūsų kvietimo įžengti ir pasilikti su mumis per naktį neprilygstamame artume.

„Jie prisiartino prie kaimo, į kurį keliavo, o Jėzus dėjosi einąs toliau. Bet jie privertė jį pasilikti, prašydami: „Pasilik su mumis! Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti...“ Tuomet jis užsuko pas juos.“ (Lk 24, 28–29)

Atrodo, kad du mūsų keliautojai pasiekė kelionės tikslą. Iš Jeruzalės į Emausą jie nukeliavo ilgą kelią. Jie nusprendė palikti vietą, kur patyrė didelį nusivylimą, kur, atrodo, nugalėjo mirtis. Jie nusprendė bėgti, atsitraukti nuo liūdesį keliančios tikrovės. Argi tokia patirtis nėra pažįstama kiekvienam iš mūsų? Jausmas, kad reikia bėgti, atsitraukti, kai gyvenimas yra sunkus, slegia mus ir nebegalime jo pakęsti? Kai mūsų nusivylimas toks didelis, svajonės sudužusios, pasaulis apvirto aukštyn kojomis, tada tampame tokie sutrikę, nebežinome, kas esame, kur einame, ką darysime toliau, kokia ateitis mūsų laukia... Tuomet mūsų reakcija taip pat gali būti bėgti, izoliuotis, grįžtis atgal.

Kodėl Jėzus dar neatsakė į šią maldą? Kodėl vis dar esu šioje sudėtingoje situacijoje?

Šioje grįžimo kelionėje evangelistas Lukas mums primena, kad per Jėzų Dievas prisiartino prie žmonių ir dalyvauja jų istorijoje. Mūsų kelionėje per gyvenimą Prisikėlęs Jėzus tampa mūsų palydovu. Nors kelionės į Emausą metu Jis ilgai moko du mokinius, jų akys vis dar nėra atsivėrusios. Jie liko įstrigę istorijoje apie tuščią kapą ir netikėjo. Jų protas blaškosi, nepasiekdamas supratimo, juos apėmusi tamsi naktis. Ir ši naktis tampa idealiu pretekstu sulaikyti Jėzų: „Pasilik su mumis! Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti [...]"

Du mokiniai ragina Jėzų pasilikti su jais, galbūt dėl to, kad naktį keliauti vienam pavojinga, galima susidurti su plėšikais ar būti užpultam laukinių žvėrių. Tačiau kai jiems atsiveria akys ir jie atpažįsta Jėzų, vidury nakties jie vėl leidžiasi į Jeruzalę! Taigi suprantame, kad Jėzus su mokiniais ėjo ne naktį, kuri ateina dienos pabaigoje, bet per jų naktį, jų abejonių ir nenoro tikėti tuo, ką skelbė Raštas, naktį.

Būtent abejonių ir nesupratimo tamsoje jie maldavo Jėzų pasilikti. Jėzus iš karto priėmė jų kvietimą. Jis buvo su mokiniais ten, kol jie nesuprato, ir jau dabar jų širdyse kažkas ėmė keistis. Ir dabar Jis pasilieka su jais, nori pasilikti su jais. Ir nuo tos akimirkos, kai mokinių naktį nušvietė šviesa, naktis jau nebekėlė problemų, ir jie be baimės grįžo į Jeruzalę. Kai Kristus ateina apšviesti mūsų dvasinės nakties, Jis išsklaido mumyse glūdinčias baimes, giliai įsišaknijusias baimes, ir tai leidžia mums pereiti gyvenimo naktį, išbandymų naktį, tikint, kad Viešpats yra su mumis.

Mūsų dvasinė kelionė gali patirti „**tikėjimo naktį**“

Kiekvieno tikinčiojo, įskaitant mistikus ir šventuosius, gyvenime tam tikrais momentais gali pasitaikyti gana ypatinga dvasinė patirtis. Ispanų karmelitas šv. Kryžiaus Jonas pirmasis pavartojo posakį „tamsioji sielos naktis“, dar vadinamą „tikėjimo naktimi“. Tai dvasinis išbandymas, kai trumpesnį ar ilgesnį gyvenimo laikotarpį nebejaučiame Dievo buvimo.

Tai paradoksali patirtis, kuri gali ištikti visus tikinčiuosius, nes būtent tikėjimo viršūnėje patiriame Dievo nebuvimą. Tai patyrė daugelis mistikų ir šventųjų, pavyzdžiui, Teresė iš Lizjė, Marie Noël ir Motina Teresė. Jų pavyzdys mums rodo, kiek „krikščioniškasis gyvenimas yra kova“, taip pat, kaip menkai nujaučiame meilę ir kūrybinę galią, kuri mums priklauso ir kurios nevalia išsižadėti.

Marie Noël klausinėjo, kaip galime suderinti kuriančio Dievo gerumą ir blogio egzistavimą. Ji svarstė, ar nėra antrojo Dievo. Ir savo maištą ji išrėkė eilėraščiuose.

Motinai Teresei atrodė, kad net noras mylėti išnyko. Nuo tada, kai paliko vienuolyną ir pašventė savo gyvenimą vargingiausiems iš vargšų, ji įžengė į „buvimo naktį“. Motina Teresę nieko nejautė, jokių jausmų, jokio pasitenkinimo, jokio jautrumo, jokio užsidegimo, jokio troškimo melstis. Jai liko tik kančia, „kurią aukojo kaip vienintelę įmanomą maldą“.

Teresė iš Lizjė išgyveno gilų apsivalymą, atvedusį į visiškai naują artumą su Jėzumi ir parodžiusį jos „mažąjį kelelį“, kuriuo ji ėjo, kad mylėtų Jėzų ir padarytų Jį mylimą.

Jėzaus pažadas: „Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“

Jėzus mums pažadėjo. Jis bus su mumis... ir šis pažadas skirtas ne tik mokiniams, bet ir mums šiandien. Ką jis reiškia? Ar tai užtikrinimas, kad Jėzus bus šalia, kad paguostų ir sustiprintų mus sunkiais laikais? Ar Jėzus žada, kad pajusime ar pamatysime Jo buvimą, galbūt per atsakymus į maldas ar stebuklus?

Senajame Testamente Dievas duoda pažadą: „Aš būsiu su tavimi“ Izaokui, Jokūbui ir Mozei. Ir kiekvieną kartą Dievas įsipareigoja savo pažadą išpildyti. Jo pažadas mums per savo mylimąjį Sūnų yra išvaduoti mus iš blogio jėgų ir pasiūlyti amžinąjį gyvenimą Tėvo vaikų džiaugsme. Mūsų tikėjimo kelionė yra tik kelionė pas Jį Meilėje. Ir niekas negali mūsų nuo Jo atskirti ar atimti iš mūsų pažado išsipildymo. Viskas, ko iš mūsų prašoma, tai atsiverti Jo buvimui.

Ir kiekvienas iš mūsų šiandien... kviečiamas raginti Jėzų pasilikti

Kai išgyvename išbandymų, abejonių ir dvasinio drungnumo naktį... susiduriame su pernelyg skaudžiais klausimais, o tikėjimo kelias tampa ilgu, neaiškiu keliu, kuriame nieko nematome ir nieko nesuprantame, kyla pagunda užsisklęsti savyje ir viską apleisti.

Kai nesuprantame, kai kokia nors situacija užkerta kelią mūsų tikėjimui, Evangelija mus ragina šauktis Prisikėlusio Viešpaties artumo. Būtent Išganytojo artumas gali pamaitinti mūsų tikėjimą ir užbaigti naktį. Leiskimės lydimi Viešpaties,

šaukimės Jo buvimo: „Pasilik su mumis!“, kad Jo artumas ir Jo žodis degtų mūsų širdyse ir apšviestų mūsų protus.

Mūsų abejonės ir liūdesys gali sutrukdyti suprasti Dievo pažadus. Tačiau net jei nieko nesuprantame, ar galime leisti, kad mus paveiktų paprastas Jo artumas? Abu mokiniai pajuto, kaip kažkas juose pasikeitė. Jie dar nieko nesuvokė, bet jiems kilo troškimas, nuoširdus troškimas pasilaikyti Jėzų, tarsi žmogų, kurį pradedi atrasti, vertinti ir nori geriau pažinti. Jėzus sutiko pasilikti ir praleisti vakarą su jais.

Tikėjimą maitina ne tik žodžiai, bet ir artumas

Ar imuosi iniciatyvos kviesti Viešpatį pasilikti su manimi? Maldos, tyliosios maldos, meditacijos, Švenčiausiojo Sakramento adoracijos akimirkomis... leiskite savo širdžiai trokšti Jo artumo ir reikalauti jo. Kartu su Emauso mokiniais mokausi Jį kviesti, išreikšti troškimą ne izoliuotis, bet atsiverti Jo paslaptingam buvimui net ir išbandymų naktį, net ir tikėjimo naktį. Jei esu nepajėgus suprasti, pajusti Jo artumą ir dalyvavimą mano gyvenime... tai netrukdo man sakyti jam: „Pasilik, Viešpatie...“ Pripildyk mano tuštumą savo artumu, mano tamsą – savo šviesa.

Pasilik su mumis... tai Emauso mokinių malda

Dviejų mokinių kelionė yra mums pavyzdys ir paguoda, padedanti atrasti Dievo, kuris eina kartu ir pasilieka su mumis, artumą. Viena močiutė savo anūkui kunigui sakydavo: „Kai ką nors myli, tereikia kartoti paprastus žodžius... tereikia prašyti Dievą ir Jo šventuosius pasilikti su mumis.“ Tokia močiutės maldos išmintis.

Šis tekstas iš Emauso pateikia mums pirmąją maldą, ištartą dviejų mokinių: Pasilik su mumis, Viešpatie. Ji gali tapti ir mūsų malda. Esame raginami kartoti šią biblinę maldą – tokią paprastą ir gilią, tapusią ankstyvosios Bažnyčios malda.

Ir mūsų poros gyvenimas

Mūsų komandose gauname malonę būti kartu, kad įkrautume savo baterijas ir patvirtintume, jog santuoka, jei tik tam skiriame pastangų, yra kelias į laimę ir augimą tikėjime. Pašaukti kasdien melstis, būti arti Viešpaties reguliariai skaitydami Bibliją – kartu, jei įmanoma – prašome Viešpatį pasilikti su mumis.

Jo artumas neatmeta problemų, nuovargio ir nusivylimo akimirkų. Šventumas nėra nuolatinė sėkmė ir nėra laisvas nuo pagundų. Gerbiamų porų, tokių kaip Liudvikas ir Zelija Martenai (Teresės iš Lizjė tėvai), Karolis ir Zita Habsburgai, Frédéricas ir Amélie Ozanam..., pasidalijimai atskleidžia tris dalykus, kuriuos reikia ugdyti: mokytis mylėti, tarnauti ir priimti. Popiežius Pranciškus tai apibūdina kaip „brandos kelionę, kurioje kiekvienas sutuoktinis yra Dievo įrankis, padedantis kitam augti. Taip tampa įmanomi pokyčiai, augimas ir gerojo potencialo, kurį kiekvienas žmogus nešiojasi savyje, vystymasis."

„Amoris Laetitia" nr. 221 Popiežius patvirtina, kad kiekviena santuoka yra išganymo istorija, o tai suponuoja pradinį trapumo tašką, kuris dėl Dievo dovanos ir kūrybingo bei dosnaus atsako pamažu užleidžia vietą vis tvirtesnei ir gražesnei tikrovei. Esame pašaukti gyventi įprastą gyvenimą nepaprastai, remdamiesi Dievo žodžiu ir palikdami jam vietos tarp mūsų.

Štai keletas įkvepiančių šių porų žodžių apie santuokinę meilę:

„Mūsų jausmai visada buvo vieningi“ (šv. Zelija Marten)
„Dabar turime padėti vienas kitam patekti į dangų“ (palaimintasis Karolis iš Austrijos)
„Žemiškasis gyvenimas, nugyventas su nuolatine, paties Dievo įkvėpta mintimi, kad mylimą žmogų padarysi laimingą. Štai kas yra santuoka.“ (palaimintoji Marija Quattrocchi)
„Meilė – tai troškimas suteikti mylimam žmogui palengvėjimą, paguodą ir malonumą būti mylimam bei nuolatinis rūpestis patenkinti jo slapčiausius ir neįsivaizduojamus troškimus.“ (Palaimintoji Marija Quattrocchi)
„Tu žinai, mano mylimoji, kad gyvenimas yra mokykla, kurioje Dievas ugdo krikščionis: šioje mokykloje būna varginančių, sunkių metų... bet tu taip pat žinai, kad Mokytojas yra geras, kad pamokos siekia tik padaryti mus geresnius ir tobulesnius.“ (Palaimintasis Frédéricas Ozanamas)

Šią ištrauką iš Nouweno knygos galime apmąstyti asmeniškai ir poroje:

„Jėzus yra labai įdomus žmogus – Jo žodžiai kupini išminties. Jo artumas guodžia. Jo švelnumas ir gerumas mus giliai paliečia. Jo žinia kupina iššūkių. Bet ar mes kviečiame Jį į savo namus? Ar norime, kad Jis mus pažintų tokius, kokie esame iš tikrųjų, už savo privatumo sienų? Ar norime Jį supažindinti su visais savo artimaisiais? Ar norime, kad Jis mus pamatytų mūsų kasdienybėje? Ar norime, kad jis

paliestų mus pačiose pažeidžiamiausiose vietose? Ar norime, kad Jis apsilankytų mūsų namų gale – kambariuose, kuriuos mieliau laikytume užrakintus? Ar tikrai norime, kad Jis pasiliktų su mumis, kai pradeda temti, kai diena eina į pabaigą?" (p. 60)

Ir pasaulis, kuriame gyvename

Mūsų kasdienis gyvenimas šiame pasaulyje gali atrodyti kuklus ir paslėptas. Netgi meilė, kurią jaučiame vienas kitam, savo šeimai, gali būti išgyvenama santūriai, tyliai... O pasaulio gyvenimas siekia propagandos, sėkmės, aplodismentų, šviesų, narciziškų patvirtinimų socialiniuose tinkluose...

Mūsų Prisikėlęs Viešpats kviečia mus gyventi su Juo, Jame, meilėje ir taikoje... o pasaulis kviečia mus į neapykantą ir susiskaldymą, karą ir destrukciją, stoti vieniems prieš kitus...

Nors mūsų Viešpats kviečia mus gyventi meilėje, pasaulis mus stumia į abejingumą ir individualizmą.

Ką mes darome, susidūrę su tuo, ką siūlo pasaulis? Ar tikime mažų veiksmų, galinčių pakeisti pasaulį, jo veidą, kaip raugas tešloje, verte?

Tėvas Kafarelis dalijasi su mumis apie asmeninę maldą, kuri yra artumas su visada mūsų laukiančiu Dievu

„Mus apima sielvartas, kai atvykus į nepažįstamą miestą (uostą, stotį, oro uostą) mūsų niekas nelaukia. Kita vertus, jei mus pasitinka linksmas veidas, jei į mus ištiesiamos rankos, iškart gauname nuostabią paguodą, išsivaduojame iš žiauraus pasiklydimo jausmo. Taigi, kas svarbiau: šie papročiai, ši kalba, ar visas šis didžiulis miestas, kuris kelia

nerimą? Mes susitaikom su tuo, kad visi mums yra svetimi, jei tik kam nors esame draugas.

Be to, guodžia ir tai, kad šeimininkai mūsų laukė. Tėvams ir vaikams nereikia daug sakyti, kad atspėtume: užtenka jų pasisveikinimo ir tam tikro nekantrumo. O mūsų kambaryje pakako kelių gėlių ir meno knygos (nes jie žino, kas mums patinka).

Norėčiau, mano brangus drauge, kad eidamas melstis vidine malda, visada būtum tvirtai įsitikinęs, jog esi laukiamas: laukiamas Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios, laukiamas Trejybinėje Šeimoje. Jums paruošta vieta; prisiminkite, ką Kristus yra pasakęs: „Einu paruošti jums vietos." Galite paprieštarauti, kad Jis kalbėjo apie dangų. Taip ir yra. Tačiau malda ir yra dangus ar bent jau esminė jo tikrovė: Dievo artumas, Dievo meilė, Dievas, priimantis savo vaiką.

Viešpats visada mūsų laukia.

Dar geriau: vos žengiame kelis žingsnius, Jis jau ateina mūsų pasitikti. Prisiminkime palyginimą: „Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo." O tas sūnus buvo labai įskaudinęs savo tėvą. Nepaisant to, buvo nekantriai laukiamas.[6]

Ką mums kalba popiežius Pranciškus?

Jei dangaus Dievas yra šalia, žemėje nesame vieni ir net sunkiais laikais neprarandame pasitikėjimo. Tai pirmas dalykas, kurį reikia pasakyti žmonėms: Dievas nėra tolimas, Jis yra Tėvas, Jis tave pažįsta ir myli; nori laikyti tave už rankos, net kai eini stačiais ir nelygiais keliais, net kai krenti ir tau sunku

[6] Henri Caffarel, *En présence de Dieu. Cent lettres sur la prière , nº1*. Vous êtes attendu.

atsikelti ir eiti toliau; Jis, Viešpats, yra su tavimi. Dar daugiau, kai patiri silpnumo akimirką, dažnai stipriau jauti Jo buvimą. Jis žino kelią, Jis yra su tavimi, Jis – tavo Tėvas! Jis yra mano Tėvas! Jis yra mūsų Tėvas!

Nepaleiskime šio įvaizdžio, nes skelbti, kad Dievas yra arti, reiškia raginti mąstyti apie save kaip apie vaiką, kuris eina laikydamasis tėvo rankos: ir tuomet viskas atrodo kitaip. Didelis, paslaptingas pasaulis tampa pažįstamas ir saugus, nes vaikas žino, kad yra saugomas. Jis nebijo ir mokosi atsiverti...

Skelbti, kad Dievas yra šalia. Bet kaip mes tai darome? Evangelijoje Jėzus rekomenduoja nesakyti daug žodžių, bet daryti daug meilės ir vilties veiksmų Viešpaties vardu; nesakyti daug žodžių, bet daryti veiksmus...

Taigi užduokime sau keletą klausimų: ar mes, tikintys į Dievą, kuris yra arti mūsų, pasitikime Juo? Ar mokame su pasitikėjimu žvelgti į ateitį, kaip vaikas, žinantis, kad jį neša tėvas? Ar mokame sėdėti Tėvui ant kelių melsdamiesi, klausydamiesi Jo žodžio, priimdami sakramentus? Ir, galiausiai, ar glaudžiai susivieniję su Juo, mokame įkvėpti drąsos kitiems, priartėti prie tų, kurie kenčia ir jaučiasi vieniši, prie tų, kurie toli, ir net prie tų, kurie nusiteikę priešiškai? Tai yra konkretus ir svarbiausias tikėjimo aspektas.

Tėvo Louiso de Raynalio, CS Prancūzija, liudijimas:

Penkerius metus, iki praėjusių metų, atlikau nuostabią misiją Dievo Motinos komandose: buvau dvasinis patarėjas komandoje, atsakingoje už Prancūzijos, Liuksemburgo ir Šveicarijos superregioną. Visuose kasmėnesiniuose susitikimuose Paryžiuje rytą pradėdavome malda: pusvalandį meldėmės

vidine ir bendra malda. Galiu nuoširdžiai paliudyti, kad tai buvo mūsų vienybės ir džiaugsmo šaltinis. Malda suteikdavo mums pamatinę nuostatą klausytis Dievo ir jo žodžio, kuris yra bet kokio įžvalgumo pagrindas. Bendra malda – puikus būdas iš tiesų susitikti, kurti bendrą sielą, suvokti Kristaus buvimą tarp mūsų. O švęsdami Eucharistiją tapdavome Kristaus Kūnu. Savo komandoje taip pat skyrėme laiko pažinti vieni kitus. Valgydami dalindavomės praėjusio mėnesio įvykiais, džiaugsmais ir vargais, šeimyniniais, profesiniais ir bažnytiniais rūpesčiais. Taip pat kartu šventėme ir dėkojome. Per mūsų organizuotus nacionalinius susitikimus dalyviai galėjo pajusti brolišką bendrystę ir entuziazmą, kuris mus gaivino. Tačiau kartais džiaugsmas ir ramybė likdavo giliau... nes buvome šiek tiek įsitempę, per daug pasikliaudavome savimi ir nepakankamai Viešpačiu.

Sulėtinti žingsnį

Popiežius Pranciškus kelis kartus kartojo šį palyginimą primenantį sakinį: „Ganytojas eina bandos priekyje, kad parodytų kryptį; jis eina iš paskos, kad padrąsintų silpnesnes ir saugotų galinčias nuklysti avis; jis eina bandos viduryje, nes yra viena su ja, o ganytojui gera jausti bandos kvapą." Sinodiškumas reiškia mokytis eiti kartu su tais, kurie yra silpniausi. Keletą kartų dalyvavau vyskupijos piligriminėje kelionėje į Lurdą. Didelį įspūdį man paliko kiekvieną popietę šventovėje organizuojama eucharistinė procesija. Visų tautybių piligrimai – jauni ir seni, turtingi ir vargšai – visi einame tuo pačiu žingsniu. Bet kas nustato tempą? Tai mūsų sergantys broliai ir seserys, nešami neštuvais arba stumiami neįgaliųjų vežimėliuose. O tarp visų

šių susirinkusių žmonių yra Viešpats, esantis Šventojoje Ostijoje. Gražus bendrystės Bažnyčioje įvaizdis!

Šeimose natūraliai mokomasi sulėtinti žingsnį. Mūsų pasaulyje, kuris siekia būti stiprus ir efektyvus, mane visada sujaudina susitikimai su šeimomis: tėvais, kurie prisitaiko prie savo mažų vaikų žingsnio, motinomis, kurios randa laiko sustoti ir pamaitinti kūdikį, vyresnėliais, kurie rūpinasi jauniausiais, šeimomis, kurios, priėmusios neįgalų vaiką, mokosi žengti lėtus žingsnius ir skirti laiko. Tai visiškai naujas ritmas, kai reikia atlikti daugybę mažų kasdienių veiksmų. Teikdama pirmenybę mažylio meilei ir besąlygiškai priimdama netikėtumą, šeima yra pavyzdys, kaip visa visuomenė turėtų rūpintis pažeidžiamais žmonėmis. Devintajame *Amoris Laetitia* skyriuje, skirtame santuokos ir šeimos dvasingumui, popiežius Pranciškus jį vadina „rūpestingumo, paguodos ir paskatos dvasingumu". Šeima, sako jis, „visada yra artimiausia „ligoninė" (AL 321). Pasak tėvo Anri Kafarelio, svetingumo praktika yra specifinis poros ir šeimos apaštalavimas. Savo priėmimu ir liudijimu „sutuoktiniai krikščionys perdažo pilką viešąją erdvę pripildydami ją brolystės, socialinio jautrumo, silpnųjų apsaugos, šviesaus tikėjimo, veiklios vilties spalvų." (AL 184)

Dvasinis palydėjimas

Dievo Motinos komandos turi malonę patirti tikrą bendrystę tarp Santuokos sakramentą priėmusių porų ir kunigų / dvasinių patarėjų. Tėvas Kafarelis nuolat primindavo, kad Šventimų ir Santuokos sakramentai vienas kitą papildo, „ant šių dviejų sakramentų laikosi Kristaus Kūno augimas". Šis papildomumas pasireiškia žmogiškais bei broliškais ryšiais. Kiekvienas randa džiaugsmo dalydamasis sėkme, kai gauna padrąsinimą ištverti, sulaukia

užuojautos ir paguodos sunkumuose. Tai dviejų eismo krypčių gatvė. Saugome vieni kitų lobius. Kaip poros dalinasi su manimi savo dvasinės kelionės turtais ir sunkumais, taip ir aš su jomis dalinuosi savo kunigystės stebuklais ir išbandymais. Dalyvaudamas komandos gyvenime, esu tėvas Šventimų sakramento malone ir kartu brolis tarp brolių. Komanda man yra svarbi dalijimosi, paramos, pusiausvyros ir humanizmo principų laikymosi vieta.

Dievo Motinos komandų charizma – tai dvasinio augimo pedagogika, padedanti poroms pasinaudoti Santuokos sakramento malonės lobiu. 1981 m. tėvas Anri Kafarelis rašė: „Daugelį metų stengiausi geriau suprasti Santuokos sakramentą. Sakiau ir dabar dar stipriau kartoju: tai Kristaus ir poros sandora. Norėdamas patikslinti žodį „sandora", kuris gali būti miglotas, pridursiu: Kristus yra poroje." Šį lobį galima apibrėžti kaip sandorą, t. y. kelionę su Kristumi, kad asmeniškai ir kaip pora mylėtume ir duotume daug vaisių. Noras augti yra būtinas. Šiam augimui tarnauja kunigai, kurie yra dvasiniai patarėjai ir dvasiniai palydėtojai. Kunigas Ricardo, kuris baigia savo kaip tarptautinės atsakingosios komandos dvasinio patarėjo kadenciją, prieš šešerius metus, pradėdamas savo misiją, komandų kunigams ir dvasiniams palydėtojams sakė: „Buvome pakviesti lydėti komandų poras, jas vesti ir joms tarnauti, ir Viešpaties malonė stiprina mūsų atvirumą. Būkime tikri Dievo meilės liudytojai ir keliauninkai, kurie laikosi reikalavimų Judėjimo, kuriam priklausome ir kuris mums siūlo priemones pašventinti save ir laikytis savo tarnystės."

Sutuoktinių poros, kunigai, diakonai, vienuoliai ar pasauliečiai, kiekvienas su savo stiprybėmis ir silpnybėmis – visi esame vienos didelės šeimos dalis. Kaip kviečia popiežius Pranciškus,

mokykimės drauge eiti šventumo link: „Keliaukime, šeimos, keliaukime toliau! To, kas mums pažadėta, visada yra daugiau nei galime įsivaizduoti. Nepraraskime vilties dėl savo trūkumų ir lygia greta nepaliaujamai ieškokime mums pažadėtos meilės ir bendrystės pilnatvės.“ (AL 325). Argi ne tokia sinodiškumo esmė: visiems kartu ir kiekvienam savo malone liudyti, kad „Dievas yra Meilė“ (1 Jn 4, 8)?

Tėvas Louisas de Raynalis

Malda

Pasilik su mumis, Viešpatie! Kaip du mokiniai Evangelijoje, meldžiame Tave, Viešpatie Jėzau: pasilik su mumis! Dieviškasis Keliautojau, pažįstantis mūsų kelius ir širdis, nepalik mūsų vakaro šešėlių nelaisvėje.
Palaikyk mus mūsų nuovargyje, atleisk mūsų nuodėmes, kreipk mūsų žingsnius gerumo keliu.
Palaimink vaikus, jaunimą, pagyvenusius žmones, šeimas, ypač ligonius. Palaimink kunigus ir pašvęstuosius. Palaimink visą žmoniją.
Eucharistijoje Tu tapai „nemirtingumo vaistu“: duok mums paragauti pilnatviško gyvenimo skonio, kad vaikščiotume šia žeme kaip pasitikintys ir džiaugsmingi piligrimai, visada siekdami gyvenimo, kuris neturi pabaigos.
Pasilik su mumis, Viešpatie! Pasilik su mumis!

(Eucharistijos metų pradžios Mišios,
Šv. Petro bazilika, Roma, 2004 m. spalio 17 d.)

Klausimai pasidalijimui poroje

1. „Pasilik su mumis, Viešpatie!“ Kokiomis aplinkybėmis mūsų, kaip poros, gyvenime šiandien galime taip melstis?

2. Kokiais būdais mus gali įkvėpti šventųjų porų cituojami žodžiai (paminėti tekste). Kokiais būdais puoselėjame savo santuokinę meilę?

Klausimai pasidalijimui per komandos susitikimą

1. Gal galime pasidalyti patirtimi, kai šaukėmės Viešpaties pasilikti su mumis? Kokį palengvėjimą ar paguodą gavome?

2. Koks tėvo Kafarelio paminėtas asmeninės maldos aspektas šiandien man labiausiai krinta į akis? Ar pasikeitė mano maldos būdas? Kaip?

Septintas skyrius

Priimti laužomą duoną

Šiame skyriuje atrandame, kad mūsų kaip asmens ir poros dvasinės kelionės kulminacija yra susitikimas su Dievu ir susivienijimas su Juo Eucharistijos slėpinyje.

> *„Vakarieniaudamas su jais prie stalo, paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių. O jie kalbėjo: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“ (Lk 24, 30–32)*

Tikimės, kad tai, kas nutiko mokiniams kelyje į Emausą, gali nutikti kiekvienam iš mūsų. Tas virsmas iš „bėglių“ į „piligrimus“, kai Dievas tampa kelionės palydovu (iš pradžių suvokiamu kaip nepažįstamasis ar svetimšalis), kuris savo žodžiais vėl suteikia supratimo Dvasią ir atveria širdis priimti. Jie tarė jam: „Pasilik su mumis“; pasitikėjo tiek, kad įsileido Jį į savo artumą. Ir Jėzus įžengia į jų namus. Tačiau ten tas, kuris turėtų būti svečias, pats tampa šeimininku, ir jie yra vedami į šeimininko vidinį gyvenimą.

Duonos laužymas: gesto kilmė

Duonos laužymas nėra Jėzaus sugalvotas gestas, bet ritualas, žydų tradicijos dalis. Šį gestą šeimos tėvas atlikdavo visų religinių valgių metu šabo ir švenčių dienomis, o ypač per Paschą, kai duona būdavo nerauginta.

Dalijamasi ir per kitą žydų ritualą – kai aukojamos bendrystės aukos, kurių dalis yra Velykų auka. Šį religinį aktą sudaro dvi dalys: pirma dalis atliekama šventykloje, kur aukojamas avinėlis ir juo dalijamasi, o antra – namuose, kur suvalgoma avinėlio dalis, atitenkanti šeimai (kraujas yra Dievo dalis, o dešinioji šlaunis – kunigo). Tai bendrystė tarp trijų – Dievo, kunigo ir šeimos, kurie valgo tą patį valgį tarsi svečiai prie to paties stalo. Jėzus perėmė šį gestą per Paskutinę vakarienę ir suteikė jam krikščionišką, Kristaus prasmę, sakydamas: „Tai darykite mano atminimui".

Tai vyksta kasdien ir mūsų namuose

Be duonos, kuri imama, laiminama, laužoma ir dalijama, nėra stalo bendruomenės, draugystės ryšių, taikos, meilės ir vilties. Tačiau su Juo šis paprastas, įprastas gestas tampa visai kitoks. Nes su Juo viskas gali tapti nauja, viskas atsinaujina.

Visi pažįstame tą troškimą paruošti stalą kaip įmanoma geriausiai. Sakome: „Valgykite ir gerkite, aš jums paruošiau šį valgį. Dėkitės dar, viskas čia skirta jums puotauti, kad gautumėt jėgų, kad pajustumėt, kaip stipriai jus myliu." Iš esmės norime ne tik duoti maisto, bet ir atiduoti truputį savęs.

Eucharistijoje Jėzus atiduoda viską, ką turi, atiduoda save

Duona nėra tik Jo troškimo tapti mūsų maistu ženklas; taurė nėra tik Jo troškimo tapti mūsų gėrimu ženklas. Duona

ir vynas per **dovaną** tampa Jo kūnu ir krauju. Duona iš tikrųjų yra Jo kūnas, atiduotas už mus; vynas yra Jo kraujas, išlietas už mus. Kaip Dievas tampa visiškai esantis mums Jėzuje, taip Jėzus tampa visiškai esantis mums Eucharistijos duonoje ir vyne. Įsikūnijimas ir Eucharistija yra dvi didžiulės ir neatlyginti nos meilės išraiškos Dievo, kuris nieko nepasilieka, bet viską atiduoda, visiškai atiduoda save.

Bendrystės su Dievu slėpinys

Žodis, geriausiai apibūdinantis šį Dievo visiško savęs dovanojimo iš meilės slėpinį, yra bendrystė. Kryžiaus auka ir auka prie stalo yra vienas ir tas pats – tai visiškas Dievo dovanojimasis, pasiekiantis visą žmoniją visame laike ir erdvėje.

Jėzuje ir per Jėzų Dievas nori ne tik mus mokyti, pamokyti ar įkvėpti, bet ir tapti viena su mumis. Dievas nori visiškai susivienyti su mumis, kad visą Jo ir mūsų būtį sujungtų amžina meilė. Ilga Dievo ir žmonijos santykių istorija yra vis glaudesnės bendrystės istorija. Istorija, kurioje Dievas nuolat ieško naujų būdų artimai bendrauti su tais, kuriuos sukūrė pagal savo paveikslą.

Kiekvienas iš mūsų šiandien

Dievas siekia bendrystės su kiekvienu iš mūsų: gyvybę teikiančios, gyvos vienybės, visiško artumo, abipusio ryšio. Ne priverstinė ar primesta, bet laisvai siūloma ir laisvai priimama bendrystė. Dievo nieko nesustabdys, kad ši bendrystė taptų įmanoma.

Bendrystė yra tai, ko nori Dievas... bet to norime ir mes. Tai kvietimas, kylantis iš Dievo ir mūsų pačių širdies gelmių, nes mūsų širdį gali patenkinti tik tas, kuris ją sukūrė. Dievas

į kiekvieną iš mūsų įdėjo karštą bendrystės troškimą, kurio niekas kitas negali ir nenori patenkinti. Dievas tai žino, tačiau mes retai kada tai suvokiame.

Šventasis Augustinas sakė: „Mano siela neras ramybės, kol nesiilsės tavyje, Viešpatie." Tačiau studijuodamas vingiuotą mūsų išganymo istoriją matau, kad ne tik mes trokštame priklausyti Dievui, bet ir Dievas trokšta priklausyti mums. Dievas tarsi kviečia mus, sakydamas: „Mano širdis nesiilsės, kol nesiilsės tavyje, mano mylimas kūriny." Nuo Adomo ir Ievos iki Abraomo ir Saros, nuo Abraomo ir Saros iki Dovydo ir Batšebos, nuo Dovydo ir Batšebos iki Jėzaus ir iki mūsų laikų Dievas maldauja mus priimti Jį į savo namus. „Aš jus sukūriau, dovanojau jums visą savo meilę, vedžiau jus, siūliau jums savo paramą, žadėjau išpildyti visus jūsų širdžių troškimus: kur jūs esate, laukiu jūsų atsakymo, kur jūsų meilė? Ką dar turiu padaryti, kad mane mylėtumėte? Aš bandysiu dar kartą, neketinu pasiduoti. Vieną dieną jūs sužinosite, kaip labai trokštu jūsų meilės!"

Kiek mane traukia ši dieviškoji meilė? Ar esu pasirengęs(-usi) įžengti į šią meilės bendrystę?

Mūsų poros gyvenimas

Apaštališkajame paraginime „Familiaris consortio" Jonas Paulius II aiškina, kaip meilę poroje stiprina Eucharistija. Po kelerių pirmųjų santuokos metų ir pradinio jaudulio, kuris pamažu išblėsta, sutuoktinių meilė perauga į gilesnę. Daugeliui porų tai gali būti sunkus metas, todėl gali kilti pagunda meilės ieškoti kitur. Būtent tokiais subtiliais momentais poroms reikia maitinti savo meilę Eucharistija. Jonas Paulius II rašo:

„Eucharistija yra krikščioniškos santuokos šaltinis. Eucharistinė auka išreiškia Kristaus ir Bažnyčios meilės sandorą, užantspauduotą Jo kryžiaus krauju. Būtent šioje naujosios ir amžinosios Sandoros aukoje krikščionys sutuoktiniai randa trykštantį šaltinį, formuojantį jų vidinę būtį ir nuolat gaivinantį jų santuokinę sandorą."

Jėzus Eucharistijoje tampa mums maistu; šis pasiaukojimo ir artimos bendrystės troškimo pavyzdys tampa pavyzdžiu, kuriuo galime sekti. Tokios meilės aukštumos mums sunkiai pasiekiamos, bet esame kviečiami stengtis ją savaip atspindėti savo poroje.

Eucharistija tampa meilės šaltiniu

Jonas Paulius II taip pat aiškina, kaip Jėzaus priėmimas Komunijoje gali maitinti mūsų poros meilės gyvenimą:

„Eucharistija, kaip Kristaus meilės aukos už Bažnyčią išraiška, yra meilės šaltinis. O eucharistinėje meilės dovanoje krikščionių šeima randa savo „bendrystės" ir „misijos" pagrindą bei sielą: eucharistinė duona paverčia skirtingus šeimos bendruomenės narius vienu kūnu, didžiulės Bažnyčios vienybės apraiška ir dalyvavimu joje. Kita vertus, įsijungimas į „atiduotą" Kristaus Kūną ir „išlietą" Kraują krikščionių šeimai tampa neišsenkamu misijinio ir apaštališkojo dinamizmo šaltiniu."

Jei Jėzus yra visokios meilės šaltinis, kodėl mums nesikreipus į Jį, kad atnaujintume meilę savo poroje ir šeimoje? Šventasis Paulius puikiai susiejo santuokinę meilę su Jėzuje įsikūnijusia meile. Laiško efeziečiams žodžiai mums primena, kad turime mylėti vienas kitą taip, kaip Kristus mus myli, meile, kurią Jis taip aiškiai parodė Eucharistijoje: „Jūs, vyrai, mylėkite

žmonas, kaip ir Kristus mylėjo Bažnyčią ir atidavė už ją save.“ (Ef 5, 25).

Palaimintasis Petras Jurgis Frassatis 1923 m. liepos 29 d. laiške rašė: „Raginu jus iš visų sielos jėgų kuo dažniau artintis prie Eucharistijos stalo. Nes Jėzus Kristus pažadėjo tiems, kurie Juo maitinasi, amžinąjį gyvenimą ir malonių, būtinų jam pasiekti.“ Pakluskime šiems žodžiams ir išdrįskime prisiartinti prie gyvojo šaltinio, kuris kiekvieną akimirką gaivins mūsų meilę. Tikėkime, kad jei nuolankia širdimi, su visais savo netobulumais ir ribotumais aukosime savo santuokinę meilę, šis šaltinis galės suteikti mums naujos gyvybės ir dinamikos.

Išdrįskime kartu atsiklaupti priešais Švenčiausiąjį Sakramentą. Išdrįskime ten sudėti visą savo, kaip poros, kaip šeimos, gyvenimą su visais džiaugsmais bei vargais. Ten gausime visas malones. Eikime kartu Komunijos, kur būsime suvienyti į vieną kūną. „Kuo tampa tie, kurie priima Komuniją? Kristaus kūnu: jie jau nebe daug kūnų, bet vienas. Taip esame suvienyti vieni su kitais ir su Kristumi.“ (21 homilija pagal 1 Kor 10, 16–17).

Pasaulis, kuriame gyvename

„Jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių.“ Tą pačią akimirką, kai atpažino Jį laužantį duoną, Jo tarp jų nebeliko, jie nebematė Jo, sėdinčio prie stalo. Kai Jėzus jiems tampa labiausiai esantis, būtent todėl, kad jie Jį atpažino, Jis tampa nebesantis. Čia paliečiame vieną švenčiausių Eucharistijos aspektų: slėpinį, per kurį didžiausia bendrystė su Jėzumi vyksta Jam nesant.

Mokiniai ilgai buvo su Juo – klausydavosi Jo pamokslavimo, Jis buvo tapęs jų vadovu ir mokytoju. Jie būdavo kartu, sėdėdavo prie Jo kojų, matydavo Jo darbus ir mokymą, manė, kad Jį

pažįsta... Tačiau dar nebuvo visiškai įžengę į bendrystę su Juo. Jo kūnas ir kraujas dar nebuvo susijungę su jų kūnu ir krauju. Daugeliu atžvilgių Jis tebebuvo kitas, esantis išorėje, tas, kuris eina prieš juos, kad parodytų jiems kelią.

Dabar, kai jie valgo Jo paduotą duoną ir atpažįsta Jį, šis atpažinimas tampa dvasiniu suvokimu, kad Jis dabar gyvena jų būties gelmėse, kvėpuoja juose, kalba jų lūpomis. Kai jie valgo Jo paduotą duoną, jų gyvenimas virsta Jo gyvenimu. Gyvena nebe jie, bet Jėzus, Prisikėlęs Kristus juose. Ir būtent šią švenčiausią bendrystės akimirką Jis išnyksta jiems iš akių.

Būtent tai patiriame švęsdami Eucharistiją. Ir tada, kai mūsų gyvenimas tampa eucharistinis pasaulyje. Ir mūsų buvimas pasaulyje tampa Jo buvimu per mus. Jo rankos gali veikti pasaulyje per mūsų rankas. Mūsų žodžiai atspindės Jo žodžius, o mūsų meilės ir solidarumo, teisingumo ir brolybės veiksmai kalbės apie Jį.

Būti bendrystėje su Jėzumi reiškia tapti panašiam į Jį. Jis yra mūsų pavyzdys, vienintelis, kuriuo galime pasitikėti ir į kurį galime dėti viltį pasaulio pavyzdžių akivaizdoje. Su Juo esame prikalti prie kryžiaus, su Juo esame palaidoti, su Juo prisikeliame. Buvimas bendrystėje, tapimas panašiais į Kristų veda mus į naują būties būdą. Nauji liudytojai, naujo pasaulio statytojai.

Tėvas Kafarelis kalba apie santuoką ir Eucharistiją

„Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje ir aš jame. Kaip mane yra siuntęs gyvasis Tėvas ir aš gyvenu per Tėvą, taip ir tas, kuris mane valgo, gyvens per mane.“ (Jn 6, 56–57).

Kaip skaitydami šią nepaprastą pastraipą galime nepajusti išskirtinės dviejų krikščionių santuokos didybės? Vyrai ir žmonos, jūs, kurie valgote Kristaus kūną, kurie gyvenate Jame ir Jis jumyse, kaipgi galite nemylėti vienas kito meile, kuri visiškai skiriasi nuo kitų žmonių meilės, meile, kuri prisikėlė iš numirusių? Ar galite žvelgti vienas į kitą, dalytis savo vargais ir džiaugsmais, atsiduoti vienas kitam visa širdimi, visu kūnu, padėti vienas kitam kelyje, nejausdami, kad dalyvaujate didžiuliame slėpinyje?"

(Père Caffarel, «Mariage et Eucharistie», L'anneau d'or, nr. 117–118, «Le mariage, route vers Dieu «, 1964 gegužė–rugpjūtis).

Popiežius Pranciškus apie perkeičiantį Eucharistijos poveikį

(2023 m. liepos mėnesio maldos intencijoje popiežius Pranciškus kviečia tikinčiuosius leisti, kad juos perkeistų Eucharistija – krikščioniškojo gyvenimo šaltinis ir viršūnė).

„Jei iš Mišių išeinate tokie pat, kokie į jas atėjote, kažkas negerai... Eucharistija yra Jėzaus buvimas. Ji giliai perkeičia...

Kiekvieną kartą, kai dalyvaujame Eucharistijoje, ateina Jėzus ir suteikia mums jėgų mylėti taip, kaip Jis mylėjo. Eucharistijos šventimas yra susitikimas su prisikėlusiu Jėzumi ir kartu būdas atsiverti pasauliui, kaip Jis mus mokė. Tai suteikia mums drąsos išeiti ir susitikti su kitais, išeiti iš savęs ir su meile atsiverti kitiems. Leiskite Eucharistijai jus perkeisti. Melskimės, kad katalikų gyvenimo centre būtų Eucharistijos šventimas, kuris perkeičia žmonių santykius ir atveria mus susitikimui su Dievu bei broliais ir seserimis."

Liudijimas

Susipažinome ir mūsų santykiai vystėsi įsipareigojimų žmogui pavyzdžiui, Raudonojo Kryžiaus pirmosios pagalbos komandoms ir skautams, fone. Mūsų ryšį sutvirtino tikėjimas didingais principais ir vertybėmis, kaip antai, tvarkinga, nesavanaudiška draugystė, altruistinis atsidavimas, besąlygiškas įsipareigojimas šeimai ir Dievo dovanojama gamta bei sutinkami geros valios žmonės. Susituokėme gana jauni, todėl savo šeimą grindėme trilype santuoka, kurioje Jėzus buvo mūsų sumanymo uola ir neatsiejamas partneris. Mes svajojome apie didelius dalykus.

Buvome perskaitę daug knygų šia tema, konsultavomės su išmintingais draugais, skautų krikštatėviais ir kapelionais, ir nuo pat pradžių nusprendėme, kad ši kelionė, ši meilė, kuri mums atrodė nepaprastai įspūdinga, niekada negalės išsipildyti be Jo buvimo mūsų poros ir šeimos širdyje. Supratome, kad šis projektas sunkiai slegia mūsų kaip pradedančiųjų pečius. Todėl pamažu „apsupome" save gera, tvirta, patikima parama, ir mūsų veikla išsirutuliojo, kad būtų visų pirma naudinga, konstruktyvi ir maloni, glaudžiai atitinkanti mūsų vertybes. Mūsų socialiniai ryšiai tapo ne tokie nuodingi ir banalūs. „Jei tau trūksta kelio, nusitiesk", – šis skautiškas posakis iš išvykimo į kelią ceremonijos tapo mūsų šūkiu, kai kelyje iš pėsčiųjų tapome piligrimais kelyje, vedančiame į Dievą – mūsų siekiamybę.

Viešpaties malonės buvo gausios. Mūsų vaikai – mūsų didžiausias džiaugsmas – augo sveiki, išmintingi ir tikintys. Mūsų namai per svetingumą tapo Jėzaus priėmimo vieta. Mūsų šešiakampis virtuvės stalas tapo ypatinga širdingų susitikimų, intensyvių mainų ir šiltų draugysčių vieta. Pagal vietinį paprotį, seną kaip kanaaniečiai, gyvenę šioje pasaulio dalyje, kol nesidalijama „duona

ir druska“, tol nėra tikros draugystės, užantspauduotos prie dosnaus ir svetingo šeimos valgio. Iš tikrųjų ši libaniečių tautoje giliai įsišaknijusi dalijimosi duona tradicija yra atvirumo, draugiškumo ir pasitikėjimo simbolis – lygiai taip pat, kaip ir apkabinimas bei trys bučiniai (Trejybė!) į skruostus, simbolizuojantys, kad priimame Kristų. Galiausiai, iš tėvų paveldėjome įprotį dažnai padėti papildomą lėkštę „netikėtam“ svečiui, kuris prie mūsų prisijungs ir *palaimins* mūsų duoną.

Tačiau ne viskas pavyko taip, kaip tikėjomės. Be malonių, neretai pasitaikydavo gyvenimo sukrėtimų, niokojančių išbandymų ir kančių. Mūsų komandos nariai ir tvirta draugystė, užsimezgusi prieš sukrėtimus, buvo didžiulė ir gyvybiškai svarbi parama. Tėvo Pijaus maldos „Pasilik su manimi, Viešpatie Jėzau“ apmąstymas ir šventosios Veronikos, įsikibusios į Kristaus apsiaustą, vizija (Mt 9, 20–22; Mk 5, 25–34; Lk 8, 43–49) visada suteikdavo mums tikėjimo ir drąsos pakilti ir tęsti kelionę. Net ir daugybę akimirkų, kai buvome „be“: be meilės, be džiaugsmo... Kur eiti? Į ką kreiptis? Jo buvimo ieškojome nusivylimo, netikrumo ir prasmės praradimo laikotarpiais. Vakare, susiglaudę, įsivaizduodavome save prisiglaudusius prie Marijos, apgaubtus jos ramybę teikiančiu ir saugančiu drabužiu. Ji atvedė mus pas savo Sūnų ir tik tada pajutome Jo buvimą. Kartu su Marija ir dėkodami Viešpačiui mes laikėmės.

Dabar, kai artėjame prie ketvirtojo amžiaus, nors vis dar esame labai aktyvūs, tikimės, kad savo kelionės žemėje pabaigoje galėsime parodyti Jam savo nepalaužiamą tikėjimą Jo pažadu ir ištikimybę naujai pradžiai.

Rita ir Yussefas Zgheib

Malda (Šventasis Jonas Auksaburnis)

„Suteik, Dievo Sūnau, malonę šiandien dalyvauti tavo šventojoje vakarienėje!“
„Tikiu, Viešpatie, ir išpažįstu, kad Tu tikrai esi Jėzus Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, atėjęs į pasaulį išgelbėti kaltųjų, tarp kurių esu pirmasis. Aš taip pat tikiu, kad tai yra Tavo Tyriausias Kūnas ir Tavo Garbingiausias Kraujas, todėl meldžiu Tave, pasigailėk manęs ir atleisk mano sąmoningas ar nesąmoningas nuodėmes, kurias padariau žodžiais ar veiksmais, apgalvotai ar neapgalvotai, ir suteik man malonę garbingai priimti Tavo Švenčiausiąjį Sakramentą, kad būtų atleistos mano nuodėmės ir suteiktas amžinasis gyvenimas. Suteik, Dievo Sūnau, malonę šiandien dalyvauti tavo šventojoje vakarienėje! Neišduosiu Tavęs Tavo priešams ir nedovanosiu Tau Judo bučinio, bet tariu Tau kaip vagis ant kryžiaus: Viešpatie, prisimink mane savo amžinojoje Karalystėje!“

Klausimai pasidalijimui poroje

1. Kokią vietą savo gyvenime kaip pora, kaip šeima skiriame Eucharistijai (Mišioms, adoracijai)?

2. Kaip dabar, perskaitę šį skyrių, suprantame bendrystės slėpinį?

Klausimai pasidalijimui per komandos susitikimą

1. Šv. Karolis de Fuko dažnai mediuodavo Kristaus buvimą Eucharistijoje, taip pat ir kiekviename sutiktame žmoguje. Ar sugebame tikėjimo akimis įžvelgti Kristų, kuris gyvena mano sutuoktinyje(ėje)? Kaip tai keičia mano elgesį ir požiūrį į jį/ją?

2. Kokie yra mūsų poreikiai, pasiūlymai, kaip augti drauge ir palaikyti vienas kitą gilinant santykį su Eucharistija (kiekvienoje poroje ir visoje komandoje, kaip mažoje bendruomenėje).

Aštuntas skyrius

Mūsų komandų širdyje, Bažnyčios širdyje

Šiame skyriuje atrandame džiaugsmą keliauti kartu savo komandose kaip mokiniai ir matyti, kaip virstame Meilės misionieriais mūsų Bažnyčios širdyje.

„Jie tuoj pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę. Ten rado susirinkusius Vienuolika su savo draugais, kurie sakė: „Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui“. O jie papasakojo, kas jiems atsitiko kelyje ir kaip jie pažino Jėzų, kai jis laužė duoną.“ (Lk 24, 33–35).

Pasiekėme paskutinę mūsų kelionės su Emauso mokiniais temą. Kiekviena tema žymi tam tikrą mūsų tikėjimo kelionės etapą. Gilinimosi į save ir į porą kelionę, padedanti mums šiandien gyventi savo tikėjimu, nušviestu šios nuostabios dviejų mokinių patirties, kuri įkvėpė tiek daug tikinčiųjų per ištisas kartas.

Nėra laiko gaišti. Galite įsivaizduoti. Jie greitai apsiauna sandalus, užsimeta apsiaustus, pasiima lazdas ir grįžta pas

kitus mokinius. Šie turi žinoti, kad viskas dar nesibaigė. Kad moterys, kurios perdavė angelų žodžius, sakė tiesą.

Viskas pasikeitė: praradimai nebelaikomi nesėkmėmis. Du keliautojai, kurie savo kelionę pradėjo nusiminusiais veidais, dabar žvelgia vienas į kitą naujos šviesos kupinomis akimis. Nepažįstamasis, tapęs jų draugu, perdavė jiems savo dvasią – dievišką džiaugsmo, ramybės, drąsos, vilties ir meilės dvasią. Jiems nebeliko jokių abejonių: Jis gyvas! Ne taip gyvas kaip anksčiau, kaip susižavėjimą keliantis pamokslininkas ir gydytojas iš Nazareto, bet gyvas kaip naujas kvėpavimas juose. Kleopas ir jo draugas atsinaujina. Jie gavo naują širdį, naują dvasią. Pati jų draugystė pasikeitė. Jie nebėra draugai, galintys vienas kitą guosti ir palaikyti patiriant netektį, bet žmonės, kuriems patikėta nauja misija. Kartu jie turi kažką pasakyti – kažką svarbaus, neatidėliotino, ko negalima laikyti paslaptyje, ką reikia skelbti.

Kuo skiriasi jų grįžimas namo... nuo grįžimo į Jeruzalę?

Tai skirtumas tarp abejonės ir tikėjimo, tarp nevilties ir vilties, tarp baimės ir meilės. Tai skirtumas tarp dviejų nusiminusių žmonių, besistumiančių keliu, ir dviejų draugų, sparčiai žingsniuojančių, kartais bėgančių, besidžiaugiančių, kad galės pasidalyti naujienomis. Pirmieji tai darė dieną, bet vidinėje tamsoje, o antrieji – naktį, nepaisydami kūno nuovargio, bet apšviesti jiems suteiktos malonės galios. Maža to, šis sugrįžimas nėra be pavojaus. Po to, kai Jėzus buvo nužudytas, mokiniai išsigando. Jie svarstė, koks likimas jų laukia, tačiau dabar jie galėjo laisvai liudyti prisikėlimą, nepaisant, kiek už

tai teks mokėti. Mokiniai supranta, kad tie patys žmonės, kurie nekentė Jėzaus, savo ruožtu nekęs jų, kad tie patys žmonės, kurie nužudė Jėzų, gali nužudyti juos. Jų sugrįžimas iš tiesų gali kainuoti gyvybę. Iš jų gali būti pareikalauta liudyti ne tik žodžiais, bet ir savo krauju. Tačiau mokiniai nebijo net kankinystės. Prisikėlęs Viešpats – gyvas ir esantis juose – pripildė juos meilės, stipresnės už mirtį.

Tarp Eucharistijos šventimo ir eucharistinio gyvenimo

Ankstesniame skyriuje apmąstėme laužomą duoną ir gilią bendrystės prasmę: šventą artumą su Jėzumi, o per Jį – su pačiu Dievu. Tačiau Jėzaus atpažinimas šventojoje Ostijoje nėra akimirka, kuria reikia mėgautis ar kurią reikia laikyti paslaptyje. Eucharistija baigiasi siuntimu į misiją. „Dabar eikite ir liudykite". Kaip ir Marija iš Magdalos, šie du draugai taip pat išgirdo kvietimą savo būties gelmėse. Eikite ir liudykite – tokia yra Eucharistijos pabaiga, tai taip pat paskutinis eucharistinio gyvenimo kvietimas: „Eikite ir liudykite tai, ką matėte ir girdėjote, nepasilaikykite sau. Ši žinia skirta jūsų broliams ir seserims – visiems, kurie pasirengę ją išgirsti. Eikite, nesustokite, nelaukite, nedvejokite, bet veikite..."

Kiekvienas iš mūsų šiandien... pašauktas gyventi eucharistinį gyvenimą

Čia baigiasi Kleopo ir jo draugo istorija, kai jie pasakoja savo liudijimą Vienuolikai ir jų bičiuliams. Tačiau misija tęsiasi. Pasakojimas apie tai, kas įvyko kelyje ir prie stalo, žymi misionieriško gyvenimo pradžią; tuo gyvensime kiekvieną savo gyvenimo dieną iki dienos, kai pamatysime gyvąjį Kristų veidas į veidą.

Tai judesys, kylantis iš Eucharistijos, iš bendrystės į bendruomenę ir tarnystę. Bendrystės patirtis pirmiausia siunčia mus pas brolius ir seseris, kad pasidalytume su jais savo istorijomis ir užmegztume meilės ryšį. Tada kaip bendruomenė galime eiti į visas puses ir pasiekti žmones.

Misija pirmiausia skirta artimiausiems žmonėms

Svarbu suvokti, kad ši misija pirmiausia skirta tiems, kurie mums nėra svetimi – mūsų artimiausiems žmonėms, šeimai, draugams – tiems, kurie yra mūsų gyvenimo dalis. Vienaip ar kitaip mūsų liudijimo autentiškumą išbando mus pažįstantys žmonės. Jie gali žinoti apie mūsų nekantrumą, nuoskaudas, pavydą, ydas, visas smulkmenas...

Misija – ne tik mano

Jėzus pasirenka daugybę būdų pasirodyti ir pranešti mums, kad yra gyvas. Jis paliečia kiekvieno žmogaus širdį skirtingu būdu – unikaliu ir paslaptingu. Kai du mokiniai atvyko į Jeruzalę ir papasakojo savo istoriją, jiems teko išklausyti daugybės kitų istorijų. Mes turime savo istorijas, kurias turime papasakoti, ir tai svarbu, tačiau mūsų liudijimas nėra vienintelis. Turime atlikti savo misiją, bet taip pat turime klausytis, ką sako kiti. Tai mus sugrąžina prie bendruomenės.

Abu mokiniai galėjo kartu kalbėti iš savo degančių širdžių, todėl jie užmezgė naują tarpusavio santykių formą, pagrįstą ką tik patirta bendryste. Jų bendrystė su Jėzumi iš tiesų buvo bendruomenės pradžia. Tačiau tik pradžia. Jiems reikėjo susitikti su kitais žmonėmis, kurie taip pat tikėjo, kad Jėzus prisikėlė... Jiems reikėjo išklausyti jų pasakojimų, kurių visi buvo skirtingi,

kad atrastų daugybę būdų, kuriais Jėzus ir Jo Dvasia veikė tarp savo žmonių.

Taip lengva paversti Jėzų į „mūsų Jėzumi", mūsų meilės patirtimi, mūsų būdu Jį pažinti. Tačiau Jėzus paliko mus, kad atsiųstų mums savo Dvasią, ir Ji pučia ten, kur nori. Tikinčiųjų bendruomenė yra vieta, kur pasakojama daugybė istorijų apie Jėzaus artumą. Visi šie pasakojimai gali labai skirtis. Kartais gali net atrodyti, kad prieštarauja vieni kitiems... Ir vis dėlto pamažu galime atrasti, kad priklausome tai pačiai bendruomenei, vieno kūno, kurį vienija Jėzaus Dvasia, nariams.

Mūsų kaip poros gyvenimas

„Kviečiu poras į misiją. Jos dažnai yra geriausioje padėtyje skelbti Jėzų Kristų. Kviečiu poras aktyviau įsitraukti, konkrečiais ir kūrybingais būdais", – ragina popiežius Pranciškus (2015 10 09).

Karolis de Fuko – misionierius Alžyro Sacharoje – viename iš savo laiškų draugui rašė (Asekremas, 1912 m. gegužės 3 d.):

„Neabejotina, kad šalia kunigų mums reikia Priscilos ir Akvilo, matančių tuos, kurių kunigas nemato, besiskverbiančių ten, kur jis negali prasiskverbti, einančių pas tuos, kurie nuo jo bėga, evangelizuojančių per geranorišką ryšį, visus užliejantį gerumą, visada pasirengusių dovanoti meilę, geru pavyzdžiu traukiančių tuos, kurie nusigręžia nuo kunigo ir yra jam priešiški dėl išankstinio nusistatymo." Ar gerai suvokiame, kad mūsų Viešpats tikisi, jog būsime Jo Meilės misionieriai šiame pasaulyje?

Mūsų santuokinė meilė, maitinama neišsenkančio Jo Meilės šaltinio, siūlo meilę mūsų vaikams, šeimoms, mylimiesiems... ir išskleidžia savo sparnus, kad pasiektų visus, kuriuos sutinkame savo kelyje.

Tendencija pereiti nuo bendrystės prie tarnystės aplenkiant bendruomenę

Esame linkę izoliuotis ir laikytis tam tikros savarankiškumo formos, kai mūsų individualizmas ir asmeninės sėkmės troškimas verčia mus veikti vienus ir patiems sau priskirti užduotį vykdyti savo tarnystę. Tačiau net ir Jėzus, skelbdamas ir gydydamas, nebuvo vienišas. Evangelistas Lukas mums pasakoja, kaip Jis praleisdavo naktis bendrystėje su Dievu: rytais kurdavo bendruomenę su dvylika apaštalų, o po pietų kartu su jais eidavo pamokslauti miniai. Jėzus mus kviečia daryti tą patį: nuosekliai pereiti nuo bendrystės prie bendruomenės ir tarnavimo. Jis nenori, kad veiktume vieni. Taigi galime liudyti kaip tikinčiųjų bendruomenės nariai. Esame pašaukti į misiją liudyti, tarnauti, teikti pasauliui viltį ne kaip savo talentų vaisius, bet kaip tikėjimo išraišką tuo, kuris mus subūrė ir iš kurio kyla visa, ką galime duoti.

Pasaulis, kuriame gyvename

Dievo meilės paslaptis yra ta, kad mūsų degančios širdys, mūsų atidžios ausys ir akys sugebės atrasti, jog tas, kurį sutikome savo namų artumoje, ir toliau mums atsiskleidžia tarp vargšų, ligonių, alkanų, kalinių, pabėgėlių ir visų tų, kurie gyvena baimėje. Mūsų viltis yra pagrįsta, o Dievas yra gyvas.

Esame kreipiami suvokti, kad mūsų misija yra ne tik skleisti Gerąją Naujieną apie prisikėlusį Viešpatį, bet ir priimti liudijimą tų, pas kuriuos esame pasiųsti. Misija – tai ne tik duoti, bet ir priimti. Jei tiesa, kad Jėzaus Dvasia pučia ten, kur nori, kiekvienas žmogus gali ja dalytis su kitais. Gauname tiek pat, kiek ir duodame. Rūpinamės kitais taip, kaip kiti rūpinasi mumis.

Tai Dievo Dvasia, Meilės Dvasia, kuri slepiasi vargšuose, viltį praradusiuose ir kenčiančiuose žmonėse. „Palaiminti vargdieniai, persekiojamieji ir verkiantieji", – skelbė Jėzus. Kiekvieną kartą, kai jais rūpinamės, jie savo ruožtu sąmoningai ar nesąmoningai palaimins mus Jėzaus Dvasia ir taip taps mūsų ganytojais.

Toks yra davimo ir gavimo abipusiškumas, be kurio misija ir tarnystė lengvai gali tapti manipuliacinė ar smurtinė: kai tik vienas duoda, o kitas gauna, duodantysis greitai virsta engėju, o gaunantysis – auka. Tokį abipusiškumą patiria eucharistiniu gyvenimu gyvenantys žmonės. Pasirinkdami dėkingumą, o ne apmaudą, viltį, o ne neviltį. Nesvarbu, kokia yra statistika, kiek pokyčių atnešė. Jėzus ir Jo mokiniai niekada nepatyrė didelės sėkmės. Svarbu tai, kad yra sielų, žmonių, kurie susirenka prie stalo, kartodami mūsų Viešpaties veiksmus Jo atminimui, ir kurie nenustoja dalytis vilties istorijomis...

Toks yra eucharistinis gyvenimas – toks mažas, toks neįspūdingas, toks paslėptas, bet jis kaip raugas, kaip garstyčios grūdelis, kuris pašventins pasaulį.

Tėvas Kafarelis kalba apie „Apaštalavimą už poros ribų“

Ši meilė, ši „meilės bendrystė“, kurią Kristus vykdo poroje, – ar pora ją spinduliuoja, ar yra vienybės darbininkai ten, kur gyvena, ar įtvirtina šią bendrystę aplinkoje, kurioje Apvaizdos dėka yra atsidūrę. Labai dažnai jų pastangos siekti vienybės bus tik žmogiškojo lygmens; tačiau jie turėtų gerai žinoti, kad ši žmogiškoji vienybė jau yra aukštesnės vienybės pradžia... Tačiau apaštalavimas yra ne tik liudijimas ir poveikis, bet ir užduotis. Yra apaštalinių veiklų, kurių vyras ir žmona gali imtis ir vykdyti kartu. Kai kurioms iš jų netgi reikia, kad abu joms atsidėtų: sužadėtinių mokymas, katechumenų priėmimas, pagalba jaunoms poroms, pagalba iširusioms poroms... Būčiau neatsargus, jei čia nepaminėčiau tų porų, kurios kartu su misionieriais išvyksta pas naujus krikščionis. Ten labiau nei bet kur kitur būtina, Jono XXIII žodžiais, skirtais Dievo Motinos komandų piligrimams, kad krikščionių pora savo gyvenimu skelbtų, rodytų ir visiems būtų pasiekiama tai, ko kunigai moko savo žodžiais, ypač krikščioniškos santuokos didybę ir reikalavimus [...].
Savaime suprantama, kad ne kiekvienai porai tenka toks pašaukimas ir kad labai dažnai vyras ir žmona nepajėgia kartu vykdyti apaštalavimo. Dėl svarbios priežasties – jie praleidžia dieną ne toje pačioje aplinkoje. Tačiau tai neturi reikšmės! Esminis dalykas yra ne tas, kad jie visada būtų kartu fiziškai, bet moraliai... Tai, ką šventasis Paulius pa-

sakė apie Akvilo ir Priscilos namus: „mano pagalbininkai apaštalavime“, Kristus turi galėti pasakyti apie kiekvieną krikščionių porą.

(Ištraukos iš tėvo Kafarelio konferencijos, kuri buvo išspausdinta specialiame „L'Anneau d'Or“ 1962 m. gegužės–rugpjūčio mėn. numeryje)

Popiežius Pranciškus pasakoja apie šeimų misiją

(Ištrauka iš laiško sutuoktiniams šeimos metų „Amoris Laetitia“ proga, 2021 m. sausis)

„[...] išaugo supratimas apie pasauliečių tapatybę ir misiją Bažnyčioje bei visuomenėje. Jūsų misija – savo buvimu kasdienybėje perkeisti visuomenę ir užtikrinti, kad būtų atsižvelgiama į šeimų poreikius. Sutuoktiniai taip pat turi imtis iniciatyvos – parapijos ir vyskupijos bendruomenėje savo pasiūlymais ir kūrybiškumu, siekdami charizmų ir pašaukimų papildomumo kaip bažnytinės bendrystės išraiškos; ypač bendrystės, kai „sutuoktiniai kartu su klebonais eina kartu su kitomis šeimomis, padeda silpniausiems, skelbia, kad net ir sunkumuose Kristus yra šalia“ [3].

Todėl raginu jus, brangūs sutuoktiniai, dalyvauti Bažnyčios gyvenime, ypač šeimos pastoracijoje. Iš tiesų „bendra atsakomybė už misiją ragina sutuoktinius ir įšventintuosius tarnautojus, ypač vyskupus, vaisingai bendradarbiauti rūpinantis namų Bažnyčiomis ir jas saugant“ [4]. Nepamirškite, kad šeima yra „pagrindinė visuomenės ląstelė“ (Apaštališkasis paraginimas Evangelii gaudium, 66). Santuoka iš tiesų yra „susitikimo kultūros“ kūrimo projektas (Enciklika

Fratelli tutti, Nr. 216). Štai kodėl šeimos yra pašauktos tiesti tiltus tarp kartų, kad perduotų žmoniją kuriančias vertybes. Šiandienos iššūkių akivaizdoje reikia naujo kūrybiškumo, kad būtų išreikštos vertybės, svarbios mums visuomenėje ir Bažnyčioje, Dievo tautoje.

Pašaukimas į santuoką yra kvietimas vairuoti nestabilią valtį – bet saugią dėl sakramento tikrovės – kartais audringoje jūroje. Kiek kartų, kaip ir apaštalams, jums norėjosi pasakyti, tiksliau, sušukti: „Mokytojau, tau nerūpi, kad mes žūstame?" (Mk 4, 38). Nepamirškime, kad per Santuokos sakramentą Jėzus yra šioje valtyje. Jis rūpinasi jumis, visą laiką būna su jumis, per pakilimus ir nuosmukius, kai valtį blaško vandenys. Kitoje Evangelijos ištraukoje mokiniai sunkumų sūkuryje pamato audros metu artėjantį Jėzų ir priima Jį į savo valtį. Tad ir jūs, kai siaučia audra, įsileiskite Jėzų į savo valtį, nes, „tada jis įlipo pas juo į valtį, ir vėjas nurimo" (Mk 6, 51). Svarbu, kad drauge nenuleistumėte akių nuo Jėzaus. Tik taip rasite ramybę, įveiksite konfliktus ir rasite daugelio problemų sprendimus. Jos neišnyks, bet galėsite į jas pažvelgti kitaip.

Tik atidavę save į Viešpaties rankas galėsite įgyvendinti tai, kas atrodo neįmanoma. Reikia pripažinti savo trapumą ir bejėgiškumą, kurį jaučiate susidariusiose situacijose, įsitikinus, kad Kristaus stiprybė pasireiškia jūsų silpnume (plg. 2 Kor 12, 9). Būtent per audrą apaštalai galėjo atrasti Jėzaus karališkumą bei dieviškumą ir išmokti Juo pasitikėti."

Liudijimas

Esame susituokę jau 36 metus, o į Bažnyčios ir parapijos gyvenimą esame įsitraukę 24 metus.

Buvome atsakingi už šeimų komitetus ir labai aktyviai dalyvavome įvairiose parapijos veiklose, pavyzdžiui, ruošėme vaikus Pirmajai Komunijai, vyskupijoje rengėme sužadėtinius santuokai.

2019–2020 m., vykstant kovido pandemijai, mūsų parapijai buvo paskirtas naujas kunigas su nauja komanda.

Mus nustebino sprendimas pakeisti kunigą, su kuriuo gerai sutarėme, taip pat visų mūsų pareigų parapijoje pabaiga. Pajutome neteisybės, nesupratimo ir liūdesio jausmą, kuris paveikė mūsų motyvaciją ir atsidavimą Bažnyčiai.

Po kelių sunkumų ir išbandymų vienas draugas kunigas supažindino mus su Judėjimu ir Dievo Motinos komandų misija. Jis paaiškino, kad jos gali padėti mums rasti naują šeimą ir veiklą parapijoje, kuri atitiktų mūsų lūkesčius.

Pasidomėjome Judėjimu ir po 3 mėnesių sudalyvavome viešame informaciniame susitikime apie DMK parapijoje, esančioje toli nuo mūsų namų.

Galiausiai 2021 m. mums pavyko prisijungti prie komandos, kuri Judėjime dalyvauja jau 30 metų, po greito palydėjimo proceso, atlikto DMK informacijos poros.

Asmeniškai mus visada veikė tai, kas vyko mūsų parapijoje.

Nuo tada, kai tapome DMK nariais, ir per susitikimus šioje komandoje dalijomės savo sunkumais ir nesupratimu apie mūsų parapijos problemą.

Komandos nariai niekada nepamiršdavo mums priminti atleidimo ir meilės sąvokos bei motyvuoti mus būti taikos pasiuntiniais kuriant asmeninę kelionę.

Komandos dvasinis patarėjas mums priminė, kad galbūt atėjo laikas pasirūpinti savo šeima ir santuokiniu gyvenimu, dirbti ir atsidėti santuokiniam dvasingumui, užuot tarnavus parapijoje.

Diena po dienos mums pavyko atrasti vidinę ramybę, kurią kurį laiką buvome praradę.

2023 m. lapkritį, ruošdamiesi Kalėdoms, per kasmėnesinį susitikimą su komanda pasidalijome mintimis, kad esame pasirengę palikti šį sunkų etapą už nugaros, susitelkti į dabarties palaimą ir pereiti prie savęs atidavimo malonės, kad atrastume vidinę ramybę.

Mūsų komanda mums labai padėjo ir palaikė mūsų sprendimą grįžti į savo parapiją, kuriai priklausome. 2023 m. Kalėdos mums buvo malonės metas ir brangi akimirka sugrįžti į Dievo Tėvo namus.

Šiandien, dėl palaimintų ir išmintingų mūsų komandos narių paramos, jaučiamės laisvesni ir ramesni.

Nuo tada, kai prisijungėme prie DMK, mūsų komandos nariai nuolat skatino mus atleisti ir priimti savo silpnumą. Geriau supratome savo krikščioniškąjį tikėjimą ir sugrįžome į Bažnyčios rankas, kuri suteikia mums saugumo ir ramybės.

Kaip Emauso mokiniams, mūsų užmerktos akys atsivėrė ir per bendruomenę grįžome į „Jeruzalę", ieškodami maldos bei dvasinės paramos.

Šiandien jaučiame gilesnį tikėjimą, kuris remiasi mūsų prisikėlusio Viešpaties JĖZAUS meile.

Hélène ir Roukoz

Malda

(kurioje kreipiamės į šventosios Teresės iš Lizjė tėvus Liudviką ir Zeliją Martenus, visiškai įgyvendinusius savo misiją santuokoje, šeimoje ir Bažnyčioje)

„Liudvikai ir Zelija Martenai, jūs, kurie kaip pora ir tėvai liudijote pavyzdingą krikščionišką gyvenimą, vykdydami savo pareigas ir praktikuodami evangelines dorybes, šiandien kreipiamės į jus.
Tegul Jūsų nepalaužiamo pasitikėjimo Dievu ir nuolatinio atsidavimo Jo valiai per džiaugsmus, bet taip pat per išbandymus, netektis ir kančias, paženklinusias Jūsų gyvenimą, pavyzdys skatina mus ištvermingai įveikti kasdienius sunkumus ir išlikti krikščioniškame džiaugsme bei viltyje.
Užtarkite mus pas Tėvą, kad gautume malonių, kurių mums šiandien taip reikia mūsų žemiškajame gyvenime, kad, kaip jūs, pasiektume amžinąją palaimą. Amen.“ (Šaltinis: Site-Catholique.fr)

Klausimai pasidalijimui poroje

1. Ar esame pasirengę palikti savo komforto zonas ir su misionierišku uolumu kreiptis į kitus? Kaip Priscila ir Akvilas?

2. Kokių naujų įsitikinimų gavome perskaitę šį skyrių?

Klausimai pasidalijimui per komandos susitikimą

1. Ar mes, kaip poros, žinome apie izoliacijos ir savarankiškumo pavojus? Ar esame pasirengę atsiverti gilaus dalijimosi dinamikai su kitais savo komandos nariais? Kokių baimių šiuo atžvilgiu turime?

2. Galime pasidalyti vieni su kitais patirtimi, net ir labai kuklia, kai sugebėjome gyventi „eucharistinį gyvenimą", patirti misionierišką abipusiškumą (šeimoje, parapijoje, savo aplinkoje).

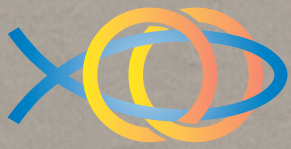

Dievo Motinos komandos